

Дара Джой

The background of the cover is a dramatic illustration. A shirtless man with dark hair and a beard is shown in profile, looking towards a woman. The woman has long, flowing blonde hair and is wearing a white, off-the-shoulder, long-sleeved dress. She is looking upwards with a serene expression. The scene is lit with warm, golden light, suggesting a sunset or a fire. The overall mood is romantic and ethereal.

# НАДАРЕНИЯТ

Дара Джой  
Надареният

## ПРОЛОГ

Някои казват, че от всички мистерии във вселената властта е най-странната.

Сила или способност е тя? Илюзия или природен закон? Заграбвана или дарявана? Право на първородство или съдба?

Или може би тя е неуловима същност, зададена от други източници, като тайнствеността на мъглявините.

През годините много мъдрци са изследвали езотеричната същност на властта, защото нейната природа е един катаклизъм на сили, нации и същества.

Тя може да заробва и да освобождава.

Може да идва от силите на мрака и от силите на светлината.

И независимо дали я притежаваме, или не, тя управлява всички ни.

Има такива, които през целия си живот я преследват, докато други тя просто спохожда. Онези, които разбират и почитат нейната скрита същност, никога не задават въпроси за съществуването ѝ, за нейния източник.

Това, което със сигурност е известно за властта, е, че тя твори историята.

А страниците на тази история, за добро или зло, са написани от ръката, която управлява по най-добрия начин.

Така твърдят мистиците от расата чарл.

1

Той беше смайващо същество.

Наблюдателят се вираше през малката пролука във възхитителния мъжки екземпляр, прикован с вериги за стената.

Беше уникално красив – във всяко отношение.

Като всички фамилиери той се превръщаше в два образа – мъж и котка.

В човешкия си образ фамилиерите най-често бяха тайнствени, независими и понякога доста палави.

Освен когато ги пленяваха.

Притиснати до стената, те ставаха ужасяващи противници – трудно падаха в плен, не се оставяха да ги похитят. Тази храброст бе само една от техните ценни отличителни черти. Те имаха силно влечение към свободата – стихията им бе там, където не управляваха законите на цивилизацията.

Някои казваха, че фамилиерите са безценни.

Тяхната природа обаче ги правеше уязвими. Защото фамилиерите бяха много чувствени хора. Всъщност мъжете живееха заради еротика-та. Отдаваха ѝ се, потапяха се докрай в нея.

Твърдеше се, че на любовния магнетизъм на фамилиер било трудно, ако не и невъзможно, да се устои. Способността му да прелъстява била превъзможда единствено от легендарните му умения да дарява удоволствие. Някои от тези умения бяха забулени в мистерия и слуховете изобилстваха – възмутителни истории за изключителните еротични способности на фамилиерите се носеха във всички области на изкуството на чувствеността.

Взирайки се в пленника, наблюдателят напълно повярва, че всички слухове бяха верни.

Копринената, с необикновен блясък, коса на мъжа беше изключителна. *Никой нямаше коса като тази на фамилиера.*

Казваха, че при допир с лъскавите кичури изпитваш по-приятно чувство, отколкото при докосване на най-прекрасните копринени материи и че те се плъзгат гладко през пръстите като качествена тъкан, при-месена с нишки и зрънца от кристал.

Гладка и бляскава, на цвят косата му бе като лъскаво старо злато, подчертано от кичури наситено бронзово. Синкаво-черни нишки

пронизваха меката грива, която се спускаше до кръста му. *Омайващо прекрасна.*

И очите му...

Всички фамилиери имаха забележителни разноцветни очи, но никога преди това наблюдателят не беше виждал някой с такава цвeтова комбинация – дори никога не беше чувал за нещо подобно.

Пленникът беше зашеметяващ.

Като всички от неговия вид.

Тази мисъл вбеси наблюдателя.

Тоя изглеждаше дори по-великолепен от другите. *Допълнителна причина да се радват за пленяването му!*

Да, тоя щеше да се справи доста добре. Не като другия...

Жалко че воините стигнаха до него преди Карпон. Очевидно наблюдателят не беше единственият, който негодуваше от красотата на фамилиерите. На предния не му провървя. Всъщност пленникът беше доста изтезаван. Нямаше да го бъде дълго. Карпон го захвърли навън в смеището зад централната кула на крепостта, защото бе отказал да се подчини.

Наблюдателят потрепера от удоволствие при тези спомени.

След като бяха изпробвали предишния висш индивид, се нуждаеха от друг.

– Тоя е изп-пълнен с ж-жизненост, има едни от най-добрите физически данни екз-земпляри сред мъж-жкото им население – не сме виждали такъв, отличава се – измърмори одобрително наблюдателят с фъфлещия си глас.

Често фамилиерите имаха една или няколко тънки ивички на слабините. Не бяха по-дълги от миглите на човек. Не се знаеше точно какво значение имат тези малки гънки, освен че притежаващите по-малък брой живеят по-дълго.

Наблюдателят леко се усмихна. Ако това въобще можеше да се нарече усмивка.

– Тоя ще направи това, от което се нуждаеш, Карпон, и то д-доста добре. Слуховете за тях са пълни с предположения, че мъж-жките индивиди могат да удължават сексуалния акт почти неограничено. – Сухи подигравателни звуци се изтръгнаха от гърлото му.

Изглежда, това подразни придружителя му.

– Така е. Имаш ли представа колко от стражите ми повали, преди да успеем да го оковем? Той е опасен.

– Какво очакваш, Карпон? – изръмжа наблюдателят. – К-колкото

по-трудно са го п-пленили, толкова е по-як. Той е първият з-заловен – с дълъг пълноценен живот пред себе си. Нег-говото дълг-голетие ще създаде проблеми, но пленяването му си струваше труда.

– Дълъг живот? – изсъска Карпон. – Когато свърши това, заради което го заловихме, той ще умре!

Наблюдателят удивено изглежда глупака пред себе си.

– Хабене на д-добър материал.

Карпон потрепери от отвращение и към придружителя си, и от забележката му. Той знаеше много добре защо някогашният му съучастник мисли така. Да се мисли за такова същество с подобно възхищение, беше нелепо.

Той бързо отклони ужасната мисъл, за да вникне в същността на проблема.

– Ние раз-збираме т-такова отнош-шение. – Наблюдателят енергично се придвижи по-близо до него. – Знаеш ли, че мъжете фамилиери могат да усещат присъствието на себеподобни наоколо си? Лош-шо е, че ние нямаме такива с-способности. Можем само да из-збираме на кого да д-дадем нашата любов.

Карпон потрепери. Той не искаше да мисли за този страховит дар, нито за бедното злочесто същество, на което щеше да бъде даден.

Дълъг черен нокът злобно се заби в бузата му. Той се опита да не се отдръпне.

– Усещаме р-ревността ти... в-възхищаваме ти се.

Карпон цинично вдигна вежди и отстъпи назад. Последното нещо, което желаше, беше неговото възхищение.

Като че ли разбрал действията му, той се усмихна разбиращо. Тръпки пропълзяха по гърба на Карпон.

– Сигурен ли си, че ще може да изпълни задачата си? А ако не успее...

Сух пращящ звук се изтръгна от гърлото на наблюдателя. Карпон предположи, че беше смях – макар че никой не можеше да каже със сигурност какво представлява чувството му за хумор.

– Той е фамилиер. Уверяваме т-те, че ще с-свърши р-работа.

Карпон гневно заскърца със зъби. Само при мисълта, че фамилиерът ще докосне... Беше нещастен – Карпон не беше от мъжете, които отстъпваха нещо, което смятаха за свое. Обаче в този случай това беше единственият начин да получи всичко, което в края на краищата искаше.

– Не желая след това тя да се свива, когато я докосна. Ако той я

уплаши...

Наблюдателят изглеждаше доста развеселен от смущението му.

– Ако се с-свива при т-твоего докосване, това н-няма да е з-заради онова, к-което той ще е направил, а от това, к-което ти няма да н-направиш. Той е п-подходящият избор за б-бъдещата ти съпруга.

Без да разсъждава, Карпон извади извития си нож и го опря в гърлото на придружителя си.

– Мога да те убия заради тези думи.

– З-защо не опиташ?

Но у Карпон жаждата за власт потискаше страстта за други... неща. Той бързо отдръпна острието. Какво значение имаха думите в този момент? Когато това свърши, той щеше да има всичко – и Дженис, и нейното кралство.

– Да, да – изсъска наблюдателят, разбиращо повече, отколкото позволяваше неговата природа. – Вярвам, че работата ми тук е свършена.

– Не още. Къде е упойващото вещество? Обеща ми го в замяна на...

– И ние д-държим на с-своите обещания. – Наблюдателят се протегна към скрита торбичка, от която извади малка стъкленица с кехлибарена течност.

Карпон внимателно пое стъкленицата – не искаше да докосне съществото, но въпреки това знаеше, че трябва. Недоверчиво огледа малкото количество.

– Къде е останалото? Това не е достатъчно!

То, съществото, отново се приближи енергично.

– Скъпи мой, уверяваме те, че т-това тук е д-достатъчно да направи б-безпомощна цялата фамилиерска раса.

Изненадан, Карпон попита:

– Как?

– Една к-капка е всичко, от к-което се нуждае... с-само една капка. Фамилиерът, който напусна своя свят, ще бъде избавен от теб. В-всичко, от к-което се нуждаеш, е да откриеш в-втория тунел и имаш останалото. – То се протегна и хлопна тесния процепа към килията на пленника.

Карпон дяволито се усмихна. След като притежаваше фамилиер, той можеше да го продаде на участниците в търга и беше сигурен в щедрия приток на богатства. Да, щеше да има всичко това.

– П-приключих с моята р-работа тук. Ако нямаш нищо п-против, да се поклоним и да напуснем сцената с малката ти драматична роля в това представление. – Това не беше молба.

За момент Карпон изгуби самообладание. Жестоките му очи се присвиха.

– А ако имам нещо против?

Отново дългият черен нокът злобно се впи в бузата му.

– Отваряй си очите кой ще бъде в-владетелят. За в-втори път ти е. Радвай се, че д-държим на т-теб.

Карпон мигновено осъзна грешката си. Той отстъпи назад и кимна.

– Сега имаш т-това, от което се нуждаеш. Охраняваме кралството ти, фамилиерите са почти в р-ръцете ти. Не ни з-забравяй...

И го остави да мечтае за цялата огромна власт, която скоро щеше да бъде негова.

*Не можеше да повярва, че са го заловили.*

Не и него.

Не и Джайън Рен.

Той беше Страж на мъглата! На езика на фамилиерите с името Джайън Рен наричаха по стара традиция новородените бебета, наследяващи специалните сетива на расата им. За неговите хора това беше свещено име и то имаше много значения.

Името му бе дадено заради поразителните му способности да се слива с нещата като сянка на мъгла. Да наблюдава. Да се придвижва. Да ловува. *Да защитава.*

Когато преследваше някаква цел, той беше ловък, проникателен и безшумен. Вродените му тактически бойни умения бяха на най-високо ниво, дори съществата от собствената му раса не успяваха да го проследят и победят. Никога не го правеше обмислено. По време на действие мисълта му се носеше сякаш със скоростта на светлината и мигновено следваше точно ответно действие. Тези реакции винаги бяха основани на по-висши вродени инстинкти.

И все пак го бяха пленили.

Дори сега, дни след залавянето, въздействието на упойващото вещество, което му даваха, продължаваше да отслабва сетивата му, макар и не чак толкова, колкото даваше вид. Това не беше обикновено притъпяващо мозъчната дейност вещество, което търговците на роби, оберияните, използваша, за да заловят някой фамилиер. Онзи наркотик не му въздействаше до такава степен. Беше обучен да се справя с него.

Обаче това упойващо вещество беше нещо друго. Нещо различно. *Нещо опасно.*



Това наркотично средство пречеше на вродените му сетива – не само разстройваше тяхното действие, както наркотика на оберианите. Когато за първи път му дадоха лекарството, то напълно блокира допълнителните му извънсетивни способности.

Джайън не искаше дори да си помисля какво съдържа. Ако не беше толкова съсредоточен, той наистина можеше да полудее от липса на усещания.

Минаха дни, преди да разбере, че ефектът е временен. Дотогава редовно му даваха дози от оберианския наркотик. Дори в това състояние може би скоро щеше да опита да се преобрази... при условие че отново не му дадат от другото упойващо вещество.

Едва ли, мислеше си той. Ефектите от досегашните дози започваха да отслабват, но го пазеха много зорко.

Държаха го гол, окован с тежки вериги, и с гръб, опрян на каменната стена. Понякога му позволяваха да се раздвижи, Когато искаха да го приковат отново неподвижен, просто пристягаха веригите от другата страна на стената. Много ефективен начин да го контролират, защото никога никой не се доближи достатъчно близо до него, за да създаде някаква реална опасност за тях.

Макар да беше окован и обездвижен.

Веднъж на ден получаваше храна и вода. Храната беше задоволителна – очевидно не се опитваха да го уморят от глад. Водата беше чиста и обикновено му даваха достатъчно, стигаше за пиене и за миене. В тези моменти и в други редки случаи веригите се разхлабваха и той съумяваше да се изправи и да се движи.

През тези броени минути крачеше, кръстосваше килията, търсеше начин да избяга.

Досега не бе успял да открие изход.

Когато го заловиха, не беше тръгнал да търси приключения. Беше напуснал своя свят, за да открие кръвния си роднина, Дарик, който отсъстваше прекалено дълго време.

Следата го бе повела към тази неизвестна, почти нецивилизована планета, в далечния хоризонт.

Дарик беше млад и за първи път бе тръгнал да търси приключения. Джайън не се изненада, когато разбра, че е рискувал и се е отклонил толкова надалеч. По-младите мъже често правеха такива неща и забравяха да се приберат вкъщи, отдавайки се на забавленията, които откриваха. Обаче Дарик твърде дълго не се завръщаше. Семейството му се разтревожи – и то с право.

Тръгна след Дарик сам, въпреки възраженията на вуйчо му.

Почти беше сигурен каква съдба е сполетяла Дарик – защото следите ясно му подсказваха изхода. И беше сигурен, че Дарик не е жив, тъй като не можеше да почувства излъчванията му – най-сигурните признаци за неговото съществуване.

Джайън тъжно въздъхна. Младият фамилиер не би могъл да издържи на новото упойващо вещество или на такива мъчения. Молеше се да греша.

Омерзен от несправедливостта, Джайън още веднъж изпробва веригите, които приковаваха силните му китки за каменната стена. Не очакваше да са по-хлабави, но никога не вреди, ако непрестанно дебнеш своя враг. Понякога той прави грешки, а фамилиерите знаеха как да се възползват от грешките.

Не се изненада, когато веригите не поддадоха.

С дни ги изпробваше, и с все същия резултат. Въпреки това по-късно щеше отново да опита. Джайън беше търпелив хищник и именно заради това много по-опасен. За разлика от Дарик той не беше неопитен млад фамилиер, поел на първото си приключение.

Беше много опасен противник и бе в разцвета на силите си.

Въпреки отслабналите си сетива той веднага усети тръпките, ползали по гърба му. *Някой го наблюдаваше...*

Дългата му златиста коса се разля напред, когато наведе глава, за да скрие твърде напрегнато си изражение.

Като държеше главата си наведена, той тайно наблюдаваше през плътното було на миглите си. В стената имаше един много тесен отвор, откъдето го следяха. Успя да улови проблясък на зловещи очи, които сезираха в него. Отново тръпки пробягаха по гърба му – сетивата му се възвръщаха.

Само ако може да попречи да му дадат нова доза упойващо вещество...

Нормалният му свръхчувствителен слух долови приглушен шум. Съскащи звуци. Който и да беше зад стената, не беше сам. Едва различи думите „... фамилиер, който напусна собствения си свят... дадено на теб... намери втория тунел и ти ще имаш останалото...“

Кръвта във вените му замръзна.

Как са разбрали за втория тунел? Имаше само един известен изход до неговия свят, Ма'ан, и той беше през Авария. Беше силно охраняван от Висшите мистици на чарловете.

Никой не знаеше за втория тунел освен Висшата гилдия на Авария

и...

Изглежда, враговете му имаха план.

Трябваше бързо да се върне в Авария!

Точно преди процепът да се затвори, Джайън улови проблясък от оранжев кръг. Зрението на фамилиерите можеше да различава допълнителни нюанси на цветовия спектър.

Не видя много. Но и това бе нещо.

В миналото Джайън Рен, Стражът на мъглата, бе известен с това че представлява огромна заплаха за враговете си.

С величествен замах на главата той отметна назад дългата си коса и опря глава на хладния камък. Затвори очи и се опита да събере сили.

*Неговите очи...*

Нямаше откъде да знаят за специфичната особеност, свързана с цвета на очите му.

И заради това той спокойно се усмихна. Не, те не можеха да знаят.

Глупаво бе противниците му да си мислят, че са го заловили, фамилиерите, както и втората им същност – котката, никога не се подчиняваха на ударите на камшика.

Тези същества нямаха истинската *власт* над него. Само се заблуждаваха, че я имат.

Той машинално изпробва отново веригите.

*Власт.* Тя не се интересуваше от властта!

Дженис се приближи до прозореца на кулата, погледна навън към двора и както винаги, побърза да насочи взор към ливадите и полетата в далечината. Беше нощ и успя да различи само очертанията на хълма на хоризонта. Тази вечер се забелязваха само две от по-малките луни. Затова мракът беше доста плътен, но това я зарадва. Тъмнината щеше да помогне на плана ѝ. Създа се стече по лицето ѝ, добило решително изражение. В миналото тя много често се взираше навън в този неизменен пейзаж и се чудеше дали някога ще успее да се измъкне от това място.

Въздъхна. *Напоследък въздишаше твърде често.*

Била е много малка, когато са дошли тук. Почти не си спомняше предишния си живот. Единствено разказите и песните на майка ѝ поддържаха жив детския спомен за онзи живот.

Ако успееше тази вечер, всичко щеше да се промени, и то не по начина, по който желаше отворителният Карпон! Плаха тайнствена усмивка изви устните ѝ, когато си спомни как по-рано през деня той влезе

в спалнята ѝ, изпълнен с увереност в успеха си. Обясни ѝ подробно какво точно изисква от нея.

Дженис отдавна очакваше това негово посещение.

Това, което не очакваше, бе колко дълбоко трябва да бъде унижена, за да придобие това, което по право смяташе за свое.

Именно затова Дженис не вярваше напълно, че интересът му към нея е искрен. Никога не се бе смятала за толкова привлекателна, колкото бе майка ѝ – затова стръвният стремеж към нея я учудваше.

Изведнъж си спомни, че майка ѝ разказваше как привлекателните ѝ черти ще се появят по-късно и ще ѝ донесат голяма власт.

Отново се появи онази дума. *Власт*. Дженис се отдръпна от прозореца.

Тогава се подиграваше на майка си и се дразнеше, че тя беше като всяка майка, която иска най-доброто за своята дъщеря. Сега се чудеше...

Вторачи се в отражението си в тъмното стъкло.

Намръщи се. Образът ѝ си беше същият – такъв, какъвто винаги е бил. *Не забелязвам нищо необикновено*. Нищо, което да амбицира Карпон. Дженис заключи, че странните склонности на мъжете бяха пълна загадка за нея.

Но след като почина съпругът на майка ѝ, всичко се бе променило.

Затвори уморено очи, наведе се и опря чело на студения камък, а мислите ѝ се върнаха към разговора, който се бе състоял по-рано в същата тази стая.

– Аз ще управлявам кралството – заяви Карпон. Той беше брат на съпруга на майка ѝ, мъжът, който управляваше тази варварска държава.

Дженис сви рамене.

– Тогава управлявай. – Тя със сигурност нямаше желание да го прави. Наистина това беше последното нещо, което някога бе искала. Копнееше да бъде свободна! Свободна като хората на майка ѝ, скитниците френзи. Свободна да живее, да се смее, да обича, както желае. Свободна да изследва, да пътешества и да научава нови неща. А не да бъде ограничавана от законите на тази сурова и коравосърдечна земя, която задущаваше духа ѝ!

– Благодаря ти за доверието, но има един малък проблем. – Той се приближи до нея, сграбчи брадичката ѝ и насила извърна лицето ѝ към себе си.

– Какъв? – Тя би попитала, дори да знаеше отговора.

– Ти си проблемът. Хората няма да ме признаят за вожд, защото

обичат теб. Твоят мил характер, твоята любезност, твоят нрав и твоят смях ги покоряват. Искат само теб.

Дженис извърна очи, за да скрие ефекта от думите му.

– Нищо не мога да направя. Казах ти, че нямам желание да управлявам. Никога не съм имала.

Втрещеният му поглед се плъзна към пълните ѝ чувствени устни.

– Така казваш... сега. Винаги ще бъдеш заплаха за мен.

– Няма.

Студените му пръсти се плъзнаха по бузата ѝ, от което я побиха тръпки.

– Винаги става така.

Дженис се дръпна, за да се освободи от неприятното докосване. По-добре да е мъртва, отколкото да търпи да я докосва!

– Тогава убий ме и ще можеш да управляваш.

– Не. Желая да имам и кралството, и теб.

Това я потресе, но бързо възвърна самообладанието си.

– Не можеш да имаш и двете, много добре го знаеш!

– Не е така.

От думите му тръпки пропълзяха по гърба ѝ.

– Какво искаш да кажеш? – промълви тя учудено. Карпон бе наясно, че ако я вземе за своя съпруга, тя автоматично ще се възкачи на престола. Това беше единственото нещо, което я бе предпазвало толкова дълго, защото Карпон не искаше тя да управлява – той искаше властта за себе си. Разбира се, не беше го забравил.

Усмихна ѝ се продължително, нагло и лукаво.

– Има начин, скъпа ми Дженис.

Усмивката му я обезсилваше. Карпон изглеждаше твърде самоуверен. Вдигна ръка към устните си.

– Какви... какви нелепости говориш?

Тогава той изрече:

– Девствеността ти.

Дженис пребледня. Все още беше девствена – не по свой избор, а заради законите на тази земя. Не беше свободна да изживее собствения си живот, както пожелае! Така ѝ се искаше един ден да разбере какво означава да обичаш!

– Какво имаш предвид?

– Както знаеш, това е едно от условията да управляваш. Ако загубиш девствеността си... – Той прекъсна рязко, оставяйки я сама да стигне до заключението.

Когато осъзна за какво точно ѝ загатва, Дженис пребледня. Но бързо се овладя. Нямах да позволи на тази твар да разбере, че е успял да я уплаши.

– Така, значи заради това е било всичко. – И като отметна назад дългата си до кръста коса, тя се насили да се засмее в самодоволното му лице, знаейки, че думите ѝ щяха силно да го разгневят. – Тогава направи го... ако желаеш.

В тъмните му очи проблесна злоба, но успя да се съдържи.

– Бих го направил, не се съмнявай. За нещастие не е толкова просто.

Дженис се разтрепери. Той възнамеряваше да я убие. Въпреки решението си да не му достави това удоволствие – да я види уплашена – тя потрепери.

Реакцията ѝ не остана незабелязана.

Карпон тихичко се захили.

– Не се тревожи, Дженис, имам нещо много по-добро, което пазя за теб. За нас двамата – прошепна той.

Тя не искаше да пита, но се налагаше.

– Какво е то?

– Държа един фамилиер.

*Фамилиер? Какво!...* Дженис преглътна, когато изведнъж планът му ѝ стана ясен. Фамилиерите бяха известни със сексуалните си желания. Карпон беше полудял!

– Утре ще те дадем на него. Когато ви открият, ще бъде твърде късно.

Насилвайки се да запази самообладание, за да научи какви други ужаси може да ѝ е приготвил, тя попита:

– А след това?

– Ще съм длъжен да разкажа на хората какво те е сполетяло. Те ще бъдат разочаровани. Естествено аз ще поема властта, защото съм следващият по ред. Тогава ще екзекутирам фамилиера. Разбира се, публично.

– Хората няма да искат това – бързо го прекъсна Дженис, почувствала съжаление към бедния фамилиер, попаднал в такова опасно положение.

В жестокия поглед на Карпон проблеснаха искри.

– Ще го принудя. Когато те докосне, съдбата му е решена.

– Но ти не му оставяш избор!

– Това е цената, която трябва да плати, задето те е познал.

Дженис се извърна със свито сърце.

– След като го убием и всичко се уреди, ще кажа на хората, че съм решил да те взема за своя съпруга. Нали разбираш, Дженис, ще имам и теб, и кралството.

Сграбчи с грубите си ръце раменете ѝ и силно я стисна.

– Планът си го бива, нали?

Дженис не му отговори. Опитваше се да измисли някакъв начин да го обърка. Не понасяше да я докосва.

– Няма да направиш това, Карпон. Аз не съм пряк потомък на кралската династия. Никога няма да се стигне дотам! Разбирам, че се чувстваш изменен. Мога да си го обясня...

– Не. Макар да не беше твой истински баща, моят брат получи пълен бащински права над теб.

– Но майка ми не беше съгласна с това! – напомни му тя.

Тесните му ноздри пламнаха. Беше известно, че майката на Дженис упорито се придържаше към обичаите на своя народ и се съпротивляваше дори на любовта на съпруга си. Глупаво беше, че брат му бе решил да пренебрегне това и дори насила да я вземе за своя жена.

Карпон сви рамене. Накрая на жената доста започна да ѝ харесва.

– Твърде е късно. И двамата знаем, че брат ми правеше всичко, което можеше, за да ѝ достави удоволствие, включително това, да те осинови.

– Направи го, защото мислеше, че ще ѝ достави удоволствие. Но никога не я попита – тихичко каза тя.

Карпон се разгневи.

– Достатъчно! Пригответи се за утре и не се съпротивлявай. Предупреждавам те, Дженис, ако не отидеш при него доброволно, аз ще те заведа. – За миг той се поколеба. – Уверявам те, че е известен за твоето посещение. Известно време държим този звяр сам. И ще го направи, така както го правят... с техните жени. Дори след това може да дойдеш да ми благодариш – предизвика я той.

Душата ѝ се разбунтува от този цинизъм. Не знаеше защо, но изпита нужда да защити този непознат фамилиер, пленник, жертвата на тази жестокост.

– Той не е животно. Той е мъж.

Карпон изсъска:

– Ще се убедиш в това, сигурен съм.

Той се извърна, после спря и развеселено изрече:

– Само да не се пристрастиш към неговите похвати, защото моите

са съвсем различни.

След тези злокобни думи той я напусна.

Дженис отново се сви на пода. Въпреки че този разговор се беше състоял по-рано този ден, тя все още усещаше зловещото присъствие в спалнята си. Какво да прави? Карпон изложи всичките си планове кратко, ясно и заплашително.

Сякаш тя щеше да бъде само пионка в неговата игра.

Карпон бе убеден, че тя няма избор? Винаги съществува някаква възможност. Само трябваше да я открие.

Братът на Карпон смяташе, че властва над майка ѝ, която бе затворил в луксозна клетка. Но това не му помагаше. Майка ѝ се грижеше за дома, но копнееше за свободата. Също като Дженис, тя въобще не се интересуваше от властта.

Дженис знаеше, че борбата с Карпон щеше да бъде трудна. И ако не се съгласеше с неговия план, той наистина можеше да я убие. Или щеше да я насили да изпълни желанията му. Така действаше той.

Така че какво можеше да стори? Ако направо му се опълчи, той щеше...

Почакай. Може би имаше изход...

Тя ахна. *Да! Това можеше да помогне.*

Изпъна рамене и горчива усмивка пробяга по красивите ѝ устни. Щеше да участва в играта на Карпон, само че със свои правила. Не утре. *Тази вечер.*

Глупавият Карпон нямаше да разбере, че ѝ е подсказал отговора на нейната дилема! Фамилиерът можеше да я освободи! Ако първо я обладае, а след това избягат...

Копнеж за свобода нахлу в душата ѝ и я изпълни с надежда. И никога повече нямаше да се тревожи, че ще я принудят да управлява Ганакари. Тази възможност щеше да бъде осуетена с отнемането на нейната девственост.

Дори ако успееш да пленят отново нея и фамилиера – а това бе много възможно – тя никога нямаше да позволи на Карпон да забрави, че е избягала с оня надарен мъж сама и по собствено желание и че той е бил първият ѝ най-добър любовник. Познаваше Карпон. С времето този факт щеше бавно да го унищожи.

И макар да не ѝ харесваше, този план заслужаваше да бъде изпробван. Не искаше да посвети останалата част от живота си на отмъщение, но ако я насилеха, щеше да се получи точно така.

След като взе решение, Дженис се отдръпна от прозореца и започна



да се приготвя. Не знаеше много за мъжете от странната раса на фамилиерите, но беше чула, че копнееха за жени.

Молеше се пленникът да я хареса.

*Не очакваше той да бъде толкова смайващ.*

Като спусна качулката на наметалото, прикривайки лицето си, Дженис влезе в тъмната каменна килия и затвори тежката врата след себе си. Втренчи поглед в мъжа, окован във вериги на леглото, с гръб, опрян на каменната стена.

Той беше красиво същество и тя щеше да му се отдаде.

Отпуснал напред глава, той като че ли спеше. Дългата коса закриваше лицето му. Дженис не можеше да откъсне поглед от него.

Беше изящен! Великолепен.

Никога преди това Дженис не беше виждала фамилиер, но ако този представяше вида им, добре разбираше защо имаха такава репутация. Дори окован, този мъж излъчваше завладяваща чувственост.

Мъжът не вдигна поглед и с нищо не показа, че е почувствал присъствието ѝ в килията. Но Дженис не беше глупава. Знаеше, че той ѝ е усетил. Беше чувала, че е почти невъзможно да изненадаш фамилиер.

Изведнъж се зачуди как Карпон е успял да го залови.

В двубой тези мъже били безстрашни. Борели се до смърт с враговете си, за да не се оставят да бъдат пленени. А пък този... с подобни мускули, беше очевидно, че е способен да се защити.

Затова пленяването му я учуди.

И след като той не благоволяваше да покаже, че е усетил присъствието ѝ, Дженис използва възможността да го разгледа по-подробно. Скоро щеше да стане първия ѝ мъж, така че интересът ѝ към него беше повече от обикновено любопитство.

*Той беше гол.* Така ли са го пленили или...

Не трябваше да мисли за това.

Дженис се отвращаваше от каквото ѝ да е престъпление и изпита съчувствие към фамилиера за това, което вероятно вече беше изстрадал заради алчността на Карпон.

Тъмнозлатистата му кожа беше гладка, толкова гладка и лъскава, че не се усети кога се протегна и го докосна. Излъчваше чувствена топлина.

Тялото му беше съвършено.

Огромните му гърди бяха атлетични, мускулести, сякаш изваяни.

Мускулите се очертаваха по рамене му; вените по челото му бяха изпъкнали, както и по силните му китки, здраво стегнати в оковите.

Дженис бавно плъзна поглед по-ниско.

Веригата се увиваше около кръста му, спускаше се надолу край свитите му бедра. Металът се впиваше в златистата кожа на хълбоците му, когато равномерно поемаше дъх.

Както очакваше, коремът му беше гладък и стегнат, а по-надолу...

Изпълнена с опасения, Дженис отново преглътна.

Бързо сведе поглед към мощните му бедра, които също бяха невероятно стегнати и мускулести. И макар да беше почти излегнат, можеше да каже, че беше много висок мъж.

Беше чувала, че фамилиерите са изключително красиви хора, но не можеше да си представи по-красив и по-силен мъж от този.

Дженис си спомни и друго, което разказваха за тях – уменията им да се любят превъзхождали външността им. Непрестанно се носеха мъли и за легендарната им смелост.

Чак като видя тоя, успя да разбере защо някои жени толкова силно копнееха за фамилиер.

Е, тя не се интересуваше от специалните му умения.

Искаше от него само едно нещо. И то не беше удоволствие.

Дженис въздъхна, опитвайки се да събере сили. Той изглеждаше твърде властен. Дали можеше да бъде мил, чудеше се тя.

Конвулсивно преглътна. От притеснение гърлото ѝ се бе свило и тя си помисли какво трябва да направи. Това бе само една незначителна цена, която трябваше да плати, за да спечели свободата си.

Освен това всичко щеше да стане според нейните условия. Не на Карпон.

Тя приближи мълчаливо до ръба на леглото. Отблизо фамилиерът беше още по-внушителен и Дженис отново се зачуди как Карпон е успял да го залови. Изрече мисълта си на глас.

– Как успяха да те пленят?

Той не отговори. После бавно вдигна глава, но пак не каза нищо.

И наистина мълчанието му я улесни.

Защото, щом Дженис видя изящното му лице, мигновено онемя. Беше омайващо красив.

Имаше изпъкналите скули, за които много жени мечтаеха. Властни, резки, но и меко чувствени.

И макар че лицето му привличаше със съвършенството си, очите му бяха това, което прикова вниманието ѝ. *Двете му очи имаха различен*

цвят. Едното беше светлозелено, а другото огненозлатисто. Забеляза, че в зеленото око имаше три малки златисти петънца. Много интересно.

И много очарователно.

Ярките очи бяха оградени от дълги и гъсти черни мигли. Ярکو потвърждение за чувствената му натура беше влажният зелен оттенък в огненожълтия му взор. Когато сведе преценяващия си поглед към нея, Дженис забеляза, че тези невероятни изкусителни очи желяеха всичко, без да дават абсолютно нищо.

Тя забеляза още, че зениците му бяха разширени. Беше ли дрогиран?

Докато го изучаваше, плътните му устни се извиха загадъчно.

Устата му също беше омайна – не намираше израз, за да я опише. Имаше нещо палаво в чистата извивка в тези плътни устни, които...

Дженис отстъпи назад.

Нямаше намерение да допусне опасният чар на фамилиера да я завладее и да я превърне в жертва! Трябваше да сключи договор с него, и то бързо, ако искаше планът ѝ да проработи.

– Няма ли да разговаряш с мен? – мило заговори тя. – Уверявам те, че не съм виновна за пленяването ти.

– Тогава защо се криеш зад това наметало с качулка? – Гласът, както и кожата му, беше коприненомек. Обля я като с ласка на любовник. Дженис започна да вярва във всички слухове, които беше чула за мъжете фамилиери... историите, че могат да разпалят у жените неподозирани страсти.

Тя се разтрепери, думите ѝ секнаха. Хипнотизирана от покоряващата чувственост на гласа му, Дженис се опита да си възвърне дар слово.

– Не се крия от теб. Желая да обсъдим въпрос, който може да бъде изгоден и за двамата ни. Ако се съ согласиш с това, което ще ти предложи, тогава и ще се съблека, и ще разкрия плана си пред теб. Ако откажеш, ще си тръгна.

Джайън не можеше да повярва на това, което замаяното от наркотика извънсетивно възприятие му подсказваше. Той я беше усетил от мига, в който отвори вратата. Нямаше начин да не я забележи. Помисли си, че отново идваха да му дадат упойващо вещество.

Очите му се присвиха. Тя беше силна. И трябваше да бъде такава. Устните му се извиха загадъчно.

Не беше очаквал такава интригуващо начало.

Втренченият му поглед се премести върху ръцете ѝ. Малки и бели, те не подсказваха коя всъщност може да е тя. И макар Джайън все още

да страдаше от ефектите на странния наркотик, който му даваха, сетивата му бяха живи и шепнеха коя е тя за него.

Нищо не можеше да помрачи това възприятие. То беше точно и ярко.

Което можеше да означава само едно нещо. Или той така си мислеше.

Затова произнесе една фраза на тайнствения език на фамилиерите:

– Кмор кеана латарг шинтеера? Амее туан доен? Как ме намираш? L'mee tuan doenn? Кой друг е с теб?

– Не те разбирам.

Устните на Джайън се разтвориха леко, видът му показваше само изненадата от това, което съзнанието му схващаше и което сетивата му на фамилиер вече бяха преценили.

– Ти не си жена фамилиерка? – изрече с мек глас.

– Не, защо? – прозвуча объркано отговорът ѝ. Защо наистина?

Той замига, сложни комбинации преминаха през мозъка му, докато възприемаше този любопитен факт.

Джайън я наблюдаваше внимателно. Предчувствието му, че тя не беше от фамилиерите, беше изненадващо и донякъде го смущаваше, но, верен на природата си, Джайън не загуби много време да обмисля причините, фамилиерите бяха обучени да се насочват право към истината и да отхвърлят останалото след съпоставяне. Приемаха действителността каквато е, после се занимаваха с това, какво може да бъде.

В случая обаче ситуацията можеше да се окаже твърде непредсказуема. Джайън Рен почти се усмихна. Обожаваше такива сложности – те правеха живота интересен.

Вече знаеше, че тя беше казала истината – нямаше нищо общо с пленяването му. Сетивата му подсказваха това много ясно. Реши да чуе какво ще му каже и тя.

Ако не го харесаше, винаги можеше да я прелъсти.

Думите ѝ можеха да променят неговия метод, но не ѝ обективността му. Джайън Рен, Стражът на мъглата, беше вече съставил план на своята стратегия за едно много специално преследване.

Той отметна косата си назад и изгледа момичето, макар и с полузатворени очи. Очи на хищник, тръгнал на любовен лов. Тайнствен, строг и еротичен. Гласът му беше нисък, вибриращ, наподобяваше мърморене.

– Тогава говори.

## 2

Дженис преглътна. В собствената ѝ спалня идеята изглеждаше по-приемлива.

Когато се изправи лице в лице с реалността – пред мъжа, който спокойно я изчакваше да изложи плановете си – тя осъзна, че нещата в действителност са някак различни.

Сякаш беше дошла тук, за да изпълни негово желание!

Той беше мъж, много по-изключителен, отколкото бе предполагала. Около него витаеше огромна сила и духовно надмощие, което я разстройваше. Дженис потрепери.

Но нямаше избор. Него трябваше да избере.

Тя просто трябваше да погледне в тези озадачаващи разноцветни очи – зелено и златисто – и да му каже какво иска от него. И какво ще му даде в замяна.

В края на краищата първоначалният риск беше изцяло неин. Какво може да загуби той от такава сделка?

– Искам да ме обладаеш!

Зениците на разноцветните му очи мигновено се разшириха. Сякаш фамилиерът бе добре подготвен за нейното желание. Дженис си спомни какво ѝ бе намекнал Карпон. Какво ли точно бе имал предвид?

Малки мускулчета заиграха върху стегнатата челюст на мъжа пред нея. Очите му се присвиха. Поради някаква причина той не изглеждаше много доволен. Или прекалено изненадан.

Въпреки това, доволен или не, не беше глупав.

Джайън внимателно я наблюдаваше. След като стигна до някакво решение, той подръпна прикованите си във вериги китки.

– Добре. Тогава ме освободи.

Дженис се зачуди колко често фамилиерите сключват такива сделки. Нямаше начин да знае, че това не се случва никога. Фамилиерите винаги правеха това, което сами, избераха.

Тя се засмя на предложението му. Нима я мислеше за толкова глупава? Дори стражите я бяха предупредили само да разхлаби веригите му, ако е необходимо, но при никакви обстоятелства да не го освобождава. Те даже я убеждаваха да се откаже и опитаха да я отклонят от посещението при опасния пленник.

– Толкова глупава ли ти изглеждам?

Ноздрите му се разшириха при думите ѝ, страните му сякаш пламнаха. Не беше в настроение да си играе.

– Напротив – ясно изрече той. – Изглеждаш отчаяна.

Раменете на Дженис се приведоха под огромното наметало. Ако не беше отчаяна, щеше ли да се реши на нещо толкова шуру?

– Да, така е.

Джайън почувства как духовните сили и куражът на жената изведнъж я напуснаха. Той мигновено разбра, че инстинктивно е узнал истината. Не беше онова, което първоначално си бе помислил. Имаше нещо повече от сексуално любопитство. Почувства се облекчен и този път я погледна загрижено.

– Обясни ми защо искаш това от мен? – равно изрече той, гласът му беше тих, ласкав и изкусителен.

– Мъжът, който те е пленил, се казва Карпон. Брат е на покойния владетел на тази земя.

– Продължавай.

– Майка ми беше негова съпруга – не по собствена воля – обясни момичето. Джайън направи жест към нея да продължи разказа. – Така че трябва да си се досетил – Карпон желае да управлява. За да стане това, той трябва...

– Да те унищожи – довърши вместо нея Джайън.

– Не точно... нали разбираш, аз нямам желание да управлявам.

Джайън любопитно я изгледа. Беше започнала да го очарова. Мелодичният ѝ глас галеше сетивата му. А уханието ѝ! Като ливада на Ма'ан след топъл дъжд.

Копнееше толкова силно за дома си. Прекалено силно. Надигна се на сламеника.

– Защо не искаш да управляваш?

– Защото мразя капаните на властта. Изобщо не харесвам такъв живот.

Джайън я изучаваше с очи, прикрити от дългите меки кичури. В много отношения тя беше интересна загадка. И загадката ставаше по-заплетена с всеки следващ миг. Дълго време не каза нищо. После попита:

– Ако Карпон знае това, какъв е проблемът?

– Той иска и мен.

Настъпи пауза, и тогава Джайън измърмори:

– Разбирам.

– Но ако ти ме обладаеш, той може да стане мой съпруг и нищо

повече, а на престола ще се възкача аз – нещо, което той не желае.

Джайън започна да разбира огромния ѝ проблем. И своя също.

– Какво е измислил този хитрец Карпон? Защо имам чувството, че моето пленяване е част от плана му? – Той втренчи пронизателния си поглед в нея.

Първият признак, по който Дженис се досети за интелигентността и за ловния му инстинкт.

– Да. Той ме изпрати при теб.

Устните му загадъчно се извиха.

– Той те изпрати при мен... вече става любопитно. Какво се надява да спечели?

– В тази страна, за да се възкача на престола и да управлявам, аз също трябва да имам съпруг или да... – Тя се поколеба, беше объркана, не желаше той да знае цялата истина. Положението на девственица беше нещо съвсем неудобно. Естествено бе жените да търсят удоволствие.

Джайън вдигна тъмните си вежди.

– Или? – насърчи я той.

Не му отговори направо.

– Не е важно. Това, което е важно, че трябва по някакъв начин да попреча на Карпон.

– Все още не мога да разбера какво е значението...

Тя бързо го прекъсна:

– Не разбираш ли, искам да се махна оттук. С твоята помощ мечтата ми може да стане реалност.

Думите ѝ спряха Джайън. Сега тя съвсем го заинтригува.

– Търсиш помощта ми, за да избягаш?

– Не точно. Аз ще ти помогна да избягаш, ако направиш това, което искам от теб.

Той се ухили широко на абсурдното предложение – някой искаше да сключи споразумение с фамилиер за това, което най-много обича да прави.

– С удоволствие, моя тайнствена приятелко. След като се измъкнем оттук, ще ти покажа всичко, на което съм...

– Не, трябва да стане сега.

Той се намръщи.

– Не ставай глупава! Не е нито времето, нито мястото.

– Не си ме разбрал. Това са моите условия.

– Права си. Но не мога да проумея такова решение. Не каза ли, че ако те обладая, няма да можеш да управляваш тази земя?

– Да.

– Не е ли това, което той иска?

– Не точно. Не разбираш ли? Ако се съгласиш, аз ще ти помогна да избягаш. Ще се споразумеем, но само докато напуснем тази страна и избягаме в друго измерение. Ако успеем, Карпон ще полудее, като разбере, че не само ме има, но и че завинаги ме е загубил. След като изчезна отгук, мога да помогна на местните хора да му попречат да заграби веднага цялата власт. Ще трябва да изчакат рождественска година и да разберат какво ме е сполетяло, преди да провъзгласят нов владетел. Кой знае? Може през това време с помощта на някого и да победи Карпон, това дяволско изчадие.

Думите ѝ го разстроиха. Фамилиерите не вярваха в използването на любовните игри като средство за постигане на някаква користна цел. От тяхна гледна точка любовната игра беше завършек на най-висшето човешко постижение. А и както изглеждаше, някаква част от историята ѝ липсваше.

– Ще направиш това, за да избягаш от законната си титла?

– Да, ще го направя, защото това е титла, която не желая.

Джайън въздъхна. Нямахше да изпълни молбата ѝ.

– Тогава трябва да ти откажа.

От оскърбителната нотка в мелодичния му глас на бузите ѝ се появиха трапчинки.

– Е, поне опитах.

И понеже Дженис не можеше да си представи един фамилиер да отхвърли предложение за чувствено преживяване, помисли си, че Джайън щеше да я обладае, но няма да избяга с нея.

– Н-но... не искаш ли да избягаш? Уверявам те, Карпон със сигурност ще те убие безмилостно веднага след като... е, не желаеш ли това споразумение?

– Няма да приема.

Дженис настръхна. Никога никой не бе ѝ споменавал колко сложен може да бъде един фамилиер! И колко непредсказуем.

– Мога да получа каквото искам от теб, без да те освобождавам – рязко заяви тя.

– Така ли мислиш? – той сведе многозначителен поглед към нея.

Може би не. Какво повече искаше той? Загубила търпение, тя гневно започна да жестикулира с ръце.

– Защо не искаш да се споразумеем? Трябва ли да ти напомням, че си в неизгодна позиция? Ти си пленник. Мой си, трябва да ме обладаеш!



– Първата представа може да бъде измамлива – меко произнесе той.

Дженис настърхна. Какво точно имаше предвид? Беше прекалено самоуверен. Като че ли нещо му беше известно и го криеше зад двуцветните си ириси. Това я обезсилваше.

Може би щеше да е по-добре да не си играе с такъв огън. Той не можеше да бъде контролиран. Дженис реши да не спори повече с него, без значение колко отчаяно се нуждаеше от помощта му.

– Как те заловиха? – прошепна тя.

– Упоиха ме – спокойно отвърна той. – С нещо извънредно силно. Овладея ме бързо, преди да успея да го преодоля.

– Наркотичното вещество влияе ли ти за... разбираш ме... и... затова ли ми отказваш? – Тя го изгледа срамежливо.

Джайън я зяпна с недоумение.

– Нищо не може да влияе на тези ни дарби.

Тя въздъхна облекчено.

– Най-малкото не си наранен. Чувала съм ужасни истории за нещата, които прави Карпон с пленниците си.

Той изсумтя.

– Не съм наранен. Знаеш ли нещо за упойващото вещество, което ми дават?

Дженис поклати глава.

– То умъртвява извънсетивните ми възприятия.

– Какво означава това?

– Имам много повече сетива от теб. Представи си, че изведнъж загубиш зрението си, слуха, способността си да говориш, усещането да докосваш и обонянието. Не преувеличавам.

*Ужасно.* Тя вдигна ръка до устата си.

– Не... не знаех. Все още ли ти действа?

Трябваше да бъде предпазлив. Да внимава какво ще й отговори. Не знаеше почти нищо за нея, а тя можеше да бъде опасна. Даже и за себе си.

– Малко – беше краткият му отговор.

Фамилиерът се държеше прекалено внимателно и предпазливо и тя бе започнала да се уморява. Или щеше да й повярва, или не.

Очевидно не й вярваше.

– Промених решението си. – Дженис се обърна, понечи да си тръгне и напрегнато изрече през рамо: – Достатъчно си страдал. Може би някой от стражите ще ми помогне...

*Спри.*

Поради някаква причина гласът му я накара да направи точно това. Извърна се бавно към него, без да има представа, че ѝ беше изпратил телепатична команда.

– Моля?

Не можеше да ѝ позволи да отиде при някой друг.

– И аз промених решението си. Ще направя това, за което ме молиш.

Почувства победоносната ѝ усмивка, въпреки че не можеше да я види. Значи... си играеше с него? Измърка. Доста му харесваше това положение.

– Чудесно. Ще го направим, както си окован. После аз ще...

– Не, ти да получиш онова, за което си дошла, а аз да си остана във веригите. Не е честно. Разбираш несъгласието ми, нали?

Дженис се възмути.

– Дадох ти думата си!

– Няма да си помислиш нищо лошо за мен, ако ти кажа, че думата на някой от твоята раса – хората, които се заробват помежду си – не ме задоволява. – Освен възражението, което изложи, Джайън имаше много важна причина да бъде освободен преди изпълнението. Възнамеряваше да я обладае по традиционния за фамилиерите начин. Нещо, което не можеше да направи в сегашното си положение.

– Искам думата ти, фамилиере.

– Фамилиерите правят винаги това, което казват. – Той не добави, че често думите им можеха да бъдат изтълкувани по много различни начини. Всеки фамилиер беше майстор на заблудите, но въпреки това винаги биваше честен по своему.

– Във всеки случай можеш да извикаш стражите, нали? – Джайън не спомена, че веднъж щом го освободи, няма да има време да издаде и звук. Тя наистина знаеше много малко за неговия вид. Тази мисъл не го утеши.

– Предполагам, че един от нас трябва да повярва на другия. – Дженис прехапа устни, потънала в размисъл.

– Изборът е твой.

Тя си пое дълбоко дъх.

– Добре, за да мога да разреша проблема си, ще те освободя.

Джайън чакаше, не трепваше нито един негов мускул, не искаше да я уплаши, за да не промени решението си и да побегне. Дженис бавно се наведе над него, а ключовете задрънчаха в ръката ѝ.

Постави ключа в първата ключалка на китката му. Джайън

мълчаливо се напрегна. *Продължавай...*

Тя спря.

Той вдигна поглед към нея и я погледна с крайчеца на загадъчните си очи. Изражението му беше смесица от предпазливо очакване и напрегнат размисъл.

– Не забравяй, обеща ми – напомни му тя.

Той рязко кимна, само веднъж.

*Щрак.* Първата гривна на белезниците се отвори. Не успя да стигне до втората.

За част от секундата той беше станал от леглото с ключове в ръка и със свободна втора китка.

Дженис никога не беше виждала нещо да се движи толкова бързо. Май направи грешка. Застанал пред нея без окови, фамилиерът се извисяваше много по-внушителен!

Беше дори по-висок, отколкото предполагаше. *И по-силен.* Тя заотстъпва нервно.

Той се приближаваше към нея, като разтриваше разранените си китки.

– Нима изведнъж стана срамежлива? – Гърлен, мелодичен смях се разнесе от изящно оформените му устни.

– Ние... ние имаме споразумение! – Дженис отстъпи уплашено до стената.

– Да, имаме. – Той ловко я притисна в ъгъла. Протегна огромните си ръце към качулката и я свали.

Освободена от покриващите я дипли на наметалото, тя се вторачи в него – въобще не знаеше какво да прави сега.

Той напрегнато я изучаваше.

На пръв поглед тя не беше красива.

*Беше пленителна.*

Джайън продължи да се вира внимателно в нея. Сякаш светлината, трепкаща върху контурите на лицето ѝ, разкриваше най-добре интелигентността на искрящия ѝ поглед. Излъчваше вълнение, тайнственост.

В сърцето ѝ имаше доброта, която не можеше да не бъде забелязана.

Косата ѝ беше светла, кремав нюанс, права и гъста, спускаше се до кръста ѝ. При други обстоятелства, Джайън би ѝ се полюбувал, защото точно този цвят харесваше най-много. И ако тази жена беше фамилиерка, вероятно щеше да се превърне в кремаво обагрена котка.

Нежно мъркащо котенце.

Той се усмихна на изплувалия в съзнанието му образ. Във всяка ситуация трябваше да се преценява и положителната страна.

Прекрасните ѝ очи с рядък нюанс на зеленикавосиньо му напомниха за Лагуната в родния му свят Ма'ан. Бяха обградени от дълги светложълти мигли със златисти връхчета.

Потръпна от желание. Искаше да прокара устните си през тези мигли... да почувства златистите връхчета, после кожата ѝ...

Не можеше да отмести втренчения си поглед. Въздействаше му магнетично!

Джайън мигновено промени първоначалното си впечатление от тази жена заради болезнената ѝ красота. Знаеше точно защо Карпон възнамерява да я има. Тя грешеше, като си мислеше, че той щеше лесно да я остави да си отиде.

Един истински мъж би пожертвал кралство заради нея. Джайън загадъчно се усмихна, осъзнавайки иронията в съдбата си.

В следващия момент той успя да преоцени своята задача. Сега, когато имаше ясна представа за тази жена, специалните му сетива бяха способни да разберат много повече за нея и радостта му се стопи от прозрението. Вторачи се в лицето ѝ с ледено изражение.

Объркала студенината на погледа му с недоволство, Дженис бързо изрече:

– Само този път, няма да се налага да...

– Не си докосвана – изрече равнодушно.

Сякаш току-що беше разкрил, че е извършила отвратително престъпление!

Дженис се намръщи. Надяваше се да запази този факт в тайна.

– Как разбра?

Допреди малко Джайън беше пленник, окован за стената, дрогиран, лишен от женско присъствие дни напред, а сега: *Девственица*.

Той шумно издиша и удари с дланите си върху стената зад нея.

Дженис се взираше в лицето му през миглите си със златисти връхчета.

– Това... неприятно ли ти е?

Очите му заблестяха. Отново удари стената.

– Не... не... защо мислиш така? – Продължаваше да се взира в нея.

Дженис прехапа устни.

– Предположих.

– Знаеш ли нещо за фамилиерите?

Тя притвори очи, леко объркана. Това, което бе чула, не можеше да

е вярно.

– Почти нищо – уклончиво отвърна тя.

Той вдигна недоверчиво вежди.

– Ами... мъничко.

– Чудесно. Тогава аз ще ти кажа нещо за мъжете от нашия вид. Ние... как да се изразя? – Тонът му беше саркастичен. – Ние предпочитаме да участваме в напрегната любовна игра.

Дженис слушаше съсредоточено, кимна леко с глава. Да, това беше чувала и тя. Какъв беше проблемът?

– *Продължителна* любовна игра – наблегна той, след като, както изглежда, тя не го разбра.

– Е, това е невъзможно. Трябва да бързаме, за да избягаме...

– Точно така.

– Веднага след като го направиш... Не трябва да продължи дълго. Не си ме разбрал правилно, ако си помислил, че търся удоволствието. Не ме интересува.

– Разбирам, първия път няма да бъде приятно, но съм сигурен, че и това мога да постигна, ако...

– Не.

– Не?

Тя вирна брадичка.

– Просто искам всичко да свърши, и то бързо.

Острият втрещен поглед на Джайън обходи лицето ѝ с решително изражение. Съскаща котка. Хвана с ръка брадичката ѝ.

– Чуй ме, малко котенце. Не знаеш какво ме молиш. Ще бъде по-добре и за двамата, ако...

Тя поклати глава.

– Не, имаме споразумение, фамилиере, ти обеща.

Джайън плъзна пръст по дръзкия ѝ нос, погледът му беше унесен. Изглежда, обмисляше възможностите си.

Както винаги, не бе нужно много време Стражът на мъглата да вземе своето решение.

– Обърни се с лице към стената.

– К... какво?

– Няма време. Направи каквото ти казвам.

Тя предпазливо се обърна.

– Свали наметалото. – Дженис изпълни и това. Пастеленорозовата ѝ прозрачна рокля прилепваше към бедрата ѝ. – Разкопчай роклята.

С трепереща ръка Дженис откопча на рамото си копчето, което

задържаше дрехата. Тя се свлече върху каменния под.

Гърлено еротично ръмжене се изтръгна от мъжа зад нея.

Дженис затвори очи, опитвайки се да не трепери. В мълвите се твърдеше, че фамилиерите почти обезумявали по време на любов.

Близо до ухото ѝ прозвуча нисък дрезгав глас, от който по разголената ѝ шия пробягаха тръпки.

– Моля те за последен път. Да изчакаме и да го направим в по-подходящ момент.

Дженис отвори очи и извърна през рамо изумен поглед към него.

– Защо трябва да чакам? Всичко, което трябва да направиш, е...

Тя се задъха, защото той уви косата ѝ около силната си китка, отметна главата ѝ назад, така че устните им почти се докоснаха. Изразителните му очи искряха, когато сведе поглед към нея.

След това ѝ заговори с думи, които тя не можеше да разбере. Езикът на фамилиерите?

Джайън Рен ктеа ей механа не туан

Джайън Рен кмеа сут са ей ре туан

Джайън Рен литна кшинтаук рехан а джаван ври ре туан

Дженис сбърчи вежди при странните думи. В слепоочието ѝ бе инсталирано невидимо с просто око устройство за превод на аварианския език. Очевидно то не реагираше на този диалект.

Нима всички фамилиери извършваха този ритуал, преди да започнат да правят любов? Беше странен обред, защото думите звучаха наистина ритуално.

Но нямаше повече време да мисли за странния мълвеж, защото изведнъж усети, че започва да я обгръща екзотичен, замайващ аромат. След миг осъзна, че това е сексуалното ухание на фамилиера!

Беше чувала и за него. Уханието им можеше да омая всяка жена и да я накара да се жертва за страстта си. *Да направи с нея всичко, което пожелае...*

За кратко тя затвори очи и вдъхна сладкия аромат. Благоуханието ѝ напомни за аромата на редките цветя кринанг, изпълващ нощите на пустинните равнини. Сухи и безветрени, знойни, тропически и бурни, пълни с дръзки и томителни мечти.

Това бе аромат, който караше женската чувственост да се покорява. Властен, изискващ, многообещаващ...

Аромат, от който въздухът започваше да тръпне.

Дженис изстена, опитвайки се поне малко да се съпротивлява на шеметното изкушение. Как щеше да забрави това ухание? Нима до края на живота си щеше да копнее по този мъж? Отчаяно да го желае, а докосването на загадъчната му същност да дразни спомените ѝ?

Забеляза, че зениците на тайнствените фамилиерски очи се бяха разширили още повече. Много странно, нали беше минало доста време, без да му дават наркотик? Разширяването би трябвало да намалява, а не да се увеличава.

Не, разширените зеници не бяха резултат от упойващи вещества. Дженис усещаше, че това бе някакво встъпление към...

Той се взря в нея с хипнотичния си поглед. Тя не успя да отклони своя! Зелените и златисти гълбини, чувствени и искрящи, сякаш се превърнаха в нейната вселена. Усети как потъва в страстта на този мъж.

Необузданост, която не можеше да бъде контролирана.

Като че ли и той бе обезумял.

Дженис потрепери пак. Беше по-странен, отколкото ѝ се стори първоначално. И още, слухове се разправяха. Явно имаха основание за тях. А какви истории! Дори само една четвърт от тях да беше истина...

Бе направила грешка! Явна грешка.

Не трябваше да се обвързва с него. Той щеше да я завладее с ненаситната си страст на фамилиер! Дженис се опита да се отдръпне, но беше твърде късно.

*Устата му стремително се впиха в нейната.*

Кадифените ѝ устни леко се раздалечиха, той жадно ги обхвана. Вкусвайки от неопитността ѝ, той сякаш разпалваше неудържимата си страст.

Уплашена, тя се мъчеше да се отдели от устните му, опитваше се да прекъсне това опустошително сливане.

Фамилиерът властно я притисна към себе си.

Той вдъхна дълбоко в дробовете си поривистото ѝ дихание, сякаш поглъщаше нейната жизнена сила заедно с душата ѝ, в себе си. Дженис примигна. Не можеше да диша!

Обезумяла се опитваше по всякакъв начин да се измъкне от прегръдката му, но той я притискаше силно. Стаята започна да се върти около нея, усещаше, че припада. Чудеше се дали постъпи глупаво, като му повярва след всичко, което беше чувала. Какво знаеше за способностите му? Може би фамилиерите убиваха, отнемайки дъха на човека?

Отчаян стон се изтръгна от устата ѝ и се вля в неговата.

Той я изненада още веднъж.

Силно развълнуван, издиша в устата ѝ – върна отново дъха ѝ, който сега бе примесен с неговия аромат.

Тя жадно вдиша тази топла струя, притиснала се към плътните му устни. При това нейно движение той гърлено измърка.

После откъсна устата си. Белите му зъби нежно захванаха вътрешната страна на устните ѝ, после бавно, постепенно я освободи, като се отдръпваше от нея. Докато мърмореше нещо звучно и знойно, той я обърна, така че тя отново се озова с лице към стената.

– Сложи ръцете си върху камъка. – Дишаше дрезгаво в ухото ѝ, устата му милваха меката висулка, езикът му се движеше бързо по нежните гънки на мидата.

Все още здраво увил косата ѝ около китката си, той продължаваше да я държи. Силните му пръсти изпъваха косата ѝ. Мускулестата му ръка обви кръста ѝ и плътно я притисна до тялото му.

Членът му беше твърд и горещ.

Дженис не можеше да спре да трепери.

– Моля те – прошепна момичето, желяейки той по-бързо да го направи и да се свърши, фамилиерът се опита да ѝ даде последен шанс.

– Каж ми да спра – изръмжа Джайън. Кратки горещи вълни от дъха му обляха рамото ѝ.

Доколкото успя да помръдне в силната му прегръдка, тя поклати отрицателно глава.

Ръмжене се понесе от устните му, смесица от гняв и задоволство. Без каквото и да е колебание зъбите му се впиха в тила ѝ и силно я притиснаха.

Дженис тревожно изпищя. *Какво правеше той!* Уплашена, тя се опита да се освободи, но не успя.

Мъжът решително се устреми напред.

С рязко движение разкъса девствената ѝ ципа и проникна дълбоко в нея. Когато шокът и болката я връхлетяха, коленете на Дженис се огънаха.

Фамилиерът освободи косата ѝ и я обгърна с ръце. Притискаше я към стената, замрял дълбоко в нея.

Дженис пое дълбоко дъх. Опитваше се да вдиша повече въздух след болезненото проникване. Чувстваше го над себе си, зад себе си, вътре в себе си, сякаш той упорито се бореше да я подчини изцяло, като я обладае докрай.

Сякаш стояха така цяла вечност, продължила в действителност само няколко мига. Но Дженис забеляза, че бяха започнали да дишат



синхронно. Навътре-навън, навътре-навън, единственото нещо, което се движеше между тях като преливащи вълни.

Напрегнатите ѝ мускули постепенно започнаха да се отпускат, цялото ѝ тяло се притисна до неговото. Стори ѝ се, че той преднамерено иска да я успокои с равното си дишане. Мощните му гърди се надигаха и спускаха до гърба ѝ, а властното му ухание бавно започна да затихва.

Дженис затвори очи, облегната на него.

Одобрително мърморене се изтръгна от гърдите му. Огромните му сърчени ръце се плъзнаха по бедрата ѝ. Върховете на пръстите му изгаряха кожата. Връхчетата на твърдите му зъби леко докосваха чувствената извивка на шията ѝ.

Невероятни еротични докосвания.

Дженис потрепери, но не от страх. Страстните му движения я възбуждаха, засилваха желанието ѝ за това, което щеше да последва.

Точно това, за което Джайън копнееше. Но с триещо движение, той се отдръпна от нея.

Потресена, тя го погледна през рамо.

Той я пусна, отстъпи назад и се отдалечи.

– Нямаме много време, таджа. Трябва да тръгваме.

Дженис беше смаяна.

– Но ти не... това е... ти няма ли да...

Силните му пръсти уловиха брадичката ѝ. Той колебливо се усмихна.

– Не, няма.

Малки гънчици се врязаха между веждите ѝ.

– Защо?

– Защото каза, че не търсиш удоволствие и аз също не мога да го получа.

Дженис се изчерви. Не предполагаше, че той няма да постигне собствено удовлетворение! Твърде жестоко бе да се иска подобно нещо от един мъж.

– Но аз нямах предвид теб.

Джайън се засмя. Не успя да се сдържи. Колко малко знаеше тя за неговия вид.

Е, това скоро щеше да се промени.

Тази котка беше много привлекателна и пътуването до Авария щеше да бъде доста забавно. Без да се има предвид на колко много неща трябваше да я научи. А и той сам да открие. И за двамата.

Наведе се и прошепна в лицето ѝ.

– Благодаря ти, че беше толкова мила и загрижена за моето удоволствие. – Устните му бегло докоснаха нейните. Нежно всмука само розовата ѝ кожа. Едва намек за докосване. – Но не съм казал, че съм свършил.

Само един миг ѝ трябваше, за да разбере думите му, да стигнат до съзнанието ѝ. Дженис се удиви от опитното докосване на плътните мъжки устни.

Замига от учудване, когато здравият ѝ разум се възвърна.

– За нещастие, фамилиере, ти изпълни задачата си. Стори онова, за което те помолих и сега аз ще изпълня останалото от нашето споразумение. Ще се опитаме заедно да стигнем тунела. А колкото за всичко останало между нас – то вече приключи.

Джайън я изгледа с удивен, но разбиращ поглед, който сякаш уверено опровергаваше твърдението ѝ. В миналото често бе казвал на помладия си кръвен роднина Реджар, че един фамилиер никога не свършваше, докато не е бил достатъчно добър и не пожелае да свърши. Джайън беше се оказал твърде далеч и от двете.

Всъщност той все още не беше започнал.

– Ще се радвам да размислиш върху уникалното си твърдение покъсно. А сега дали ще успее да отвори с един от тези ключове вратата? – Той вдигна връзката с ключове, които задрънчаха в пръстите му.

Застанал пред нея – лъскав, мускулист и съвсем гол, със златистокафявата си кожа и великолепната, леко разрошена, коса – мъжът представляваше такава прекрасна гледка, че Дженис не отвори уста да отхвърли предположението му за бъдещата близост.

Момичето леко се усмихна. Поне щеше да се наслаждава да го гледа по време на това нейно приключение, особено ако продължаваше да се разхожда гол.

Плъзна поглед по тялото му. Той беше повече от изключителен. Спонтанно желание да го прегърне я сепна. Нима всичко беше заради това, което току-що направиха?

Призоваха на помощ разума си.

– Не, с тези не можем да отворим вратата. Ще се наложи да извикам охраната. – Тя бързо оправи роклята си и се загърна с наметалото. Трепетни чувства я връхлетяха. Щеше да си мисли покъсно за това, което се случи в тази стая – когато бъдат на по-безопасно място, А сега трябваше да се съсредоточат и да обмислят бягството.

Зелено-златистите очи на Джайън заблестяха предизвикателно. Той знаеше точно какво тя чувства към него. И защо го чувства.

– Колко стражи има навън?

– Трима.

– Добре. – Той се приближи до вратата. – Сега извикай като жена, на която ѝ е приятно.

С него щеше да бъде много по-трудно, отколкото предполагаше. Дженис извърна очи и изпищя толкова силно, колкото успя.

Стражите се втурнаха вътре.

За част от секундата фамилиерът повали и тримата. Направи го толкова бързо, че тя дори не можа да различи отделните движения. Никога не беше виждала някой да се движи по такъв начин, с безпощадна точност и с котешка грация.

Впечатлена, тя вдигна вежди, когато срещна погледа му.

С безразличен жест той задържа отворена вратата, докато тя премина. Като че току-що не беше повалил трима добре обучени мъже, без дори да разроши великолепната си грива!

Докато момичето излизаше през вратата, Джайън използва възможността и плъзна длан по гърба ѝ.

Дженис рязко спря и се задъха. Само допреди минути тя беше наследничка на трона. Мъжете не се държаха така с жените, които имаха подобна власт.

Джайън ѝ отправи невинен поглед.

– Не съм казал, че няма да те прелъстя.

Дженис изсумтя.

– Ами опитай, фамилиере.

Немирна трапчинка заигра върху бузата му.

– Точно това ще сторя.

Когато видя гнева ѝ, с тих смях той я хвана за ръка и я поведе през лабиринта от коридори – вродените му проследяващи способности бяха ненакърнени. Нищо не можеше да го накара да се чувства така щастлив, както свободата. Отправи поглед към придружителката си. Е, почти нищо.

– Как знаеш по кой път трябва да вървим, за да излезем?

– Аз съм фамилиер. – Изглежда я с крайчеца на окоото си. – Трябва да запомниш това добре, таджа.

Тя беше твърде развълнувана от възможността най-накрая да бъде свободна, че да се обезпокои от арогантните му думи.

– Бързо, отгук. – Дръпна я в една тъмна ниша точно когато минаха неколцина стражи.

– Дори не чух приближаването им! Не мога да повярвам...

Устните му покриха нейните и след това я целуна звучно.

– Аз съм Джайън – измърмори той срещу лицето ѝ. – И запомни това, писано.

Преди да успее да му отвърне, той отново сграбчи ръката ѝ и я повлече в друг тесен коридор.

## 3

Фамилиерът спря толкова рязко, че Дженис се блъсна в него. Вдигна ръка, за да я задържи, избута я и притисна гърба ѝ в каменната стена на коридора.

– Какво има? – разтревожено попита тя. – Защо спряхме?

Той приближи пръста си до устните ѝ, предупреждавайки я да замълчи. После наведе глава на една страна и се заслуша в нещо, което Дженис не можеше да чуе.

– Пред нас има страж, зад този ъгъл. Сам е... не е много висок, колкото мен, но доста едър. Може би ще успея да използвам дрехите му. – Гласът му беше много, много уверен. – Ще го победя.

– Как разбра всичко това? – прошепна тя.

– Сетивата ми го усещат. По ходилото определих размера му. В този момент не е нащрек – мога да го разбера от равномерното му дишане. Отпуснат е и доста отегчен.

– Учудващо, впечатлена съм, фамилиере.

Отправи ѝ иронична усмивка.

– Все още не си видяла какво мога, за да си впечатлена, писано.

Дженис се изчерви, когато осъзна цялото значение на думите му. Той тихичко се засмя на издайническата ѝ реакция.

– Можеш да запазиш ефектите за себе си! – изсъска тя възмутена. – Те не влизат в споразумението ни.

Твърдите му устни примамливо се извиха. С върха на пръста си погали бузата ѝ.

– Ти решаваш – измърка той.

Дженис настръхна и побърза да се отдръпне.

– Да, аз решавам.

В тъмния коридор белите му зъби заблестяха в усмивка, разкриваща веселото му настроение. Със същия пръст фамилиерът изви брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към своето.

– Именно – прошепна той и леко докосна устните ѝ със своите.

Преди Дженис да успее да отговори, той вече беше изчезнал.

Няколко минути по-късно тя чу кратко боричкане, последвано от звук на падащо на земята тяло.

Фамилиерът ѝ сигнализира с жест, че е безопасно и може да се приближи.

Когато зави зад ъгъла, той вече събуваше черните кожени панталони на мъжа.

– Мър... мъртъв ли е? – Дженис кимна към поваления страж.

Фамилиерът се обиди.

– Разбира се, че не. За разлика от Карпон убиваме само ако сме принудени да го направим.

Той нахлузи бричове по стройните си бедра и завърза кожената връв отпред. Дженис го наблюдаваше – сръчните му движения я омагьосваха.

Фамилиерът бавно вдигна глава и се втренчи в очите ѝ. Многозначителния поглед на своите зеленозлатисти очи. За първи път Дженис истински осъзна колко опитен беше този мъж. Във всичко.

Замисли се за пленника, когото освободи. Кой беше той? Всички ли фамилиери притежаваха такова властно държание? Вече бе успяла да оцени самообладанието му, способностите, съобразителността му. Може би той притежаваше много повече от тях, отколкото си бе представяла.

Нямаше вид на човек, който щеше да се остави да бъде убеден в нещо, освен ако сам не желаше да го направи. И въпреки това тя непрестанно си повтаряше, че всичко стана по неин избор – и че тя ще контролира нещата. Поне изглеждаше, че той приема да е така.

Дженис реши да повярва на обещанията му. Досега бе изпълнил своята част от споразумението им, но ако той се окаже в затруднение, много бързо щяха да се разделят.

Джайън се наведе над поваления страж, вдигна краката му и се опита да събуе ботуша. Изведнъж рязко спря. Бързо пусна крака на мъжа, скочи и грабна ръката на Дженис.

– Бързо, идват, много са! Търсят ни – вече са разбрали за бягството ни.

Веднага след като изрече това, хората на Карпон се появиха зад ъгъла и им закрещяха да спрат.

С боси крака, които шляпаха върху каменния под, Джайън бързо я дръпна и се мушна в някаква стая. Дръпна резето на вратата – искаше да забави преследвачите за известно време.

Дженис слисано огледа помещението, което нямаше друга врата.

– Няма изход!

Но фамилиерът вече се бе втурнал към малкото прозорче в ъгъла. Отвори го и погледна надолу към двора. Беше прекалено високо. Твърде високо, за да успее човек да скочи, без да си счупи някоя кост. Или по-

лошо.

Въпреки това Джайън не беше кой да е – той беше Страж на мъглата.

– Слушай ме, таджа, защото нямаме време да спорим.

– За какво да спорим? – нервно попита тя. Дженис много добре знаеше къде се намират. Разбира се, не възнамерява да скочи от такава височина! Това щеше да е самоубийство!

– Аз ще скоча.

Внезапно тя се задъха.

– Не можеш! Ще се убиеш!

Той леко се усмихна.

– Надявам се, че няма. Ще премина в другата си същност. Така ще успея да скоча невредим. Слушай внимателно. След като се приземя, отново ще се превърна в човек. Трябва да скочиш след мен. Не се страхувай. Ще те хвана.

– Луд ли си? Какво ще стане, ако ме изпуснеш? Много е рисковано!

Той спокойно се втренчи в нея.

– Решавай сама.

Дженис прехапа устната си. Стражите вече яростно блъскаха по вратата. Ако се опиташе...

– Сигурен ли си, че ще ме хванеш?

– Ако оцелея след скока, да.

Дженис не беше уверена дали правилно го беше чула.

– Какво?

– Досега не съм скачал от такава височина.

Тя отчаяно размаха ръце във въздуха. Думите му окончателно ѝ помогнаха да вземе решение. Нямаше да му позволи да се убие.

– Не, не ти позволявам!

Джайън надигна тъмните си вежди. Нима наистина бе чул, че една жена забранява на фамилиер да извърши нещо? Щеше да ѝ се изсмее, ако не бяха в толкова сериозно положение.

Дженис много добре разбра израза в очите му. Типично мъжки поглед, който ясно говореше: „Нима?“

– Много е опасно – решително заяви тя.

– Ах, но това е мое решение, писано. И аз избирам да избягам. Ще те чакам долу. – Събу кожените панталони и ги хвърли през прозореца.

Понечи да се извърне към нея, после се поколеба и спря.

– Ще видиш на какво са способни нашите хора – трансформацията на фамилиерите. Не разкриваме пред всички това свое умение.

– Разбрах. Можеш да ми вярваш.

Очите му заблестяха от задоволство. Сграбчи с длан брадичката ѝ, после я опря до бузата си.

– Как се казваш? – запита той, в равния му глас неочаквано трепна нежна нотка.

– Дженис.

Той кимна, изглежда му хареса.

– Ако се проваля, Дженис, не забравяй Джайън Рен.

Като че ли възнамеряваше да ѝ каже повече, но думите му заглъхнаха, когато ярка светлина започна да пулсира около тялото му. Обляха го потоци от фотони, количеството и силата им нарасна. Цялото му тяло започна да блести, сякаш се наливаше със светлината.

Дженис никога не беше виждала нещо толкова красиво.

В следващия миг пред нея се появи огромна пъстра котка. Величествена, внушаваща страхопочитание и респект. Огромните, трептящи в бронзово, черно и златисто, петна се преливаха в дългата ѝ копринена козина. Омайващите очи на животното бяха с два различни цвята. Тъм-нозелено и яркозлатисто.

*Джайън.*

След като вирна глава – бе забелязала фамилиерът да прави този жест в човешкия си образ – гордата котка ѝ отправи втренчен поглед.

Дженис не бе очаквала нищо такова.

Величественото животно се покатери върху парапета на прозореца. След като за последен път погледна през рамо към нея, то смело скочи в неизвестността.

Дженис се спусна към прозореца. Страхуваше се да погледне навън, но знаеше, че трябва. Огромната котка се беше приземила на каменистата земя. Лежеше там, без да мърда.

Ударите по вратата станаха по-силни. Беше ли само зашеметен фамилиерът, или...

За миг Дженис се напрегна. Жив е!

И макар да бе замаяно, все пак животното се изправи. Дженис успя да различи на лунната светлина странното изкривяване над лапите му. Разтрепери се. Счупил си е крака. Задната лапа.

Вероятно не само изпитваше страхотна болка, но никога няма да успее да я улови. Изведнъж посърна.

Извърна се и не успя да види ослепителния блясък в двора.

Точно тогава вратата рухна под ударите и стражите се втурнаха вътре, водени от самия Карпон. Тънките му ноздри се разшириха,



когато я видя. Явно беше вбесен от съпротивата ѝ.

Вероятно щеше да я убие. Тя погледна през прозореца, искаше да даде знак на Джайън да бяга без нея. Поне той да успее да се спаси.

Но откри, че той вече беше облякъл бричовете и ѝ правеше знак да скочи. И не само това – стоеше абсолютно стабилно на двата си крака. Надеждите на Дженис се възвърнаха – фамилиерът някак се бе справил с раните си. Наистина забележителни способности.

За нещастие, докато го наблюдаваше, Дженис точно осъзна колко далеч беше той. Пръстите ѝ се впиха в перваза на прозореца. Как можеше да намери кураж и да скочи от такава височина?

Отдолу Джайън усети нерешителността и уплахата ѝ. Искаше да срещне очите ѝ, сякаш да ѝ вдъхне смелост и спокойствие. *Ела при мен, таджа, тук съм и те чакам.*

Дженис вдигна ръка към челото си. Разбира се, не можеше да го чуе от такова разстояние! Пое дълбоко дъх. Изглежда, той я бе успокоил с излъчването си. Взе решение. По-добре да умре, опитвайки да се освободи, отколкото да бъде заловена от Карпон! Досетил се какво възнамерява да прави, Карпон изсъска:

– Да не си посмяла, Дженис! Ще умреш!

Тя прекрачи през перваза на прозореца, извърна се към Карпон и преди да скочи, му хвърли последен презрителен поглед.

Когато политна във въздуха, две неща изпълниха съзнанието ѝ – продължителният вик на Карпон „неееее“ и надеждата, че Джайън наистина щеше да бъде там и ще я хване. Имаше пълно доверие на мъжа, когото едва познаваше.

Той я улови и я задържа.

Силният удар го принуди да приклекне, но все пак я задържа в безопасност на ръцете си. Дженис зарови лице в топлата му шия и силно го прегърна.

Върху невинния натиск на устните си тя усети вибрацията от силния пулс на сърцето му. Увереното туптене я успокои по начин, по който думите не биха могли. Усети как в отговор той подръпва с устни косата ѝ.

– Хайде, нямаме време – нежно промълви дълбокият му плътен глас в ухото ѝ. Тя кимна.

Когато се втурнаха през двора, Дженис хвърли поглед към прозореца, от който беше скочила. На лунната светлина се открояваше грубият силует на Карпон, наблюдаващ бягството им.

Дори от това разстояние успя да различи яростта, изкривила

жестокото му лице, и жаждата му за мъст.

Пред тях се откриха два пътя. Единият извиваше вляво от централната кула на крепостта, другият се спускаше направо през полетата. Макар сетивата на Джайън да бяха поотслабнали от упойващите вещества, с които го тъпчеха, той успя да чуе слаб, едва доловим стон, който се изтръгна от купчина плът, представлявала някога бликащо от енергия тяло на млад фамилиер.

Долавяше го точно зад ъгъла на кулата, на не повече от тридесет крачки.

Но съдбата определи, че Джайън Рен ще продължи по другия път. Той поведе Дженис по пътеката, която водеше направо през ливадите.

И така една страница бе обърната и животът на младия мъж завинаги се промени.

– Да си отдъхнем малко тук.

Накрая фамилиерът пусна ръката ѝ. Не бе посял да го направи, докато тичаха през ливадите и хората на Карпон ги преследваха.

Поемайки дълбоко дъх, за да възстанови нормалното си дишане, Дженис уморено се отпусна върху един гладък камък на брега до потока.

– Избягахме ли им? – едва успя да попита.

Джайън вътрешно се усмихна при изричането на това ние. Очевидно някъде по пътя тя бе свързала съдбата си с неговата. Все още имаше да научава много неща за него. И той за нея.

– Поне засега. – Точно той, нареченият Страж на мъглата, бе повел преследвачите в погрешна посока и беше сигурен, че те никога не бяха виждали този път. Джайън се ухили. – Ще им отнеме известно време, докато се ориентират. Отдъхни мъничко.

Дженис учудено го наблюдаваше, когато клекна до близкия поток и загреба в шепите си студена вода. Дори не се задъхваше, докато тя едва успяваше да си поеме дъх.

Осветен от лунната светлина, той се приближи към нея. Наистина беше омайно красив.

Сребристая светлина придаваше блясък на лъскавата му златиста коса, на изваяните черти на лицето му и съвършеното му тяло. И макар да бе бос и без риза – облечен единствено с бричове, които покриваха мускулестите му бедра – той излъчване необикновен блясък. След всички усилия, които бе извършил, този мъж се движеше с елегантна

котешка грация.

Коленичи пред нея и ѝ предложи студена вода от шепите си.

Дженис бе трогната от жеста му на внимание. Като обвини ръцете му със своите, тя жадно пи от бистрата вода.

Джайън изчака, докато тя утоли жаждата си, после погълна огромна глътка, за да се ободри. Жестът му не остана незабелязан от Дженис – предложи първо на нея вода въпреки жаждата си. Постъпката му ѝ говореше твърде много.

Преди да заговори, той съсредоточено се вгледа в очите ѝ.

– На дъното на потока може да има кратунки системл. Трябва да си наберем малко, защото не се знае дали по-късно ще имаме време, или възможност да спираме. Вече трябва да са съобщили за нас. Няма да е безопасно да влизаме в селищата, докато не сме готови да напуснем това място, а сега да потърсим начин да се махнем.

Тя кимна.

Джайън тръгна към потока и започна да търси характерните жълти влакна на растението.

От разказите на пътешественици знаеше, че кратуната системл беше безопасно растение и вирее под водата. Този плод с формата на кратуна бе пълен със специфична целебна течност от вода и минерали. Никой със сигурност не знаеше откъде произлиза. Вирееше на много планети. Навярно пренесено през тунелите от пътници, растението успяваше да се размножава от захвърлени люспи.

Докато Джайън търсеше кратунките, Дженис се облегна на една скала, като трепереше леко от болката между краката си. Дори сега едва можеше да повярва, че го е направила. О, не съжаляваше... но бе отгледана и възпитана в среда, в която девствеността много се ценеше.

Кожата на бедрата ѝ леко лепнеше.

Тя сгъна наметалото и го подпъхна между скалата и гърба си. Чувстваше как вятърът приятно охлажда сгорещената ѝ плът.

Вдигна края на роклята си. По краката ѝ имаше кръв. Доказателство за това, което той ѝ беше направил. Което те бяха направили.

– Наранена ли си?

Дженис замаяно вдигна поглед към зелено-златистите очи. Дори не го бе чула да се приближава. Объркана, че е уловена в такъв интимен момент, тя сведе поглед.

После мълчаливо поклати глава.

Силната му ръка покри пръстите ѝ и нежно премести ръката ѝ от бедрото, като разкри засъхналите петна кръв.

Не каза нищо, но и не се помръдна няколко секунди. После вдигна една от кратунките, които беше намерил, отчупи края и я отвори със зъби. Наля от течността в шепата си и внимателно започна да мие бедрото на Дженис.

Изненадана от интимния жест, тя понечи да го спре. Той не ѝ обърна внимание.

– Недей, Джайън.

Дългите му черни мигли – прикрили за момент хипнотизиращите му очи от погледа ѝ – трепнаха при споменаване на името му. Тя го изричаше за първи път.

– Защо, таджа? – измърмори той, докато продължи.

– За... защото е твърде интимно.

– Интимно... – Той спря и впери очи в нея. Върху бузата му се появи трапчинка. – Как е възможно? – прошепна той.

Мигом руменина покри бузите ѝ. Отново сведе поглед, за да не забележи колко много я бе развълнувал.

Какво очакваше? Беше известно, че фамилиерите са твърде чувствени, но чак пък толкова. Начинът, по който той се движеше, думите, които изричаше, мъркащият му глас, тайнствените проблясъци в огнените очи. Дженис за първи път виждаше толкова много красота и чар.

– Предполагах, че такива неща ще споделям само със съпруга си. – Гласът ѝ беше много плах.

Той спря и се вторачи в нея.

– Не се тревожи, Дженис. Съпругът ти може да разбира повече, отколкото му вярваш. – Той продължи да я почиства.

– Не разбираш. Аз няма да имам съпруг.

За миг той се поколеба и спря движението си.

– Не мислиш така! – сухо измърмори той. За последен път изми кожата ѝ и стана.

Тя кимна със сериозно изражение.

– Трябва да бъда свободна. И вероятно никога няма да се обвържа.

– Какво трябва да направи другият? – Той започна да развързва бричовите си.

– Трябва да съм свободна. Съпругът ще ме обвърже, ще ми попречи да намеря това, което търся.

– Откъде знаеш? – Успя да развърже брича си. Обясни му средата, в която беше израсла – потискащата атмосфера около Карпон и брат му.

– Хората на майка ти – френзите – се женят, нали? – Той свали бричовите.

– Разбира се, че се женят, но при тях е различно. Във всеки случаи аз искам живот, изпълнен с пътешествия, а не да бъде затворена в клетка.

Застанал гол, той размаха ръце във въздуха.

– Какво правиш?

– Не виждам клетка.

Тя изсумтя и тихичко се засмя.

– Много впечатляващо.

Той сбърчи вежди и постави топлатата си длан върху сърцето ѝ.

– Мисля, че тя е тук.

– Какво искаш да кажеш?

– Когато отключиш тази тук, ще бъдеш свободна.

– Не мисля така, Джайън. Това, за което говориш, е клетка.

– Не. Това е вятър, който ще те понесе.

Той се извърна и навлезе в потока. Гмурна се под водата и стигна до средата му. Дженис се зачуди дали се опитва да измие усещането от затворническите окови.

Когато косата му се показа над повърхността, той плисна вода с шепа върху лицето си. Двувъзрастните му очи светнаха с хищен блясък, сякаш напрегнато я дебнеше на сребристите светлини от двете луни.

Дъхът на Дженис спря в гърлото ѝ.

*Той беше красив и възбуждащ.*

Излезе от водата и тръгна към нея с бавни решителни крачки. От дългите му кичури капеше вода върху гърдите, раменете и гърба му.

С котешко движение той разтърси глава, разпръсквайки капчици във въздуха, които проблясваха като кристали на светлината от двете луни.

Не можеше да се сгреша желанието, което излъчваше. Дивото желание.

Дженис пребледня.

– Аз... аз казах, че не искам...

Приблужи се по-близо до нея. Усещаше топлината, излъчвана от златистата му кожа. Влагата и уханието кринанг.

Той повдигна брадичката ѝ. Бавно сниши устни до нейните – онези невероятно чувствени устни – бяха само на косъм от нея. Копринената му коса се плъзна и леко докосна раменете ѝ като нежна ласка.

И толкова нежно докосна крайчеца на устната ѝ. Топлият му сладък дъх се плъзна върху кожата на лицето ѝ като зноен бриз, предвещаващ буря.

– Нека да ти кажа нещо за себе си, моя писано. Не обръщам внимание на думите, които явно само объркват.

Дженис разтвори очи от учудване. С другата си ръка той обхвана рамото ѝ и я притисна до тялото си.

– Нали разбираш... Аз съм хората, които разчитат на инстинкта.

– И какво означава това? – Опита се да се отдръпне от него. Той я притегли по-близо.

– Това означава – бавно изговори той и дрезгаво измърка, – че моите сетива вече ми подсказват колко ме искаш.

Слисана от точността на разкритието му, тя издиша насъбралия се в гърдите ѝ въздух, сякаш за да се освободи и от потисканото си желание.

Джайън пое дъха ѝ, като продължаваше да я поглъща с поглед. Очите му се разшириха при извънсетивното възприятие, което получи от нея. Знаеше какво иска тя.

Дженис удивено се взираше в него.

Преди да успее да му зададе въпроса, той я целуна. Това я възпламени. Опърли нервните ѝ окончания. И по-лошото – като я целуваше, този мъж, изглежда, изискваше от нея всичко. *Всичко.*

Зашеметена, Дженис притихна под умелата му настойчивост. Друга неподозирана черта на фамилиерите, за което никога преди това не беше чувала – бе необходимостта да пленява. Всъщност Дженис бе чувала, че те винаги са внимателни при еротичните контакти и забавляват партньорите си повече, отколкото партньорите им ги забавляват.

Зачуди се дали това поведение беше типично за всеки фамилиер... или е лична черта на Джайън Рен. Защото, ако бе така...

Не можеше повече да мисли.

Джайън ловко проникна с грапавия си език между устните ѝ и го плъзна дълбоко в устата ѝ!

Разтреперана, тя нежно и леко го удари, сякаш за наказание.

Той притисна с ръце раменете ѝ и бавно се отдръпна от нея. Дженис замаяно вдигна поглед и премигна. Ъгълчетата на устните ѝ озадачено се извиха нагоре, когато я пусна.

Фамилиерът се наведе към брича си на земята, стъпи в него и го повдигна бавно – малко по малко – нагоре по бедрата си. Започна да го връзва, но не гледаше какво прави, а напрегнато се взираше в очите ѝ.

Настойчивата му целувка я беше разтърсила и объркала. Никак не харесваше начина, по който той я гледаше – сякаш беше нещо вкусно за ядене. Тя се закашля.

Той се засмя. Тихо и дрезгаво.

Дженис напрегнато се опитваше да се овладее. Прочисти гърлото си и оправи гънките на роклята си.

– А как е при вас? – неочаквано изрече тя.

– Какво за нас? – запита той, все още несвалил погледа си от нея.

– Фамилиерите женят ли се?

Той се засмя. Плътният дълбок звук я притисна като топла и приятна прегръдка. Разтреперана, изведнъж си представи как този смях щеше да отеква върху устните ѝ, сякаш...

Мигновено прогони еротичния образ и се попита какво става с нея. Никога не беше си фантазирала подобни неща.

– Да, ние се женим, писано. – Непокорните трапчинки отново се появиха.

Ужасена от въпроса си, на който той несъмнено погледна по типично мъжки начин, Дженис поясни:

– Имах предвид дали се обвързвате за постоянно.

Той широко се ухили.

– Знам какво имаше предвид.

Дженис махна с ръка.

Той седна зад нея на голям речен камък. Излъчваше ухание смесица на свежест, злачни поляни и нощ. И само загатваше за онзи специфичен негов аромат. Мирисът, който я обезсили от желание.

Дженис се опитваше да не диша.

– В повечето случаи се женим за свои – обясни ѝ той, като говореше над рамото ѝ. – Поради много причини мъжете фамилиери се бракосъчетават само със своя вид. – Не беше лесно да потисне силното си желание, защото страстта не можеше да бъде опитомена.

Когато тя не отговори, той добави:

– Има няколко изключения, но само сред жените.

– И защо?

– Много често такива бракове не виреят. Но дори да потръгнат, рядко се ражда дете. Всъщност има само едно дете със смесена кръв, което наследи способностите на фамилиерите. – Той се замисли за кръвния си роднина Реджар и се зачуди дали Яниф все още го държи в тунелите. – Той е необикновен – замислено промърмори Джайън.

– Можете ли да дарявате същите удоволствия и след като се ожените?

– Разбира се.

Тя го зяпна шокирана. Очите му иронично блеснаха.

– С нашите съпруги.

– О!

– Веднъж оженени, стриктно се обвързваме един с друг. Само един с друг.

– Тогава не се жени.

Той замълча.

– Защо?

– Защото ние... е... – Сърцето ѝ се сви, когато се сети за ужасната случка помежду им. – Нима... нима те принудих да направиш нещо нередно, за да избягаш? – Очите ѝ се изпълниха със сълзи. – Чувствам се наистина ужасно, като...

С палец изтри сълзата под окото ѝ.

– Никога не нарушавам принципите си, таджа. Не само за да избягам – дори и заради живота си. Ние не постъпваме така.

Тя въздъхна облекчено, когато разбра, че не го е принудила да стори компромис. Той отново вдиша дъха ѝ.

Един олин изкряка в нощта – характерния жален зов към женската му. Джайън вдигна кичур коси от очите на Дженис и го отметна отзад. После се наведе и потърка брадичка по оголеното ѝ рамо. Последва тихо мъркане.

Дженис потръпна.

– Скоро трябва да тръгваме – прошепна той с влудяващ дрезгав глас.

Тя кимна.

В тъмнината на нощта една стара разнебитена каручка се клатеше покрай крепостната стена, близо до централната постройка. Старицата, която караше каруцата, подтикваше старото животно да побърза. Не обичаше да се приближава до кулата. Стражите бяха жестоки и всичко можеше да се случи, особено по това време на нощта.

Старата жена рискува да излезе, защото знаеше, че в тези часове прислугата почистваше складовете. Преди тя често бе намирала полезни неща сред купищата отпадъци, изхвърлени зад каменната стена. Когато човек едва свързва двата края, няма избор и трябва да поеме известен риск.

Тя въздъхна тежко и старите ѝ кости изпукаха. Досега не беше открила нищо. Гърбът я болеше от дърпането на юздите и вече реши да обърне каруцата обратно към дома си в Сребърните гори.

Да, щеше да се маха. Завивайки зад ъгъла, тя се извърна и погледна



назад. С облекчение се отдалечаваше от мястото, където върлуваха онзи Карпон и стражите му.

Точно когато се скриваше зад ъгъла, тя забеляза слабо движение сред купчина карантия. „Риат, помисли си тя, те обичат да се ровят в такива отпадъци. Нищо повече.“

Заедно с лъха на нощния вятър до нея долетя тих стон.

Звук на агония, изтръгнал се от устата на нещо полуживо.

Старицата спря. Стражите бяха хвърлили някого там, за да умре. Бързо извърна каруцата в посока на звука.

Карпон беше опасен, но тя не се страхуваше от него. Нещо или някой сякаш я накара да се приближи до тази купчина карантия. Когато различи дрипите и ранената плът, тя рязко дръпна юздите.

Слезе и с накуцване се приближи до кървавата плът. Дали беше човек, или звяр, не можеше да се разбере, защото беше много лошо обезобразен. Наведе се малко, за да избегне болката в гърба си и бутна купчината.

Ужасяващ рев се изтръгна от нещото.

На светлината на двете луни успя да различи, че някога това е било мъж.

Едва беше жив горкият. От пръв поглед се виждаше, че е смазан от бой и мъчения. Не можеше да се определи как е изглеждал преди – не че това щеше да я заинтригува повече. Какъвто и хубавец да е бил, с това завинаги се е свършило.

Не че това имаше значение. Вероятно нямаше да живее дълго.

Но въпреки това тя щеше да му помогне. Приближи лице до ухото му, така че той да може да чуе какво ще му каже и да осъзнае думите ѝ въпреки болката си.

– Не знам дали ме чуваш, но ако искаш да живееш, трябва да ми помогнеш. Прекалено съм стара и слаба, за да те вдигна сама. Имам каруца... ако можеш да ми помогнеш, ще се опитам да те кача в нея. Трябва да не викаш, колкото и силно да те боли. Стражите на Карпон са наблизо.

Тя внимателно пое ръката му в своята. Не очакваше отговор. Мъжът беше твърде зле. Минаха няколко минути, докато той осъзнае какво трябва да направи.

После леко стисна ръката ѝ. Опитваше се да ѝ каже, че я е чул и иска да живее!

Очите на старицата се просълзиха. Ще го спаси, за да не стане по-редната жертва на Карпон.

– Да, разбрах те, клети приятелю. Ще се опитаме. – Метна ръката му през раменете си и му каза да стане.

Беше трудно и за миг те почти се строполиха, но тя успя да го задържи. Цялото му тяло трепереше, но той не извика. Смелчага е, прецени тя и й стана жал, че бе имал нещастieto да попадне в ръцете на Карпон.

Довлачиха каруцата и старата жена успя някак да примъкне осака-теното му тяло на дъното ѝ. Той се изви и загърчи от болка, но въпреки това не простена.

Тя го покри с постелката, качи се отново на капрата и дръпна юздите.

Щеше да му помогне да се пребори и да живее. Тази мисъл вля нови сили в умореното ѝ тяло.

И чак когато бяха достатъчно далеч в Сребристите гори, където никой не можеше да ги чуе, той даде воля на страданието си. Пронизителен вопъл се разнесе в нощта.

Вик, който, веднъж чул, никога не се забравя.

## 4

През цялата нощ Джайън я водеше напред през безкрайни ливади и гори, заобикалящи крепостта. Наследственото имение на Карпон беше огромно и почти цялата нощ трябваше да вървят, за да напуснат неговите земи.

Спряха при границата на Карпоновото имение. Пред тях по склона се спускаше лъкатушешца пътека, а вдясно се извиваше друг път.

Джайън вдигна поглед към нощното небе.

– Този свят може да се напусне през три тунела.

– Да. Знаеш ли къде са?

– Не точно. Усещам ги и знам в коя посока се намират, но не мога да кажа на какво разстояние.

Тунелите свързваха различните измерения на световите и бяха стриктно контролирани от Висшата гилдия на Авария. Гилдията наемаше рицари от чарл да защитават и Алианса на планетите, и структурната цялост на тунелите. Самата Висша гилдия, както и тунелите бяха под абсолютната власт на почитаемите членове на Династията на мъдреците.

И тъй като този свят беше страничен и не принадлежеше към Алианса, преминаването през тунелите беше ограничено и трудно можеше да се осъществи връзка с подвластните светове, желаещи да развият търговия и да откриват пазари.

Фамилиерите усещаха наличието на тунелите, но не можеха да ги използват. Само определени мистици от чарл притежаваха това умение. В този свят, непринадлежащ към Алианса, входовете не се поддържаха от портиерите на чарл и бяха занемарени и неохраняеми като този, който Джайън беше използвал, за да влезе в това измерение на света.

В миналото в тези нецивилизовани светове често държаха затворени входовете на тунелите, докато някой странстващ фамилиер не ги проучи. Склонни към авантюри и любознателни по природа, тези рицари бяха идеалните изпълнители на тази работа. В замяна гилдията възнаграждаваше фамилиера с определени привилегии и покровителство.

Обаче Стражът на мъглата не беше дошъл в този свят като изследовател, не беше нает от Династията на мъдреците, нито от Висшата гилдия. Беше дошъл да търси Дарик.

В такъв случай завръщането в Авария щеше да бъде дълго и

опасно. Трябваше да преминават от едно измерение в друго, докато стигнат света на Алианса. Оттам всички тунели водеха към Авария.

– Най-близкият и най-оживеният е в кралското селище, на един ден път отгук. Зад този хълм има пътека, която ще ни заведе направо до тунела. Но така ще трябва да минем през центъра на селището, където е разположен входът му.

За да влезе в този свят, Джайън беше използвал именно този тунел.

– Не, Дженис. Карпон ще ни причака там и напълно вероятно е и пътеката, и входът на тунела да бъдат строго охранявани. Трябва да опитаме да минем през друг тунел. На какво разстояние е най-близкият?

– На около пет дена път отгук. – Един ден на тази планета беше малко по-къс от стандартния ден в Алианса. Джайън забеляза, че и походката му тук бе по-лека.

– А другият?

– Около петнадесет дена.

За момент Джайън се замисли, преценявайки възможностите им.

– Ще опитаме да стигнем до този, който е на пет дена път. Карпон може да ни очаква и там, но рискът се увеличава, ако останем на тази планета по-дълго.

– Тунелът се намира в тази посока, но трябва да заобиколим хълмовете. – Дженис посочи възвишенията пред тях.

Ловният инстинкт на Джайън му подсказваше друго.

– Ще стигнем много по-бързо, ако тръгнем в тази посока и минем оттам. – Той посочи между далечните хълмове един път, който минаваше направо през долината.

– По-бързо, ако е възможно. Тази посока е затворена за нас.

– Защо?

– Защото велдите ще ни убият.

– Какво е велд?

– Виждаш ли тези храсти, които покриват цялата долина пред нас?

– Да, растенията се простират, докдето поглед стига.

Тя кимна.

– Е, това не са растения като растения.

Той сбърчи вежди.

– Какво искаш да кажеш?

– Това са велди. Месоядни същества, които покриват километри по тези места.

Джайън колебливо попита:

– Как така месоядни?

– В буквалния смисъл. Те ядат месо, Джайън.

Той замълча.

– Усещам, че не са опасни. – Той се намръщи учудено. – Защо ли?

– Никой не знае със сигурност дали е растение, или животно, или комбинация и от двете. Вероятно затова не можеш да усетиш опасността.

Или това, или остатъчните упойващи вещества в организма му продължаваха да влияят.

– Какво друго знаеш за тях? – Наостри слух той.

– През деня спят, но се събуждат през нощта. Виждаш ли бодлите им?

Той кимна.

– Пълни са със смъртоносна отрова. Пълзящите храсти оплитат жертвата си, а отровата от шиповете ги обездвижва. Велдите се хранят, като бавно изсмукват все още живата си жертва.

Джайън присви очи и огледа растението, мозъкът му работеше. От далечината се понесе писък и той забеляза гърчещо се пипало на велд, което бе уловило ниско летящо крилато същество. Всичко стана извънредно бързо.

Дженис сви рамене.

– А пространството между тях? – Джайън посочи малките пътечки между храстите. – Възможно ли е да се мине по тях през деня, докато спят?

– Няколко безразсъдни мъже са се осмелявали да минат оттук. – Тя посочи малка просека. – Или може би оттук. Но да пресечеш цялото поле само за един ден и преди да настъпи нощта, е невъзможно.

Джайън впери поглед над покритата с лози долина, докато преценяваше риска.

– На какво разстояние е другият край?

– Почти на два дена път, ако може да се мине без произшествия.

– Разбирам... и ако успеем да го направим, колко дена ще съкратим от пътя си до тунела?

Тя се намръщи.

– Около три дена, но...

Джайън пресметна наум.

– Има вероятност да успеем.

– Не можем да минем това разстояние за един ден!

– Не, но можем да го пробягаме.

– Какво? Луд ли си? Бодлите пускат отровата си и през деня и тя е с

бързо действие. Ако одраска крака или ходилото ти, ще бъдеш обездвижен до настъпването на нощта. На някои места растителността е гъста и висока. Не можем да го направим!

Джайън сериозно я изгледа.

– Не съм убеден в това. Но зная със сигурност, че Карпон ни прикаква точно на този път. – Той посочи към пътеката, която водеше до кралското селище. – Оттук имаме шанс.

– Ние? – присмя се тя. – Не мога да пробягам такова разстояние.

– Разбира се, че не можеш. Няма да ти позволя.

Ноздрите ѝ пламнаха при тази забележка.

Преди Дженис да излее възмущението си от нахалството на придружителя си, той продължи:

– Ще те нося на гръб.

За миг настана тишина. После последва яростният ѝ изблик.

– Това е най-нелепото нещо, което някога съм чувала! – Синьо-зелените очи на Дженис хвърляха гневни отблясъци, докато погледът на фамилиера искреше по-скоро от удивление.

Беше ѝ известно, че фамилиерите обичат да предизвикват жените. И макар Джайън да не направи това умишлено, той не видя причина да не се позабавлява от реакцията ѝ. Скръсти ръце пред гърди и наклони глава встрани. Тази поза още повече засили раздразнението ѝ.

И той не остана разочарован.

– Няма да се съглася на тази лудост! – Тя гневно размахваше ръце във въздуха. – Ако желаеш да се самоубиеш, тогава върви сам. Аз ще тръгна по пътя, заобикалящ хълмовете.

Той отметна бронзово-златистата си коса.

– Имаме споразумение да останем заедно... – Докато влезем в тунелите. – Той я загледа мълчаливо по онзи разстройващ я начин. Дженис преглътна. – Както вече казах, няма да успеем да избягаме от хората на Карпон, ако минем по този път. Ще те заловят, Дженис. Можеш да дойдеш с мен. Избирай сама.

Изчака я да вземе решение.

Тя прехапа устна, докато обмисляше. Карпон можеше да я убие заради предателството и бягството ѝ.

– И мислиш, че можеш да го направиш?

– Ще бъде предизвикателство.

*Предизвикателство ли?* Най-сдържаното изказване, което някога беше чувала. Той хвърли тревожен поглед към нея.

– Всяка минута ще е ценна, за да успее. Когато първите лъчи се

покажат на хоризонта и велдите задремат, ще тръгнем.

– Но слънцето след малко ще изгрее! – Дженис се противеше от мисъл за него. Тази нощ фамилиерът не беше мигнал.

– Трябва да го направим днес или ще загубим преднината си.

– Въобще не си почивал...

– Дженис – улови брадичката ѝ и се втренчи в очите ѝ, – сега не може да почиваме. Не и ако искаме да напуснем това място.

Дженис напрегнато въздъхна и кимна, осъзнала, че той беше прав. Джайън бързо плъзна пръст по устните ѝ, преди да я пусне. Вдигна кратунките и ги метна на рамо.

– Водата е твърде тежка. Не може да бягаш с нея – тихо каза тя.

– Но без вода не мога да тичам цял ден.

Вдигна кратунката до устата си и дълго пи, после запуши гърлото на растението със собственото му коренче. Кой знае защо, докато той поемаше огромни глътки течност, гледката на играещите мускули на врата му я очароваха.

Дженис бързо отклони поглед, когато осъзна какво чувства.

Джайън леко се усмихна. Той знаеше точно кога и как го гледаше.

– Не трябва да говориш с мен, докато бягам, писано, защото трябва да се съсредоточа и да поддържам ритъма.

– Разбрах.

– Ще ти казвам какво да правиш, за да ми помагаш... *Ето така.* – Той насочи мислите си директно в съзнанието ѝ, от което тя подскочи.

Беше чувала за тези телепатични способности на фамилиерите, как те могат да изпращат мислите си, но не и да приемат от другите. До този момент смяташе, че това е измислица. Дженис въздъхна. Изглежда, повечето от слуховете бяха истина! Какво друго беше чула? Нещо за сексуалните им способности...

Джайън прекъсна мислите ѝ.

– Ела, имаме съвсем малко време.

Дженис енергично се приближи до него, като се опитваше да не мисли за това, което щяха да направят. Изведнъж ѝ се повдигна. Не искаше да стане храна на велдите.

Джайън отклони поглед от нея, коленичи и ѝ направи знак да обвие ръце около врата му и крака около кръста му. Когато бе готова, ръцете му я обгърнаха за коленете и ги притиснаха до кръста му. Той стана и започна да накланя тялото ѝ вляво и вдясно, за да балансира тежестта.

– Много ли съм тежка? – попита тя в ухото му. Той ѝ се захили над рамото си.

– Не, таджа, съвършена си – каза това и нарочно изсумтя силно.

Дженис ощипа меката част на ухото му. Той се захили.

– Веднъж започна ли да бягам, няма да мога да спра. Разбираш ли какво ти казвам?

– Да.

– Добре. Искаш ли да те сваля, или сме готови да тръгваме?

Дженис се усмихна зад гърба му. Наистина беше много галантен. Но моментът не беше подходящ да го безпокои. Трябваше да го остави спокоен, за да се съсредоточи и да преминат долината и двамата живи.

Подаде ѝ малко камъче.

– Хвърли това, когато ти кажа.

– Отлична идея.

Зелените му златисти очи оглеждаха хоризонта, докато раздвижваше мускулите на краката си, пригответил се да започне това, което със сигурност смяташе за подвига на живота си. Започна да поема дълбоко дъх, за да подготви тялото си за предизвикателството.

Първите лъчи преваляха над хоризонта.

– Хвърли камъка, таджа. – Дженис направи както ѝ каза, като се прицели в гъсто заплетените лози. Велдите останаха напълно неподвижни. Вече спяха.

– Спят...

Но Джайън вече се носеше по пътечката.

Навеждаше се, подскачаше и се извърташе, без да одраска босите си крака.

Дженис никога не бе виждала нещо подобно. Сякаш той знаеше къде точно да стъпи между храстите. Кога да промени скоростта. По коя пътека да тръгне, за да избегне непроходимите преплетени клони. Колко бързо да се движи и как да се извие.

Наричаха тази им способност кинестетично сетиво и то беше само едно от многото специални способности, които притежаваха фамилиерите.

И докато бягаше, я инструктиреше телепатично, изпращаше ѝ мислите си миг преди да направи съответната маневра: *Наклони се надясно. Помести се вляво. Искам вода.* А когато постоянните му ритмични движения започнаха да я унасят в дрямка, тя чуваше мислените му предупреждения. *Не заспивай, Дженис.*

Краката ѝ изтръпнаха от неподвижната поза, но той продължаваше здраво да я държи. Когато слънцето започна да се спуска на хоризонта, Дженис се чудеше как той все още има сили да продължи. Вече дишаше



тежко и се потеше – нещо, което не се случваше при фамилиерите, освен ако не се намираха в тежка ситуация.

Светлината на деня посивя, мракът приближаваше. Дженис разтревожено се огледа през рамото му, за да види какво разстояние им остава.

*Бяха твърде далеч!* Постъпиха много глупаво.

Сълза се търкулна по бузата ѝ и тя се приготви за най-лошото.

– Джайън – разтреперано прошепна тя, заговори за първи път, откакто бе започнал бягането.

Последният слънчев лъч проблесна от върха на хълма, застина на място за кратко, сякаш им даваше последен миг живот, преди да се скрие зад скалите.

Велдите започнаха да се размърдват.

В този миг Джайън я прихвана с ръка за гърба от дясната ѝ страна. С рязко движение той я привлече отпред и я обви с ръце. Дженис се сгуши в топлите му прегръдки, сълзи изпълниха очите ѝ при смелата му постъпка. Опитваше се да я предпази със собственото си тяло!

– Не можеш да ме спасиш – извика тя.

Джайън събра цялата си енергия. С последни усилия той направи няколко мощни отскока и прекоси останалото разстояние.

Като подкосени се строполиха на земята. Дори тогава Джайън я предпази от удара, като умело се претърколи, притискайки я в прегръдката си.

Пипалата на последния храст изсвистяха буквално на косъм от преплетените им тела.

Джайън отново бързо се претърколи, отдалечавайки се от смъртно-носното докосване.

Когато не усети очакваното убождане на растението, Дженис бавно отвори очи. *Беше го направил.* Фамилиерът беше успял!

Устните ѝ се притиснаха върху потната кожа на шията му. За миг той силно я прегърна в отговор, после дълбоко и жадно си пое дъх.

Дженис бързо се надигна.

Без да обръща внимание на схванатите си крака, тя залюля главата му в скута си. После взе една от кратунките, които все още висяха на врата му – макар повечето да бяха празни, изля малкото останала течност върху устните му. Той жадно я погълна.

Джайън уморено се опита да се съсредоточи, разноцветните му очи бяха зачервени от изтощение.

– Не ме... не ме оставяй да спя дълго...

Не успя да довърши. Равномерното надигане на гърдите му ѝ подсказа, че вече е заспал. Зачуди се как можа да се строполи и да заспи. Почти като... *котка*.

Дженис сведе поглед към него – към това красиво силно лице, което в този момент бе отпуснато в покой. Той победи велдите. Момичето едва успяваше да осъзнае невероятния триумф, уменията и издръжливостта, на които бе станала свидетелка.

Не всеки фамилиер бе способен на това, което той току-що бе извършил.

Тя вдигна поглед към звездите.

*Кой беше той?*

Когато Джайън отвори очи, третата луна вече се бе издигнала високо на небето. Другите два полумесеца също се открояваха, така че тази вечер беше много по-светла. Беше спал по-дълго, отколкото възнамеряваше.

Джайън прехвърли вниманието си от небето към Дженис.

Беше се облегнала на него, дремеше седнала и продължаваше да люлее глава над скута си. Дългите ѝ светлослатисти къдрици се спускаха пред лицето ѝ, сякаш стоеше на пост.

Прекрасните му очи помръкнаха от загриженост. Изражение, което не беше готов да разкрие, когато тя е будна.

Златистите връхчета на миглите ѝ хвърляха сенки във формата на полумесеци върху гладките ѝ бузи. Той вдигна ръка и с два пръста ги погали леко. Докосна ги толкова нежно, че да не обезпокои съня ѝ.

Беше много смела този ден.

И му вярваше.

Да, бе започнал да я разбира. И още нещо. Желаше я. Силно.

С всеки изминал момент желанието му се засилваше.

Дори да бе очаквал това да се случи след преживените изпитания и близостта помежду им, той дълбоко се изненада от силата на желанието. Скоро, обеща си той. Когато се доберат до по-безопасно място. Тогава щеше да ѝ покаже какво представлява истинското удоволствие.

Джайън Рен нямаше търпение да види изражението на удоволствие върху откритото ѝ лице, докато я люби. Отново и отново. Щеше да го прави бавно, реши той. *Всеки път щеше да ѝ показва нещо ново.*

Искаше му се да ѝ се разкрие. Да сподели толкова много неща, които пазеше в тайна. След време щеше да ѝ се довери, знаеше го. Вече го

знаеше.

С връхчетата на пръстите си леко погали скулите ѝ. Внимателното докосване беше предназначено да я събуди нежно. Златистите връхчета на миглите ѝ потрепнаха, преди напълно да отвори очи и да сведе поглед към скута си.

Тя му се усмихна с благодарност. Когато го направи, Джайън знаеше, че напълно се е събудила.

– Как се чувстваш? – загрижено попита тя.

Той дрезгаво се изсмя.

– Жив съм и лежа в прегръдката на красива жена. Как мислиш, че се чувствам?

Дженис изсумтя.

– Сериозно, Джайън, добре ли си?

Той кимна.

Дженис неволно приглади разрошената коса над челото му. Джайън тихо измърка. Като повечето фамилиери обичаше да рошат косата му.

Не че Джайън някога щеше да го допусне.

Имаше много места по тялото, които правеха фамилиера уязвим за жените. В допълнение към ерогенните зони всеки фамилиер си имаше свои собствени чувствени места, които никога не разкриваше напълно.

Жената трябваше да ги открие – ако може.

– Не мога да повярвам, че го направи, Джайън. Прекоси полето, обрасло с велди... – тя спря, защото не успя да намери подходящите думи. Никога нямаше да забрави начина, по който накрая се опита да я защити, като я прикри със собственото си тяло.

– Всичко е наред, не казвай нищо. – Протегна ръка до врата ѝ и я притегли към себе си, към устните си. – Само ме целуни като жена, която не търси удоволствие, и ще разбера какво искаш да кажеш.

Тя се усмихна току до устните му, което го накара също да се усмихне.

После привлече сладките ѝ устни до своите и страстно я целуна. *Фамилиерът облиза устните ѝ.* Цялото ѝ тяло се разтрепери.

– Ммм – измрънка изненадано тя.

– Ммм – възбуждащо повтори той и плъзна език в устата ѝ, като внимателно проникна по-дълбоко и го заизвива. *Миришеш толкова хубаво, писано.*

Внезапно тя се отдръпна, не очакваше да чуе мъжкия му глас в съзнанието си, докато я целуваше. Много полезен талант, призна си тя.

Особено когато глас, чувствен като неговия, можеше да бъде използван за усиляване на еротичните желания.

Дженис въздъхна, както бяха слели устни. Джайън високо измърка.

Пое жадно дъха ѝ, а ръката му се плъзна зад тила ѝ, за да се увери, че ще остане точно където е – стгушена в прегръдката му. До този момент, установи тя, фамилиерът получаваше точно това, което поиска, но беше много късно за съпротива от нейна страна. Вече я беше обгърнал с булото на удивителното си ухание.

Дженис затвори очи и високо изстена при ловкия му допир.

*Говори ми* – примамваше я той, а езикът му се плъзгаше върху нейния с ритмични настойчиви тласъци. Дженис потрепери, тих стон се изтръгна от гърлото ѝ.

*Да, говори ми, моя писано.* – Той нежно захапа устната ѝ със зъби. После притисна горната ѝ устна между своите и я засмука.

Дженис се разтрепери от омайното усещане. Не знаеше, че някои фамилиери имат способност да доведат една жена до чувствен екстаз само с целувките си. Но вече бе започнала да го разбира, защото Джайън бе решил да я запознае с малкия си талант.

Дженис нямаше представа какво става с нея, освен че ѝ беше добре. Невероятно добре.

Обгърна я с ръце. Врърчетата на сръчните му пръсти си играеха с меката част на ушите ѝ, милваха ги с пухени докосвания. Отново топлият му влажен език проникна в устата ѝ и с ритмични движения посрещна нейния. Цялото ѝ тяло трепереше, обляха я горещи вълни. Дори не осъзна, че издава задъхани звуци на задоволство, толкова бе обладана от покоряващата му страст.

*Още, таджа... още...* Разпалваше в нея нови и нови усещания. Тялото ѝ тръпнеше и изгаряше, пулсираше в дивия ритъм, с който той я завладяваше.

Джайън разтвори устни срещу нейните, после я поведе към върха на удоволствието, като измърка дълбоко и гърлено изрърмжа. Силни трърпки я разрърсиха и тя продължаваше да издава тихи страстни звуци.

*Бърди с мен, Дженис.*

Тя извика, когато великолепните сладостни вълни я заляха на тласъци. Джайън усещаше трърпките ѝ върху устните си.

*Ооо, Джайън...* и той жадно погълна прекрасните неволни стонове от екстаза, който тя изпитваше за първи път.

Дженис се стгуши отпуснато до гърдите му, като се опитваше да успокои учестения си дърх. Цялото ѝ тяло продължаваше да вибрира.

– Как... какво ми направи? – Тихият ѝ задъхан глас въобще не приличаше на нейния.

Фамилиерът вдигна поглед и бавно ѝ се усмихна на лунната светлина. Беше усмивка като на доволна котка.

Дженис се изкубна от прегръдката му и стана, после оправи роклята си.

– Не го прави друг път!

Той скръсти ръце зад тила и се ухили.

– Как бих могъл да устоя?

Дженис издиша събрания въздух от гърдите си. Фамилиерът беше взел каквото иска, установи тя, а после стигна по-далеч. Беше опасен. Тя присви очи и го загледа.

– Не ме гледай с такъв невинен поглед! Много добре знам какво се опитваше да направиш.

– Опитвах? – Трапчинка се появи на бузата му.

Дженис се изчерви.

– Само не го прави отново. Бях още сънена – улови ме неподготвена. – Като извинение беше доста неубедително. И двамата знаеха, че напълно си беше будна.

Джайън надигна вежда.

– Разбирам.

– И не прави такива физиономии.

Устните му се извиха.

– Говориш като кралица, Дженис. Сигурна ли си, че не искаш да бъдеш?

Дори не му отговори. Обърна се с гръб и започна да се отдалечава към хълмчето. Обрасло с велд! Знойният му глас я настигна.

– Ти искаш да стигнеш до тунела, нали, таджа?

– Разбира се, че ще го направя – изсъска тя през рамо, като продължи да се отдалечава.

– Е... тръгнала си по грешен път.

Рязко спря. Последва тишина, докато си мислеше как може да поправи това, което се беше случило, без да бъде унижена и покорена напълно.

– Обърни се и тръгни към срещуположния хълм – извика той услужливо.

Раменете ѝ се свиха. Решително направи един полукръг – само за да не последва указанието му – преди да тръгне натам.

Джайън избухна в силен смях.

Дженис не му обърна внимание. Фамилиерите имаха странно чувство за хумор.

Следващото нещо, което разбра беше, че той бавно пристъпва зад нея. Едва го чу да се приближава, което също силно я възбуди.

– Ще ми простиш ли? – мило я помоли той. Много мило.

Въпреки нежеланието си устните ѝ се извиха в усмивка. Той беше непредсказуем. Не можеше да отрече този факт.

– Е, ако се извиниш.

– Моля те, прости ми – молеше я той с възбуждащ глас, който отново разтопи сърцето ѝ дори без да се вслуша в думите, които изричаше.

Дженис придирчиво изви вежда.

– Добре, след като ме молиш толкова искрено.

Искри заблестяха в двуцветните му очи.

– Приеми извиненията ми... ти, една жена, която не търси удоволствие.

Дженис се удари с кратунката по главата.

Той се разсмя, улови ръката ѝ и я поведе в лунната нощ.

## 5

Присвит зад няколко огромни бали с продукти, Джайън огледа селцето. Бдеше да няма засада от воините на Карпон.

За известно време очевидно бяха в безопасност.

Той се извърна към Дженис, която беше коленичила зад него.

– Изглежда, мълвата за бягството ни все още не е стигнала дотук или хората на Карпон не са пристигнали – прошепна той. – Дори не са поставили стражи до входа на тунела – той посочи към неохранявания квадратен отвор с проблясващи светлини, сияещи точно в центъра му. Този тунел водеше към другото измерение на света.

Както очакваше Джайън, съоръжението беше запустяло. Беше предположил, че в района на тунела ще има малко селце.

Дженис също оглеждаше селото. Карпон можеше да бъде много хитър и съобразителен и макар да бяха съкратили пътуването като пресякоха долината с велдите, тя продължаваше да бъде предпазлива. Освен това със сигурност тук всеки фамилиер щеше да привлече вниманието. Не само с изключителните си очи, но и с това, че беше полугол – носеше само кожените бричове, които открадна от стража.

– Ние...

Изглежда, той тутакси отгатваше точно какво си мисли Дженис.

– Не. Много е рисковано. Колкото по-дълго останем тук, толкова по-малки са шансовете ни да избягаме. След като веднъж минем през портала, много по-трудно ще ни проследят. Да тръгваме, по-късно ще се тревожим за облеклото ми.

Дженис сбърчи вежди, докато обмисляше положението.

– Какво ще правим, ако са ни устроили капан?

– Може би, но нямам такова усещане.

До този момент сетивата на фамилиера бяха доказали забележителната си точност. Безпогрешно ги бяха ги довели дотук.

След като Джайън се бе събудил, пътуваха на юг почти цялата нощ. Призори той се отклони от пътя и навлязоха в обширно поле. Там се покриха с листа и клони от храсти така старателно, че да не ги забележи случайно минаващ пътник.

Дженис порозовя, когато си спомни как я бе прегърнал под покривалото от листа и ѝ бе наредил да заспива с тихия си мъркащ глас. Изненадващо, но тя стори точно това, а тялото му я стопли и нежното му

галене я унесе в съня, от който се нуждаеше.

Събуди се от горещия му уханен дъх, който нежно милваше шията ѝ под ухото, където бе сгушил красивото си лице. Закрилнически бе обвил ръце и крака около нея.

Прошепна името му, за да разбере дали е буден.

Той сънливо измърмори нещо несвързано, преди целувките му постепенно да се изкачват по шията ѝ. Ноктите му леко одраскаха бедрата ѝ. Започна да осъзнава, че този еротичен жест беше негов любим навик. И докосванията му изведнъж разпалиха безброй чувства в нея.

Джайън бавно ѝ се усмихна.

– За какво си мислиш?

– Как... какво? – заекна тя неочаквано. Той изкриви устни и се разсмя.

– Връхчетата на ушите ти са розови. – Той щипна едното ѝ ухо.

Дженис раздражено избута ръката му.

– Какви са тези глупости?

– Забелязах, че всеки път, когато си мислиш за определено нещо, връхчетата на ушите ти порозовяват. – Той скръсти ръце пред гърдите си и закачливо изви вежда. – Чудя се какво може да е?

Ноздрите на Дженис пламнаха, фамилиерите бяха далеч по-наблюдателни по отношение на жените! Сякаш го интересуваеше за какво си мисли тя!

– Вероятно е от раздражение от близостта ми с теб! – отвърна му ядосано тя.

Белите му зъби блеснаха.

– Помислих си, че може да е... но благодаря ти за потвърждението.

Дженис разгневно се втренчи в него.

– Май наистина не проумяваш унизителната си роля и нахалното си поведение – самоувереността ти започва да играе по нервите ми.

Той прехапа устната си, докато се смееше.

– Е, някога да си чувала, че фамилиерът е много по-различен, писано? Ние сме скромни хора, няма съмнение в това.

– Прекалено скромни, ако ме питаш. – Тя покри връхчетата на ушите с косата си. Очите на Джайън заблестяха от удоволствие.

– Вероятно, но никога не даваме по-малко от това, което сме обещали, таджа. – Отправи ѝ многозначителен поглед.

Дори усети как ушите ѝ още повече порозовяват. Фамилиерът игриво се наведе, откри ги под косата и кимна, когато видя резултата. Дженис се ядоса.



– Не мога да разбера как можеш да се забавляваш в такъв момент! Ние сме в опасност и въпреки това ти...

Той улови брадичката ѝ и срещна погледа ѝ.

– Греша – приемам и опасността, и теб много сериозно. Това е в кръвта на фамилиерите – забавляват се всеки миг, когато това е възможно. Вярваме, че животът е единствен, сложна плетеница от отделни мигове. Следователно в този миг избирам да се радвам на теб, Дженис. Нали не се сърдиш? Ако те заловят, ще си спомням последния път, когато съм се забавлявал... с теб, таджа.

– Ако ме заловят – искаш да кажеш нас, нали?

Той поклати глава.

– Няма да ме хванат отново, Дженис. Истинската сила на един фамилиер е в това, че той никога не се признава за победен.

Тя се задъха, когато думите му се врязаха в съзнанието ѝ.

– Сигурно няма да...

– Бих предпочел да умра в битка. Толкова е просто. Няма да направя удоволствие на Карпон да ме изтезава.

Тя разбра и прие смелите му думи.

– Тогава и аз ще сторя същото – изрече твърдо.

Джайън сграбчи брадичката ѝ.

– Не, таджа, трябва да ми обещаеш, че ще останеш жива, за да го победиш един ден. Заради двама ни.

Сълза се появи в крайчеца на окото ѝ.

– Не искам да остана с него.

Той изтри сълзата ѝ с палец.

– Знам. Нито пък аз – тихо прошепна той. – Но да не се тревожим прекалено много. В миналото съм се изправял пред много по-силни врагове от него и все пак съм тук, за да разкажа тези истории. Освен това нямам намерение да те оставям в ръцете му.

Тя вдигна учудено поглед.

– Принципи – прошепна той загадъчно, после леко докосна устата ѝ с устни. – Хайде. – Стана и улови ръката ѝ. – Време е да започнем нов живот, таджа. Да разберем какво ни чака в този тунел. – След това я поведе през тълпата продавачи и сред натрупаните стоки на открития пазар, изграден пред тунела.

Джайън поклати тъжно глава, докато си мислеше колко много си приличат търговците във всички светове на вселената. Тези тук се надяваха да примамят пристигащите, пътници, както и онези, които напускаха това измерение на света. Продаваха нискокачествените си стоки на

жестоки цени. И разбира се, се пазаряха. Той сбърчи нос от носещата се воня на развалени храни.

За нещастие на търговците този тунел не изглеждаше много оживено място. Докато го наблюдаваха, никой не влезе или излезе през входа, пазарът не бе много посещаван.

И макар това да улесняваше бягството им, той се зачуди каква ли местност ги чака в другия край на тунела. При това отсъствие на пътници можеше да предположи, че каквото и да се намира от другата страна, вероятно е за временен престой и се използва за междинна станция между две планети. А можеше да е и необитаемо, служещо просто за връзка с друг свят.

Едно нещо беше сигурно – който и свят да беше от другата страна, не можеше да бъде член на Алианса. И двамата можеха да попаднат в много по-суров дори от този варварски свят. Джайън още по-силно стисна ръката на Дженис.

Тя го погледна въпросително.

– През цялото време трябва да стоиш плътно до мен, Дженис. Не знам какви опасности се крият от другата страна.

– Да, но ние... – Тя прехапа устни, разколебана дали да продължи. Споразумението им беше в сила, докато напуснеха този свят.

За миг очите ѝ се навлажниха. За краткото време, през което бяха заедно, разчиташе на този мъж. Изведнъж Дженис осъзна колко харесва гордия фамилиер. Не само заради дързостта му – той притежаваше силен характер и духовна мощ. И беше първият ѝ...

Щеше да му липсва, беше сигурна в това.

Той стисна леко ръката ѝ, разсейвайки всичките ѝ колебания.

– Не се тревожи, ще те пазя.

При тези мили думи тя инстинктивно кимна, но запази мислите за себе си.

Скоро те застанаха пред входа на тунела. Ярko проблясващата светлина се извиваше и пулсираше. Дженис любопитно се вторачи в отвора – едва можеше да повярва, че бе на прага и след една стъпка завинаги щеше да промени живота си. Най-накрая щеше да е свободна и да се махне от това място! И макар да беше родена тук, тя никога не бе чувствала този свят като свой дом.

Някакво същество излезе от тунела и накуцвайки, бързо мина покрай тях.

Джайън се извърна към нея с усмивка, после рязко спря и изправи гръб в защитна поза.

– Какво става? – попита тя разтревожено.

Той не ѝ отговори. Бавно се извърна и златисто-зелените му очи огледаха тълната търговци на тържището. *Някой зорко ги наблюдаваше.*

После Джайън отново се взря във входа на тунела и спря погледа си на мъничкото създание от другия свят, което току-що излезе от там. Чуждоземното същество тежко се подпираше на малката си крива тояжка. Набръчканото лице и дългата муцуна му придаваха любопитен вид.

Когато съществото отдъхна за миг, извърна набраздената си глава. Малки тъмни очи, скрити в множеството гънки, съсредоточено се вторачиха в тях.

Джайън отвърна с критичен поглед, но сякаш фактът, че той е воин фамилиер му попречи да покаже каквато и да била тревога. За миг си помисли, че видя изненада в очите на чуждоземното същество. Сякаш то не очакваше да види тук един фамилиер. Но защо – за него беше загадка.

Под властния му поглед странното същество рязко се обърна и забързано се отдалечи по пътя.

– Няма за какво да се тревожиш, таджа. Просто още един скитник.

Тя облекчено му се усмихна.

И в този миг внезапно Джайън осъзна колко красива беше тя, колко чиста, прекрасна и искрена. Той ѝ се усмихна в отговор и я поведе в турбулентната миазма, известна като Матрицата.

Те влязоха в тунела – плоска равнина, безкрайна кафява гледка.

Сухото неплодородно плато тук-там беше осеяно с рядка растителност – и тя кафява. В другия свят двете слънца вече бяха залезли и нощните звуци на дивата природа отекваха в далечината.

Сетивата на Джайън мигновено обходиха пейзажа, готови да уловят всяка опасност. Той продължи силно да стиска ръката на Дженис.

– Джайън... – заговори плахо тя отстрани. – Чувствам... Неочаквано тя се олюля от замайването.

Но преди да падне, фамилиерът бързо я притегли в прегръдката си. После я вдигна.

– Дженис, нима това е първото ти преминаване през тунела? – Той беше изумен.

– Д... дааа. Какво става с мен? Защо... чувствам се... толкова дезориентирана?

– Дължи се на постепенното навлизане в първата зона. Трябваше да

ми кажеш, преди да влезем. Има еликсир, който можехме да вземем от пазара, за да се притъпят ужасните симптоми. Макар ефектът да е временен, за известно време ще се чувстваш доста зле, писано.

Дженис го погледна със замъглени и уплашени очи.

– Ти... ти няма да ме оставиш, докато се чувствам така, нали, Джайън?

– Да те оставя? – какви нелепи думи! Беше я пренесъл на гръб през смъртоносната равнина. И едва не умря за нея. *А сега да си мисли, че ще я остави само защото е леко замаяна?*

Неслучайно фамилиерите се прекланяха през жените. Толкова загадъчно бе това тяхно многопластово съзнание?

– Но... нашето споразумение важи... само докато влезем в тунела...

Сега той разбра.

Отправи й нежен поглед, после погали с един пръст лицето ѝ.

– Таджа, никога няма...

Но тя не го чу – вече беше припаднала от световъртежа при преминаването в ново измерение.

В този непознат свят нощта се спускаше бързо. Джайън си помисли, че не е разумно да се осланя само на късмета си.

Носейки Дженис на ръце, той прекоси равнината, докато забележа едно самотно дърво ненот. Беше виждал този вид дървета и в други светове. Приличаха на чадър и плоските им корони бяха доста широки, достатъчни да се използват като подслон. Дебелите перести листа щяха да ги скрият, а височината щеше да ги защити от непознати хищници.

Щом взе решението, Джайън метна на широкото си рамо Дженис, която беше в безсъзнание – точно като чувал със зърно. После успя да се изкачи на дървото, докато тя висеше на гърба му, фамилиерите не държаха толкова на етикецията.

Докато открие клон почти в средата на короната, нощните звезди вече заблестяха по небето. Един метеор проряза ослепителна светлина.

Дженис се събуди от ярките отблясъци, които се появяваха и скри- ваха зад люлеещите се перести листа. Веждите ѝ се повдигнаха от учудване. Как бе възможно това?

Обгръщаше я нещо топло и уютно.

Примигна и напразно се опита да се протегне.

Очевидно онова, което я стопляше, ѝ пречеше да се протегне.

Мускулести крака бяха праметнати през бедрата ѝ. Силни ръце я обгръщаха здраво през кръста.

Тя въздъхна. Фамилиерът не беше я изоставил. Въздъхна още веднъж.

– Ммм? – Зъбите му обходиха шията ѝ.

Не помръдна...

Ноктите му възбуждащо подраскаха бедрото ѝ. Дженис се усмихна.

– Защо ме притискаш така силно?

– За да не паднеш от дървото – дрезгаво прошепна той в ухото ѝ.

– Дърво? – Дланта ѝ се плъзна по твърдата опора под нея. Внимателно надзърна от клона, на който лежах. Беше много високо. Учуди се.

– Джайън, как се качихме тук?

Усети го да се усмихва.

– Много внимателно – измърмори той.

– Можем ли да слезем?

– Да – засмя се той, и пак погали с брадичка рамото ѝ. – Как се чувстваш?

Дженис разтри челото си.

– Не много зле, като че ли ми попремина. – Тя прехапа устни и го погледна през рамо. – Ти си останал с мен?

Той започна да дразни ухото ѝ с върха на езика си.

– Наистина ли мислеше, че ще те изоставя?

– Не бях сигурна. – Тя притаи дъх, когато немирният му език нежно се пъкна в ухото ѝ. От влажния дъх на целувките му по гърба ѝ пропълязяха тръпки.

– Как да те накарам да ми повярваш? – разгорещено прошепна той в ухото ѝ. Докосванията му се прехвърлиха върху сгорещената ѝ кожа.

– Какво искаш да кажеш?

Устните му покриха нейните – пламенно и изискващо. – Тя простена – отказ или насърчение – нямаше представа. Усещайки влажните му устни върху своите, бе загубила способност да разсъждава и всички разумни мисли от главата ѝ отлетяха.

*Отвори се за мен, Дженис.* Телепатичната команда беше придружена с пламенно нежно засмукване на вътрешната част на устната ѝ.

– Аз...

Езикът му проникна в устата ѝ. Покоряващо и еротично завладяване. Топъл дъх се изтръгна от дробовете ѝ и той го пое в своята уста. Джайън тихо изрмъжа.

Зацелува я, сякаш я вкусваше. Жадно облиза устните, езика, върешните вдлъбнатини на устата ѝ. Дженис отвърна на целувката му, забавлявайки се от съвършената сладост на този прост акт.

Само с него не беше толкова прост.

Зачуди се дали щеше да постъпи както последния път – да я възбужда и измъчва, докато я докара до...

*Нямаше дума за това!*

Като си помисли как той разтвори чувствените си устни над нейните, за да измърка направо в гърлото ѝ, Дженис изстена и се сгуши очакваща в прегръдката му. Не трябваше да мисли за такива неща или да ги предизвиква, но се чувстваше невероятно добре.

Джайън леко се усмихна, когато облиза възхитителните ѝ плътни устни. Знаеше точно какво си спомня тя.

Замисляше да обогати по най-забележителен начин онези ѝ спомени.

Джайън не възнамеряваше, както последния път, да я потопи в чувствен екстаз само с целувките си. Но искаше тя да си мисли, че може да го направи.

Освен че беше принуден да измине обратния път до Авария, той трябваше също така да извърви чувствения път до своята писана. Време беше да ѝ покаже истинското удоволствие между мъжа и жената.

Без да е фамилиерка, тази жена щеше да научи много за мъжете фамилиери. Най-добре предпазливо да я посвети в техните желания. Внимателно и нежно. *В началото.*

Така Стражът на мъглата бързо взе решение по двата въпроса: първо, щеше да я люби сега; второ, щеше да я докосва бавно и със свободната си ръка.

Очакването ѝ щеше да я накара инстинктивно да го последва, за да я потопи по-дълбоко в собствената ѝ чувственост.

Джайън беше безспорно прав за котешката си същност. Бе много игрив. Можеше да бъде сръчен. Често и предпазлив, и предпазващ. Но винаги бе грациозен и сладострастен до мозъка на костите си.

Във всяко отношение той бе водещият – във всяка игра и във всеки лов.

Непризнаващ предразсъдъците в еротичните игри и връзки, Стражът на мъглата участваше в тях, за да спечели удоволствие. Той беше един превъзходен фамилиер в разцвета на силите си и като повечето си себеподобни разкриваше себе си най-добре именно в любовта.

Дженис, неопитна в чувствените приключения, нямаше представа

колко сериозно може да се отнася един фамилиер към определени неща.

Като продължи да целува, хапе и обхожда с език устата ѝ, използвайки огромния си опит и умение, Джайън внимателно развърза черната панделка, придържаща наметалото ѝ. С леко докосване той го разтвори и закачи краищата му върху клона на дървото.

Ветрецьт подхвана плътната материя и я развя със слабия си полъх. Тя приятно зашумоля.

Сръчните пръсти на Джайън се вплетоха в дългата коса на момичето и оставиха светлите ѝ къдрици бавно да се плъзгат върху дланта му, докато оглеждаше този бляскав копринен поток. Другата му бронзова длан леко погали розовата кожа върху скулите ѝ.

И през цялото време единственото, което ѝ обещаваха умелите му устни беше, удоволствие.

Притиснала се към тези опитни устни, Дженис не осъзнаваше техничността, която той прилагаше върху нея. Тя изви гръб, когато силните му пръсти опариха чувствените гънки под мишниците ѝ, гърдите ѝ, продължиха да се спускат надолу, като постепенно проучваха и нежно галеха, а езикът му още повече разпалваше страстта ѝ. Другата му ръка се вплете в косата ѝ и леко я дръпна.

Той внимателно обходи с език скулите ѝ, бавните му движения я обезсилваха. После нежно засмука гушката ѝ точно под брадичката. И изведнъж сякаш неволно я ухапа.

Дженис се задъха и вплете пръсти в косата му.

Това ерогенно място беше център на удоволствие, добре известно на мъжете фамилиери. Джайън предпазливо се спусна по нежната ѝ кожа, като нарочно остави белег от ухапката си – мъничък любовен знак.

Вече щеше да го забелязва всеки път, когато я погледне. И като го види, да си спомня невероятното ѝ уханье.

Да си спомня първия им миг на истинска наслада.

Сподавен вик от удоволствие се изтръгна от гърлото му.

Дланта му я притисна и се спусна по бедрото и глезена ѝ, като хвана и събра плата на роклята, докато достигне малкото ѝ стъпало.

Докато повдигаше тъканта, той отпусна връхчетата на пръстите си да се плъзгат в лъкатушешца пътечка и да галят гладката кожа на крака ѝ. Преди да е осъзнала намерението му, той пхна мускулестите си бедра между вече оголените ѝ крака и се притисна в меката ѝ плът от вътрешната страна на бедрата ѝ.

Дженис примигна. Какво прави той? Определено нещо повече от целувки. Повече, отколкото бе възнамерявала да допусне.

– Джайън – извика тя. – Може би ще...

Не я слушаше.

Белите му зъби засмукаха връхчето на гърдата ѝ направо през роклята! Усети влажните му топли устни, сякаш не ги делеяха дрехи. Дженис се изви, за да отвлече вниманието му, но движението ѝ като че ли влоши нещата.

Покрусена, тя усети, че се овлажнява. Разтвори уста да каже нещо.

Приемайки извиването ѝ като насърчение, Джайън притегли бедра та ѝ по-близо до своите и примамливо се отърка о тях. Като продължаваше да всмуква връхчето на гърдата ѝ между зъбите си, започна силно да притиска слабините си към нейните.

Дженис забрави какво бе искала да каже.

Той разкопча роклята ѝ при раменете и я смъкна до кръста. И сега устата му наистина докоснаха голата ѝ плът и ако преди минута си бе мислила, че онова усещане не може да бъде надминато, сега разбра, че е грешила. Голямата му длан улови гърдата ѝ и я повдигна до устните му.

Плътният му грапав език остави влажна дيريا върху настръхналата ѝ кожа.

Като хапеше нежно вътрешната страна на гърдите ѝ, той сгуши брадичка между възбудените хълмчета и замърка от задоволство в гладкото улейче между тях. Страстни тръпки я обляха като водопад.

Дженис обви с ръце врата му и го притегли по-близо до себе си, открила, че харесва това, което прави с нея. Вече познаваше този мъж, почувствала го беше в душата си възможно най-интимно. И в този миг тялото ѝ копнееше за неговото, стремеше се към него не само физически. Може би ги сблизиха и премеждията, които преживяха, оплетени в мрежите на Карпон?

Фамилиерът галеше тила ѝ и издаваше мъркащи звуци.

И изведнъж момичето разпозна уханието, което той излъчи.

То я обля, развълнува я. А тя знаеше какво обещава това несравнимо уханье.

Когато ръката ѝ сграбчи къдриците на лъскавата му златиста коса, Дженис разбра, че мълвите за косите на фамилиерите, възбуждащи и носещи наслада, наистина са верни. Тя никога не беше изпитвала нещо подобно... като наркотик я привличаше да го гали.

Джайън я окуражи, като дрезгаво измърмори нещо.

Тя плахо се усмихна и притисна устни върху извитата му вежда. Харесваше ѝ да докосва косата му, кожата му, изненадано откри тя. Какво ли друго би му харесало.



Езикът му прокара лъкатушеща влажна дيريا върху гърдите ѝ и се спусна надолу – нежният му допир я отпусна, но в същото време и напрегна. Щом достигна пъпа и обходи малката му вдлъбнатина, той съблазнително мушна върха на езика си в него. Тя се изкиска от сладостно усещане.

Джайън тихо се засмя при невинния ѝ отговор, зачуден дали е усетила, че тази част на тялото ѝ е покрита с нервни окончания, идеални за определен тип дразнения. „Триенето“ беше първото, което му дойде наум.

Той се усмихваше, докато умело рисуваше с език чувствените плетеници върху тялото ѝ.

Като избута с нос надолу събралата се рокля, той ловко захапа издутината на корема ѝ. Това беше една от няколкото специални ухапки на фамилиерите, които щеше да ѝ разкрие. Тази представляваше нежно стисване със зъби, наричаха я „Целувката на котенцето“, беше предназначена да съблазнява, а не да я замае от екстаз.

Джайън не целеше такова замайване.

*Още не.*

В момента го интересуваха само първите ѝ опити в любовната игра. Нямахше намерение да я смазва с ненаситната си страст на фамилиер.

*Докато не го помоли.*

После той щеше да бъде щастлив да ѝ покаже цялата страст.

Дженис потрепери при това парещо ухапване. Отново започна да се съмнява дали е разумно да споделя интимни неща с един фамилиер. Вкусовете му изглеждаха прекалено особени. Започна да го докосва с едва забележимо колебание.

Но Стражът на мъглата не ѝ остави време да се колебае.

Отново се надигна и жадно обхвана устата ѝ, сякаш изтръгна всички тревоги от мислите ѝ. Когато бавно и с наслада се плъзгаше върху нея и я целуваше страстно, ръката му незабележимо се спусна до връзките на бричовите му. Фамилиерът сърчно се справи с тях, развърза ги за част от секундата.

После умишлено ѝ внуши силно възбуждащи мисли.

*Искам да съм в теб, Дженис. Както преди... само този път, искам да ти покажа какво означава да...* Той притисна члена си върху нежните гънки на женствеността ѝ.

Както и очакваше, тя беше влажна. Беше положил доста усилия, за да бъде.

Дженис усети твърдия пулсиращ член между краката си.

Фамилиерът се плъзгаше напред-назад до влажния ѝ отвор, устата му я галеха, тялото му я притискаше, докато изпращаше в съзнанието и еротични послания, с които я молеше да влезе в нея.

*Знаеш ли какво би почувствала, ако го направя?* Езикът му посрещна нейния. Тя издаде тих стон, оплетена в чувствената му мрежа.

*Ти си огън и лед, таджак... Преди никога не съм се чувствал така...* Той извъртя бедрата си и възбуденият връх на члена му силно се притисна в пламналата влажна пъпка на женствеността ѝ.

Стонове на желание се изтръгнаха от гърлото ѝ.

Но Джайън искаше повече, искаше да е готова да го приеме. Той дори се отдръпна, когато тя разтвори бедра. Обгърна я, едната му ръка се спусна от косата към тила ѝ, другата се плъзна под ханша ѝ и силно я притисна.

И неочаквано се отдръпна.

Дженис се отпусна в прегръдката му, искаше го толкова силно. Никога не си бе представяла, че може да съществува подобна страст между мъж и жена. Задъха се до устните му, молейки го с гърлени звуци да задоволи копнежа, който бе разпалил в нея.

*Да, ще го направя, писано, но когато проникна вътре в теб, искам да чувам какво изпитваш...*

Той се отдръпна от устните ѝ и бързо проникна във влажния ѝ отвор. Толкова дълбоко, колкото успя.

– Джайън! – изкрещя името му тя.

Отговори ѝ с див вик, преди стръвно да захапне рамото ѝ.

Нямаше съмнение, че по душа беше котка. Първичен, напрегнат, неопитомен.

Но можеше да бъде и много гальовен.

Копринените му устни всмукаха кожата на скулите ѝ, после възбуждащо прекара уста по връхчетата на миглите ѝ, сякаш винаги бе копнял да направи това. Тихи мъркащи звуци на задоволство се изтръгнаха от гърлото му.

Плъзна се в нея внимателно с продължителни бавни тласъци, за да привикне с него. Но след като движенията му станаха мощни и непрекъснато се засилваха, Дженис си помисли за миг, че умира.

– Какво... какво правиш с мен? – задъха се тя трескаво.

*Вдигни крака около кръста ми, Дженис, и ще ти покажа...*

Дженис направи каквото я помоли и плътно притисната в прегръдките му, се чудеше на какво още е способен.

Разбира се, нищо не можеше да бъде по-приятно от това, което

правеше сега с нея.

Скоро щеше да разбере, че не е така.

И тогава Стражът на мъглата наистина проникна докрай. Плътно. Завършено. И продължи да се плъзга в нея с постоянен ритъм, докато цялото ѝ тяло се разтърси.

Усещаше дивите му тласъци между бедрата си. Още и още. *Прекалено силно!* Опита се да му каже...

– Аз...

– Да, разбирам – изрече го високо и бавно, преди да улови гърдите ѝ, да извърти бедра и да се притисне силно.

Дженис се разтвори.

Екстазът изтръгна от гърлото ѝ стонове, когато жарки експлозии избухнаха в тялото ѝ. Страстта, подклаждана от движенията му, се усилваше миг след миг. Отново изкрещя името му, само че този път с вик на щастие.

Джайън покри устните ѝ, за да заглуши страстните ѝ стонове, когато и той достигна до кулминацията. Съвършена кулминация за първия им сладостен завършек. Напрегна се и проникна дълбоко в нея. После се повдигна на лакти и се вторачи в очите ѝ.

Дженис се вираше в него със страхопочитание.

След като отметна копринената си коса назад, той се засмя гърлено.

– И така, като жена, която не търси удоволствие, какво мислиш сега?

С длан сграбчи брадичката му.

– Мисля, че от днес нататък ще бъда известна като жена, която търси удоволствие.

Той гърлено се засмя и замига. И тъй като все още бяха съединени, тя почувства как плътният му смях преминава от неговото в нейното тяло. Поставил огромната си ръка над нейните, той ги извърна и целуна дланите ѝ.

Стон на удоволствие се изтръгна от устните ѝ при топлия сърдечен жест. Беше толкова... толкова... непредсказуем. Но след това фамилиерите...

Сбърчи вежди, когато изведнъж си спомни другите мълви, които беше чула. Едната се отнасяше за сексуалните им умения. Омайните ѝ синьо-зелени очи се разтвориха широко.

– Джайън, говорят, че фамилиерите имат специални умения да... да „изпъкват“ по време на сексуалния акт. Какво означава това?

Той не ѝ отговори – само ѝ отправи прекалено мила, прекалено

палава усмивка.

После, докато все още бяха един в друг, той ѝ даде обяснение без думи. Показа ѝ как умее да се „изпъква“.

Виковете ѝ на екстаз дълго време отекваха из долината.

## 6

*Планета Авария, Династията на мъдреците, Висша гилдия*

– Трябва да изпратим някого! И то бързо! Джайън Рен отсъства твърде дълго!

– Може би трябва да изчакаме още малко. Какво ще стане, ако изпратим някой и Джайън се разсърди, че се намесваме?

Яниф, най-почитаният мистик в Династията на мъдреците, затвори очи и изстена. Във Висшата гилдия този спор продължаваше с дни и все още нищо не бе решено. Спомни си старата поговорка за двамата мъдrecи в една стая, които обикновено стигаха до три различни решения. И тук тя определено беше вярна.

Нека да видя, обмисляше той, дванадесетте мистици в залата имаха... осемнадесет мнения.

Остра болка прониза главата му и му напомни нещо важно. Беше време да се включи в шумната разправа.

– Намесваме? – Яниф изсумтя с презрение. – Намесваме! – Той огледа всеки член поотделно с възмутен поглед. И тъй като те седяха зад дългата маса за дебати, а той се бе оттеглил в далечния десен ъгъл, Яниф почувства, че има доста добро предимство.

Всички се обърнаха като един и се втрещиха в него изненадано.

Доста рядко Яниф разкриваше такива бурни чувства. Обикновено мненията на стария магьосник бяха забулени в тайнствени иносказания, общоприети за мистиците от висше ниво. Многословието и метафоричността бяха предназначени да накарат магьосниците от по-ниско ниво и учениците им да се впуснат в яростни тълкувания. А често забелязваше, че колкото повече съмнения се изказваха, толкова по-точно се проникваше в същината на спора.

Магьосникът, наречен Гелфан, първи се отърси от шока след дръзкото му изявление.

Това не изненада Яниф. От всички членове на Висшата гилдия точно Гелфан беше този, когото наблюдаваше най-внимателно. Мъжът бе проникателен, силен и не беше склонен към снизхождение. Беше мистик от шесто ниво, който излъчваше огромната си мощ като внушителен ореол.

Яниф никога не се впечатляваше от него.

– Имаш нещо да ни кажеш, нали, Яниф?

Яниф се приближи, наведе се над едрия си опонент и дългата му бяла коса се развя зад гърба му. Малки кристални капсулки проблеснаха в ухото му, отличителен белег на всеки член от Династията на мъдреците. Всичките бяха членове на чарл – елитна група воини-мистици, чиито специални умения бяха почитани в целия Алианс.

Освен кристалния знак на чарл Яниф носеше тъмночервена мантия, украсена със златисти символи на мистик от седмо ниво. В цяла Авария нямаше по-властен от него.

Както обикновено, Боджо, крилатият му приятел, седеше изправен върху рамото му. Ефектът беше заплашителен, дори зловещ.

Яниф прикова с проницателния си поглед всички членове, а после премести взор върху дългата маса. Беше добре известно, че очите на Яниф бяха по-тъмни и от най-тъмната нощ, а дълбините им – винаги неизмерими.

– Да, имам да ви кажа нещо. Загубихме доста време с тези проклетни безкрайни дебати! Време е за действие. Тадж Джайън отсъства, в това няма съмнение. Големи вълнения се надигат в Ма'ан, родния свят на фамилиерите. Имаме дългосрочно взаимно споразумение с тях, а дори и да нямахме, лично дължим помощ на Стража на мъглата. Трябва да изпра- тим след него рицар. Незабавно.

Гелфан присви устни от раздражение.

– Никой не оспорва нашата вярност към фамилиерите, Яниф.

– Така ли? Тогава защо ви кара толкова дълго да не вземате решение?

Ермак, мил стар магьосник, който никога не се решаваше да вземе собствено решение, защото говореше от името на висшите кръгове, поглади замислено лицето си.

– Трябва да има обсъждане, преди да вземем такова решение, Яниф. Иначе как ще сме сигурни, че сме постъпили правилно?

– Така е, така е – съгласиха се няколко гласа.

– Но от друга страна – продължи Ермак, – май наистина трябва да измислим нещо.

Яниф се взря решително в Ермак. *Ето, започна се.* Той трепна. *Въртим се все около един и същи въпрос.*

– Така е, така е – продължаваха същите гласове. Единствено Яниф успя да се въздържа.

– И аз това казах! – Изведнъж Ултант стана и вдигна предупреди- телно показалец във въздуха. Всички се умълчаха, за да чуят мъдрите слова, които щеше да изрече.

За нещастие, докато стане и вдигне пръста си, Ултант вече бе забравил какво иска да каже.

Такива случаи бяха често явление и, изглежда, се дължаха на напредналата възраст на присъстващите в залата. За да бъдеш член на Династията на мъдреците, трябваше да станеш мъдрец, а за да придобиеш това звание, трябваше да си живял доста дълго. Яниф поклати глава и тихичко замърмори. Както обикновено, във Висшата гилдия всичко се повтаряше.

О, как му се искаше да запрати властническия си жезъл в стената само за да ги накара да млъкнат! Жалко, но използването на магии и свещените помещения беше строго забранено.

Вместо това той дълбоко си пое дъх. Цяла вечност се беше подчинявал на тези закони.

Гелфан обаче го изненада и му се притече на помощ като неочаквано взе думата.

– Яниф е прав – трябва да спрем да се разправяме и да вземем решение. Призовавам ви да гласуваме. Онези, които са за това, да изпратим рицар да търси Джайън, нека да вдигнат ръка.

Вдигнаха се седем ръце. Осем, ако броим тази на Ермак, който в началото вдигна ръка по-ниско, а после високо. Очевидно с такива философи вечните спорове никога нямаше да престанат. Но все едно. Със седем гласа те бяха взели решение. Щяха да изпратят рицар.

Яниф зачака търпеливо следващия мъчителен спор.

Гелфан започна с изказването:

– За нещастие повечето от нашите рицари от най-високо ниво вече са тръгнали да търсят чарл. Ще трябва да изпратим Лорджин.

Яниф беше готов за това. А също знаеше какво цели Гелфан.

– Не. Лорджин не може да тръгне. – Той беше като наставник на рицаря. Думата на Яниф имаше тежест.

– Защо? – лукаво попита Гелфан. – Той е тук, на разположение. А също е един от най-добрите ни воини.

Яниф познаваше методите на Гелфан – сега целеше да се добере до информация. Следователно трябваше много да внимава какво ще каже.

– Тази мисия може да се окаже опасна. Лорджин не бива да бъде изпращан.

Гелфан не прие обяснението му.

– Не мога да разбера защо – той е отлично обучен.

– Повярвай ми, когато казвам, че Лорджин трябва да остане тук, с другаря си.

При загадъчните му думи веждите на някои се вдигнаха учудено. Яниф имаше ясновидски дар, можеше да вижда в бъдещето – но какво ли виждаше? Те знаеха, че не трябва да задават въпроси на най-почитания мистик. Той щеше да им разкрие само това, което искаше.

Ултант се изказа против решението на Гелфан.

– Съгласни сме, Лорджин ще остане.

Яниф кимна признателно на Ултант.

За миг настана тишина, докато събранието се опитваше да измисли друг подходящ воин.

– Какво ще кажете за Реджар? – предложи накрая Ермак.

Яниф напрегнато се обади:

– Какво за него?

– Сега се обучава да стане рицар на чарл. Макар да е нов, той все пак е син на Кру.

– Дори е и половин фамилиер – лукаво добави Гелфан. За миг Яниф прехвърли вниманието си върху мистика, изгледа го с втрещен проникателен поглед. Ще имаме проблеми с него, установи той... но не и днес. Съсредоточи се върху дискусията.

– Може би Реджар е добър вариант. – Ермак разтри брадичката си и продължи да обмисля.

– Да го изберем – заяви Гелфан.

Яниф ги огледа, като втрещеният му поглед се спря на всеки един поотделно. Искри заиграха в дълбоките му очи.

– Не, няма.

Всички погледи се извърнаха към Яниф.

– Ще оставим Реджар да се развие и обучи както трябва.

И тогава всички разбраха, че има нещо, което Яниф все още не беше готов да им разкрие. Магьосниците стояха потънали в дълбоки мисли, докато го наблюдаваха и се чудеха дали да продължат да настояват за изпращането на Реджар.

Всички бяха опитни наставници. Един от проблемите беше да се справят с времето. Тези темпорални въпроси бяха изключително важни. Всеки присъстващ мистик знаеше, че съдбата често зависи от времето. И затова като един те решиха да се прехвърлят на следващия кандидат.

Съществуваше само още една възможност. Зуасуз, най-младият магьосник, изрече истината на глас.

– Нямаме подходящи рицари – унило заяви той, вземайки за първи път думата.

И макар това да не беше съвсем точно, беше истина. Няколко



мистици кимнаха одобрително.

– Боджо – измърмори тихичко Яниф. – Моля те, спри да ме дразниш и не удряй главата си в стената. – Боджо заграчи и размаха криле, сякаш се забавляваше. Яниф извърна раздражено поглед към него:

– Има още един – предпазливо подхвърли.

– Кой? Кой е? Нима... – Всички заговориха едновременно.

Яниф вдигна ръка, за да спре брътвежите, преди да съобщи отговора.

– Трейд.

Мъртва тишина като тежко наметало надвисна над свещената стая. Накрая Гелфан заговори:

– Трейд та'ал Тийрдар? – попита недоверчиво той.

– Трейд та'ал Яниф – поправи го Яниф. Беше приел Трейд в своя род и му даде името си след смъртта на родния му баща.

Тишина се възцари след рязкото напомняне.

Потеклото на Яниф беше един от най-почитаните в Авария. Сега Трейд принадлежеше към този род – следователно трябваше много да се внимава. Никой не искаше да оскърби роднини на Яниф. Би било много глупаво от негова страна.

Накрая Ермак измърмори:

– Разбира се, знаем за неговата сила. Той разкри пред нас мощта на пирокинетическите си способности, когато го помолихме да спаси Реджар. Похвално качество – обясни още той. – И казваш, че силата му е значителна?

– Така е.

– Но синът следва баща си – изръмжа Гелфан. – Вродената мощ в рода му подлуди Тийрдар – тя ще подлуди и сина. – Бащата на Трейд беше мистик от шесто ниво, който не можеше да контролира специалните си способности; Той се бе превърнал в опасност и в този период за малко да унищожи сина си.

– Това няма да сполети Трейд.

– Не можем да му дадем такъв шанс, Яниф.

Ултант се съгласи.

– Какво ще стане, ако не успяваме да управляваме силата му? Не е подходящо обучен.

– Нуждаем се от воин. Трейд е воин – майстор на острието. Обучен от самия Кру.

– Но не и в областта на мистичното! Дали е бил обучен добре? Може да бъде опасен за всички ни – заплаха е за нашето съществуване! –

Протестира Гелфан.

– Или за нашето спасение – подразни Яниф групата пред себе си. – Каква ирония, не мислите ли?

Беше трудно да срещнеш погледа му, защото всеки мъж на масата знаеше какво беше направил в миналото Трейд. Наистина всички те участваха в това. Макар този провал да не се дължеше на него, те лишиха Трейд от наследство.

Великият магьосник Яниф знаеше кога да се възползва от предимството си.

– Трейд ще достигне пълната си сила. Аз му вярвам. Винаги съм му вярвал. Ние му го дължим. Трябва да му дадем шанс да се докаже. *Дължим му го.*

Последва неловко мълчание.

– Да гласуваме – тихо предложи Гелфан.

Тринадесет ръце се вдигнаха.

– Добре, Яниф, ще ти позволим да го изпратиш.

Яниф кимна, извърна се и напусна залата. Ултант го последва.

– Не ти завиждам за усилията, които ще трябва да положиш, за да убедиш младежа, Яниф. Винаги е бил упорит момък – от ония, които следват собствените си решения.

Яниф иронично се усмихна.

– Да, така е.

– И беше доста своенравен, доколкото си спомням. – Очите на Ултант блестяха.

Яниф побърза да защити Трейд.

– Винаги съм приемал, че твърдостта и ярката индивидуалност са добри качества за мистиците от високо ниво.

– Вярно е, вярно е. Но много силният характер понякога прави човека и костелив орех – захили се лукаво Ултант. – Наистина не бих искал да съм на твое място, когато го убеждаваш.

Яниф искрено се засмя и потупа стария си приятел по гърба, после напусна залата.

Трейд та'ал Яниф замислено седеше в ъгъла на таверната.

Беше присвил крака под дървения стол и мрачно се взираше в дълбочината на рога, пълен с кийран.

Яниф не се тревожеше кой знае колко.

Трейд изглеждаше спокоен. Винаги си е бил като дълбини на

езеро... тъмно, спокойно на повърхността, прикриващо всички мистери под нея.

Но не и за Яниф.

Старият мистик бе прозрял истинския Трейд.

Мъжът, който успяваше така съвършено да се владее в душата си, беше съвсем различен.

В унисон с хладния си овладян облик бе опънал силно дългите си до кръста коси и ги бе стегнал с усукана кожена връв, което откриваше изваяните му черти.

Само светлоневритените му очи загатваха за чувствата, които го измъчваха. Въпреки цялото си самообладание Трейд не можеше напълно да скрие огъня на страстта, проблясващ в очите му. Това беше излъчване на аварианин със значителна сила.

За мъжете от техния свят силата беше вечен, неизменен факт от живота. Тя протичаше през тях като флуид и когато изпитваха силни чувства, този импулс винаги запалваше в очите им ярки искри. Силата на този огън зависеше от индивидуална им мощ. Възпламенен от страстта, колкото повече енергия притежаваше дадения мъж, толкова повече излъчваше.

Според аварианските представи този рицар имаше много пламенни очи.

Яниф се замисли за външността на Трейд. „Чудя се, какво ли би се случило, ако наистина му каже да разпусне тази коса... толкова много тайни чувства има в душата му. Вълнение и страдание.“

Самосъжалението бе съдбоносно за мъж с такава сила.

Яниф приближи масата и застана пред разстроения мъж, докато накрая той благоволи да потвърди, че е усетил присъствието му. Трейд бавно вдигна глава. Когато видя кой беше осмелил да го безпокои, ноздрите му раздражено пламнаха.

– Отговорът ми е не.

Като се усмихваше иронично, Яниф издърпа стола и седна на масата срещу зеленоокия младеж.

– Дори не знаеш защо съм дошъл.

– Знам. Искаш да направя нещо, което не желая.

Устните на Яниф се извиха в престорено учудване.

– Е, как би могъл да го знаеш?

– Защото... иначе не би ме търсил тук. – Трейд тръшна рога на масата.

– Хм. – Яниф погали перата на Боджо. – Може просто да искам да

поговоря с теб?

– Не си дошъл за това.

– Хм. – Яниф направи знак да му донесат рог с кийран. – Може би просто искам да изпия едно питие с теб?

– Не, Яниф.

Прислужващият постави рога пред стария магьосник. Той го вдигна и отпи замислено.

– Хайде, Трейд, най-малкото трябва да ми дадеш възможност да ти обясня. Когато човек не знае за какво го търсят, не може да даде отговор, докато не разбере. – Трейд постави длан върху плота на масата. Наведе се напред, а зелените му очи заблестяха.

– Всички се нуждаете от възможност! Нима мислиш, че съм забравил как ме притиснахте в миналото, изпратихте ме след Реджар в света Рий Ген Кий Инг. И двамата ни измамихте, искахте да разкрия силата си пред Гилдията, да го спася. А той си призна, че е бил чарл! Месите се в живота ни.

Младежът беше прав, Яниф безразлично сви рамене.

– Аз съм магьосник – това е, което правим.

Сякаш беше някакво обяснение. Очите на Трейд ярко заблестяха.

– Няма да го направя, Яниф.

– Добре. – Старецът отново отпи от рога.

Трейд рязко кимна.

И тогава Яниф подхвърли като гръм от ясно небе.

– Предполагам – измърмори той, загледан в питието си – ще загубим завинаги Джайън Рен.

Трейд се задави. Хитрият мистик услужливо се наведе и го потупа по гърба.

– Нима се опитваш да ми кажеш – запелтечи той, – че Гилдията има дързостта да ме праща след него?

– Е, не съвсем.

Нефритените очи се присвиха.

– Не съвсем, по-точно те молят.

– Разбирам. Както обикновено, постановяват и очакват другите да го изпълнят. Е, мога да им напомня, че никога не съм бил въведен в чарл. Не им дължа почитта си.

– Хм. – Яниф отпи още една глътка от кийрана. *Изчакваше търпеливо младежът да избухне.*

– Как се осмеляват да си мислят, че бих зачел такова искане?

– Хм?

– Нима мислят да ме впримчат с аргумента „семејна чест“? Не им дължа нищо и ще им го кажа в очите.

– Хм.

– Може би си мислят, че се чувствам морално задължен към теб, Яниф? Защото нося твоя кийракс? Тогава не ме познават! – Трейд се тръшна на стола. – Не ме интересува тази чест!

*В този момент явно му прекия.* Сякаш, без да се вълнува от нищо наоколо, Яниф допи последните си глътки. *Време беше да хвърли последния си коз.*

– Някой може да каже, че Джайън ти е почти роднина, както и роднина на Реджар и по такъв начин и на Кру.

Трейд онемя при тази тирада.

*Ах, магическата дума.* Яниф знаеше, че Трейд тайно копнее за признанието на Кру, мъжът, когото почиташе и обичаше като баща. Мъжът, който го бе отгледал като собствен син в рода си.

Надхитрен, Трейд затвори очи.

– Това е за последен път, Яниф.

Старият магьосник изви съвсем леко ъгълчетата на устните си, но все пак забележимо.

– Трябва да тръгнеш веднага, Трейд. Положението е доста сериозно.

– Знаеш ли накъде е поел Джайън, след като е напуснал Ма'ан?

– Не съвсем. Предполагаме, че се е насочил към далечния край. Там има една планета, която ме тревожи, нарича се Ганакари. Проследих „знака“ му до това място, но го загубих. Започни оттам.

Трейд кимна покорно. Яниф стана. Зеленоокият момък също се изправи и постави длан върху ръката му.

– Не го правя заради това, за което си мислиш, Яниф.

– Разбира се, Трейд. Не допускаш да не излезеш с чест от едно положение.

Ръката на младежа машинално се спусна на кийракса върху колана му. Яниф се ухили.

– Все пак не знаеш какво си мисля, Трейд.

Старият човек потъна в непроницаемите очи на война.

– Вярно е. Точно това те прави толкова по-силен от другите, Яниф.

Не чак толкова силен, помисли си уморено старият магьосник, напускайки таверната. Никак даже.

Когато Яниф се върна в къщичката си, новият му ученик Реджар та'ал Кру крачеше из стаята като звяр в клетка.

Но Яниф не беше изненадан.

За мъж с качества на фамилиер по външност и вътрешни способности, но все още неприет в най-почитания род на Авария, Реджар беше дори най-упоритият му ученик. Винаги се беше стремял към възвишените идеали на чарл, в духа на които го обучаваха.

Яниф се засмя. Наистина беше наследил кръвта на Кру. Като Лорджин и Трейд, Реджар също често беше буен. И въпреки това всичките те бяха прекрасни. Бяха негови ученици. Той погъделичка игриво Боджо под крилото и след това затвори паянтовата дървена врата след себе си. Понякога за един магьосник беше удобно да се прави на загадъчен.

Реджар спря да крачи и се втренчи в стария мистик, а сините му очи се присвиха.

Ето, започва се, присмя се Яниф на себе си. Част втора.

Без да обръща внимание на младия фамилиер, Яниф се запъти към масата. Томове с магически книги бяха разпръснати върху дървения плот. Боджо излетя от рамото му и както обикновено, качна на дървената пръчка, когато Яниф седна и отвори стария дневник с кожена подвързия.

Започна да чете наум пасажа за най-младия син на Кру. Реджар отново закрачи из стаята. Сигурен признак, че проблемите назряват.

Яниф не обърна внимание на признаците, а продължи с особено скучния абзац за неясните елементи от характера на фамилиера.

Разнесе се едва доловим стон.

Опита се да не се усмихне, когато зачете на глас. Реджар беше досадник, но пък бе лесно да предвидиш следващия му ход и щеше да се справи с него. Яниф много обичаше Реджар.

– И така, от това разбираме, че стихийните преходи са завършени, когато... Реджар, слушаш ли ме? – Яниф не вдигна поглед, когато продължи да чете пасажа.

Горестна въздишка изкриви красивите устни на Реджар. Отегчен от безкрайните уроци, които наскоро бяха започнали, той се втурна към прозореца и мрачно се вторачи навън към жълтото слънце. Беше прекрасен ден.

Фамилиерите обичаха да бъдат навън и да търсят развлечения в подобно време. Кой знае какви прекрасни приключения го очакваха. Изпълнен с копнеж, младежът се взираше през прозореца.

Трепетното чуруликане на птиците из дърветата, приятният шепот

на вятъра, носещият се аромат на цъфнал тасмин го опияняваха. Той въздъхна, чудейки се какво ли прави съпругата му Лайлакс. Поклати глава, когато си спомни как бе свършила миналата нощ с нея. Възбудено се усмихна от страстните спомени.

Може би точно в този момент тя лежеше под някое дърво и дремеше? Да, и косата ѝ е разпръсната по тревата, а чувствените ѝ устни леко са разтворени, копнеещи за...

– Реджар.

– Да... да... слушам те – измърмори унесено младежът. Представяше си как се навежда и леко притиска...

Яниф едва доловимо се усмихна. Като седмо ниво мистик старецът имаше способността да чете мисли. Обаче не бе нужно да чете тези на Реджар та'ал Кру, за да разбере за какво си мисли енергичният фамилиер. Ех, младост.

– Добре... добре – измърмори старият магьосник, без да сваля поглед от книгата. – Ще пропуснеш много важен урок.

Значи така, ядоса се Реджар. Беше дълбоко отегчен. Защо се съгласи на обучението? Всички уроци бяха досадни освен тези по издръжливост.

Беше се уморил. Всъщност не беше точно умора.

Не можеше да повярва, че брат му Лорджин беше изтърпял такива страдания – не беше възможно! Познаваше Лорджин и се чудеше как се е получило при него. Брат му беше образец на съвършенство. Дори нищо не го безпокоеше! Реджар отвратено изсумтя.

Е, той беше фамилиер, а не чарл! И това му беше достатъчно.

– Яниф.

Старият магьосник продължи с урока, сякаш не бе го чул.

– Яниф! – изрече младежът малко по-високо и с много по-голяма настойчивост.

– Хмм? – Яниф вдигна поглед, привидно смутен – сякаш бе забравил за суката на своя ученик.

Светлосините очи на Реджар заблестяха от раздразнение. Старецът съвсем се бе побъркал! С ръце на кръста, той обяви предизвикателно:

– Тези уроци не са по вкуса ми.

– Охо? – Яниф изглеждаше изненадан. – И какво те кара да мислиш, че трябва да бъдат по вкуса ти?

Изваден от търпение – той осъзна, че старият мистик го беше примамил в танца на логиката, където неизменно щеше да загуби – Реджар размахна ръце във въздуха, после възобнови краченето напред-назад до

масата.

– Не мога да остана затворен тук в такъв ден!

Магьосникът се почеса по главата.

– И защо?

Реджар почти изкрещя:

– Защото това не ми харесва!

Очите на Яниф, по-тъмни от най-тъмната нощ, заблестяха.

– Виж ти. Нима?

– Може би Лорджин или дори Трейд са могли, но... – Реджар спря изведнъж да крачи, обърна се и се втренчи в Яниф. – Какво означава това „нима“?

Яниф сви рамене.

– Никога не съм казвал къде трябва да се провежда урокът.

Реджар го изгледа внимателно с присвити очи.

– Тогава защо от седмици ме държиш затворен тук?

Старият мистик вдигна вежда.

– Чувал съм, че никой не може да държи един фамилиер, който не иска да бъде държан.

Изведнъж Реджар разбра.

– Това вече е истински урок, нали? – Той посочи към книгите, разпръснати на масата. – Не тези бумаги.

– Да. Стреми се да опознаваш собствения си характер, Реджар. Когато го сториш, никой, дори и аз, не можем да те отклоним от намеренията ти.

Реджар попи думите на стария магьосник. Въпреки всичко трябваше да открие към какво го влече истинската му природа и засега бе научил едно ценно нещо.

– И така значи можем да излезем и да се разходим малко? – Той отвори вратата, а свежият въздух нахлу в стаята. Лекият бриз разроши дългите къдрици на лъскавата му черна коса.

– Разбира се. – Яниф стана и се присъедини към фамилиера, който беше наполовина аварианин.

– Трябваше да ми го кажеш по-рано – измърмори Реджар, когато излезе навън на топлото аварианско слънце.

– Не бе редно аз да ти го казвам. Ти сам трябваше да го разбереш.

– Мм. Предполагам, че Лорджин по-бързо го е осъзнал.

– Лорджин никога не е получавал този индивидуален урок.

Реджар го изгледа учудено.

– Всеки ученик е различен, Реджар, и затова никой не се обучава по



един и същ начин. – Яниф благо се усмихна. – Точно това свързва ученика с учителя му и то е, че двамата трябва постоянно да се учат.

Реджар се замисли над думите на наставника си.

– Разбирам.

– И така, това е вторият ти урок за деня. Запомни, че ученето е като дишането – веднъж откажем ли се, вече не сме за този свят.

И полека затвори вратата зад тях.

7

*Не можеше да го погледне, без да го пожелае.*

Дженис вървеше до фамилиера и непрестанно вдигаше поглед към чувствения, движещ се с котешка грация мъж. Нежните връхчета на ушите ѝ порозовяха от желание, когато си спомни всичко, което бяха правили през нощта. Кой можеше да повярва, че един мъж може да притежава такива омайващи способности?

Не след дълго тя бе крещяла в екстаз и да, бе започнала да го моли за още, Дженис, която винаги се бе смятала за напълно независима, съдържаща личност, сега се чувстваше доста разстроена от това.

Не бе могла да направи нищо друго, освен да стене в прегръдките му като похотлива блудница. Мислите ѝ се връщаха и блуждаеха около този невероятен момент. Засилваха...

В онзи миг усещаше как всяка частица от нея изостря чувствителността си. Сякаш фамилиерът прехвърляше сексуалната си енергия в нея, пренасяше своя пулс в тялото ѝ! Еротичната възбуда беше прекалено силна. Разтреперваше я, караше я да крещи името му отново и отново.

И тя се бе загубила в чуждия свят. В неговия.

Джайън ѝ шепнеше одобрително и я повеждаше към нов чувствен връх. С най-нежните движения успя да я понесе към невероятни висини на страстта.

И колкото повече ѝ даваше, толкова повече сякаш се губеше, сливаше се с нея.

Дженис се намръщи. Не ѝ хареса този момент – капитулацията ѝ.

По-късно се разплака в прегръдките му. Плачеше заради прекрасното, но все пак плашещо я удоволствие, което и даде. Джайън я утеши, помилва я, каза ѝ с дрезгавия си мъркащ глас, че той е показал само част от онова, което желае да направи с нея, от онова, което може да направи за нея.

Бе целунал нежно лицето ѝ, после косата ѝ – бегли пухкави целувки – докато тя се сгуши плътно в прегръдката му. През цялото време той шепнеше думи на език, който не можеше да разбере.

Това също я обезпокои.

Дълбокият му глас мъркаше, произнасяше неща, които ѝ звучаха неприлично. Равният еротичен шепот предизвикваше магически ефект

върху нея. Семейният ѝ вдъхна силен копнеж, който я правеше тъй уязвима.

Той беше смайващ... със своята тайнственост, с красотата си, с огромните си способности, с властта си.

Дженис не беше сигурна как точно да се държи с него!

Страстният поглед на тези огнени зеленозлатисти очи, засенчени от гъстите черни вежди, я превръщаше в пленница. Не се учуди, че жените копнееха толкова силно за тези семейства!

Те бяха като рядък, прекрасен деликатес. Сочни, вкусни, напълно непредсказуеми и може би опасни като наркотик. Деликатес, от който можеше да изпаднеш в екстаз.

Към семейните можеше много силно да се пристрастиш!

Което обясняваше защо в определени сектори бяха преследвани.

Дженис се смути. Докато се забавляваше и потъваше в чистото блаженство, изглеждаше ѝ, че тези удоволствия могат да крият опасности. Какви, не беше сигурна – но жените трябва да бъдат много внимателни, дори с обикновените мъже. С мъж като Джайън кой знае какви неприятности щяха да я сполетят!

И когато рано тази сутрин те навлязоха в долината, тя разкри нов смушаващ елемент в тяхната връзка. Изглежда, всеки път, когато мъжът я облееше със страстния си двуцветен поглед, тя оставаше без дъх и стомахът ѝ се свиваше.

Оня ден, когато ѝ помогна да слезе от дървото и я пусна на земята, беше я разгледал внимателно, бавно и замислено с тлеещия си поглед. А тя цялата пламна. И тогава връхчетата на ушите ѝ пак порозовяха.

Той изви уста по своя тайнствен начин, когато забодя малко лилаво цвете в косата ѝ. Дженис се зачуди дали подозира за душевната ѝ борба.

Може би скоро щяха да се разделят. Остра болка я прониза при тази мисъл, защото наистина бе започнала да харесва Джайън Рен.

След като реши да не мисли повече за това, тя уморено продължи да върви до него през долината. Двете слънца се издигнаха по-високо в небето и стана непоносимо горещо. Понечи да развърже наметалото си.

– Недей. – Джайън бе с гръб към нея и оглеждаше местността. Тя се изненада, че беше усетил движението ѝ.

Изгледа го въпросително.

– Колкото и да ти е горещо с него, то те пази от опасните слънчеви лъчи.

– Но искам да го сваля само за малко.

– Не. – Ръката му покри нейната. – Само няколко минути са

достатъчни. Близко сме до екватора. Лъчите на слънцето са много силни. Трябва да си сигурна, че наметалото напълно те покрива, таджа.

И чак тогава забеляза колко червена беше кожата на голия му гръб. И понеже беше без риза и бос, почти цялото му тяло бе изложено на смъртоносните лъчи.

– Джайън! Изгорял си! Ето, вземи наметалото ми. – Започна да го сваля, но той ѝ попречи.

– Не, уверявам те, че съм добре. – Загриженият ѝ жест го жегна. – По-късно ще се трансформирам в другата си същност. Когато отново се превърна в такъв, какъвто съм сега, от изгарянията няма да е останала и следа.

– Но сигурно много те боли? – Изведнъж я озари идея. Ако Джайън веднага приемеше котешката си форма, козината му щеше да го предпази. – Защо не се трансформираш сега?

Не ѝ отговори директно. Само посочи към хоризонта.

– Виждаш ли планините в далечината? Трябва да се насочим натам.

Не се трансформира заради мен, досети се тя. Поради някаква причина фамилиерът се чувстваше по-спокоен, че ще може да я защити, ако остане в човешкия си вид. От една страна, Дженис беше трогната от жеста му. От друга, не искаше той да изгори под жарките слънчеви лъчи.

Тя леко докосна челото му.

– Джайън, няма никой тук. Моля те, не се подлагай на това ненужно изтезание.

Джайън сведе поглед и присви очи.

– Таджа, тази земя е обитавана от живи същества, които искат да ни навредят.

Тя пребледня.

– Виждаш ли как леко се вълнуват онези жълти храсти върху скалата?

Дженис кимна леко.

– Не е това, на което прилича, а жива форма, която е много опасна. Една от многото, които отминахме.

Дженис преглътна.

– Храстът съдържа подобни на иглички израстъци, които са силно отровни. Ако по някакъв начин ги заплашиш, ще изстрелят игличката към нас.

Дженис разтвори уста от изненада, когато огледа пейзажа. Цялата долина беше покрита с тези храсти!

– Какво ги спира да ни нападнат?  
– Изпратих им „предупреждение“. Изглежда, ме разбраха и го уважиха – за късмет. Но всеки момент може да престанат да се подчиняват.

– Аз... аз разбирам.

– Очевидно се появихме на тази планета по време на размножителния им период – когато слънцата са най-силни.

– Затова ли ни качи на онова дърво миналата нощ?

– Една от многото причини.

Дженис не беше сигурна дали иска да узнае другите.

– Но това е търговски път! Между тунелите!

– Може би затова този тунел беше толкова пуст. Очевидно не е най-натовареният сезон за пътуване. – Той леко се усмихна при неочакваното хрумване, че планетата е като изпитателен полигон за оцеляване.

– Искаш ли да поля малко вода от системил на гърба ти? Минералите могат да облекчат болката.

– Макар да харесвам допира на ръката ти, писано, трябва да ти откажа. Сега трябва да пестим водата.

Дженис кимна.

– Трябва да стигнем подножието на планината, преди да се спусне мракът. Там няма да е трудно да намерим място за ношуване.

– Къде е входът на тунела? Мислиш ли, че има някакви разумни същества? Каква търговия може да има тук? Ще видим ли кервани?

Въпреки опасността Дженис беше развълнувана от приключението. Джайън се забавляваше. Да, тя имаше много общи черти с хората от неговия вид. Пресегна се и спусна качулката върху лицето ѝ. Само нослето ѝ остана да стърчи навън.

Засмя се, рязко дръпна качулката отново, така че да я покрие изцяло. Не би искал носът ѝ да почервенеет и да се обели.

– Входът на тунела е в средата на планината.

Дженис се сепна от изненада.

– Възможно ли е? Как ще стигнем дотам?

– Трябва да се изкачим на върха. Ще бъде изморително, но не чак толкова трудно. Успях да разпозная пътечка, която се изкачва по страничния склон на планината. – Зрението на фамилиерите беше изключително остро.

– О-о. – Новината за дългото катерене при непоносимата жегата не я очарова.

Джайън се усмихна.

– Планината е загаснал вулкан, кух отвътре кратер. Предполагам,

че тази едва забележима пътека ще ни доведе до центъра.

– Какво странно място за човешки живот – учуди се тя.

– Тук няма разумни същества, Дженис. Тази планета е само едно звено между вашия и спонсориращия свят, чиито стремежи са да разширят своя обсег чрез осъществяване на такива връзки. Знаеш ли нещо за спонсориращия свят от другата страна на новия тунел?

– Знам само, че и трите тунела на Ганакари водят до различни светове. Съпругът на майка ми не позволяваше да научавам много, защото се страхуваше, че мога да избягам, когато стана пълнолетна.

– Обичал те е като собствена дъщеря, нали? – интуитивно попита Джайън.

Тя затули с ръка прекрасните си тюркоазени очи.

– Беше ни затворил като в клетка.

Джайън я изгледа загрижено. Много неща щеше да му разкрие и вероятно не само на него, а и на себе си. Той отново осъзна, че животът ѝ никак не е бил лек.

– Има разлика между затваряне и закрила – меко каза той.

– Не бих искала да споря за това с теб.

Джайън реши да изостави темата засега. По-късно щеше да има достатъчно време да я проучи. Ако оцелеят.

– Добре.

Продължиха да вървят, без да разговарят, всеки потънал в собствените си мисли.

По пладне сянката на планината се простря над тях.

Отблизо хребетът изглеждаше по-висок, отколкото от разстояние. Скалистите му върхове скриха от погледа им слънцата.

Джайън знаеше, че трябва да стигнат до входа на следващия тунел колкото е възможно по-бързо, защото нищо не ги задържаше повече на тази планета.

Беше изгорял целият. И въпреки това продължи да води Дженис към подножието на планината по лъкатушещата пътека, която се изкачваше нагоре по страничния склон. Странни символи бяха издълбани на скалите. Видяха имената на двама загубили се пътници.

Дженис забеляза, че стъпките на Джайън станаха неуверени.

Няколко пъти го видя как трепери, като че ли имаше много силна треска. Без съмнение беше замаян от жестоките лъчи на слънцата. Дано по-скоро бъдат в безопасност, за да се освободи от страданието, като се

трансформира. Дженис никога нямаше да забрави, че го бе направил заради нея, за да я спаси от враждебните живи същества на тази планета.

*Фамилиерът беше поел отговорността за нея.*

Държанието му изненада Дженис. Не очакваше такова нещо от един красив като бог, изтънчен фамилиер.

Беше труден мъж. В момента и много болен. Нуждаеше се от подслон.

– Виждаш ли място, където можем да починем за през нощта? Май съм твърде уморена, за да продължа. – Не че беше толкова уморена – мислеше за него. Гордият фамилиер щеше да продължи, мислейки за нейната безопасност, докато припадне или се случи нещо още по-лошо.

– Виждам нещо ей там, малко по-нагоре по пътя. – Красивото му лице беше цялото червено и покрито с мехури, устните му бяха напукани и пресъхнали. Въпреки всичко все още беше красив.

Препъна се. Дженис трепна от съчувствие – дори не можеше да си представи болката, която изпитваше. Бързо му се стече на помощ, предметна ръката през раменете си.

Без да иска, докосна с пръсти наранената му кожа. Той не успя да потисне болезнения стон.

Дженис не издържа и възкликна:

– Джайън, трябва да се трансформираш. Веднага! Излязохме от равнината и вече не забелязвам никакви бодливи същества.

Властният й тон го развесели. Ако не беше толкова наранен, щеше да й се усмихне. О, да, той, Стражът на мъглата, със сигурност щеше да се подчини на такава команда.

Джайън поклати глава, после потрепери от болката, която му причини движението.

– Има други опасности – отвърна той, просто за авторитет. – Няма да те оставя беззащитна.

– Не те разбирам! Уверявам те, ще бъда много внимателна, няма смисъл да се тревожиш за мен.

Този път се опита да се усмихне, но не успя. Тази жена нямаше представа за опасностите, които я заплашваха. Не можеше да изпрати достатъчно силни предупредителни сигнали в котешкия си образ. Без закрилата му тя бързо щеше да бъде унищожена.

– Трябва да ми простиш, писано, но такива сме мъжете фамилиери.

– Всички ли? – Объркване сбърчи гладкото й чело. Не беше чувала такова нещо.

– Не, не всички. Сега ми кажи какво виждаш вдясно до онези скали

отпред.

Тя пое дълбоко дъх.

– Защо не погледнеш сам?

– Имам проблеми с фокусирането – неохотно призна той.

Тя тежко въздъхна. *Мъже*.

– Има отвор в скалата – вероятно малка пещера.

– Добре. – Той леко залитна. – Трябва да стигнем бързо там, Дженис. Ако падна тук, няма да можеш да ме пренесеш – много съм тежък.

Дженис кимна. Определено беше прав.

Запътиха се към малката пещера. Той рязко спря, преди да влязат.

– Изчакай! – Беше затворил очи, но, изглежда, използваше другите си сетива, за да „прозре“ опасността.

– Не усещам да има вътре живи същества. Изглежда, е безопасно, но бъди нащрек.

– Добре.

Влязоха през малкия вход. Веднага след като се скриха от дневната светлина, Джайън се строполи на земята, като повлече Дженис със себе си.

– Моля те, Джайън, трансформирай се сега! – Вече много се страхуваше за него.

– Не мога, Дженис.

– Какво? Защо? – попита тя ужасена.

– Нивото на енергията ми е твърде ниско. – Той трепереше от треската.

– Защо го направи?

Зъбите му започнаха да тракат.

– Вече ти обясних.

*Не съвсем.* Дженис му отправи укоряващ поглед, преди да попита:

– Какво ще правиш?

– Усещам вода... има друга пещера зад тази. Ако е малко езерце, ще влезе във водата, може и да ми помогне. Едно нещо е сигурно, трябва да стигнем до входа на следващия тунел колкото е възможно по-бързо.

Не бе сигурна дали той ще успее да стигне до входа на другия тунел. Доколкото знаеше, лъчите на двойното слънце бяха опасни, след малко той щеше да бъде в безсъзнание.

– Джайън – прошепна тя – какво ще стане, ако...

– Помогни ми да стигна до езерцето, таджа. – Приятният му плътен глас сега беше дрезгав.



Помогна му да се изправи на крака и го поведе към каменния проход. Скоро коридорът се разшири и пред тях се разкри огромна пещера. В средата имаше малко езерце с кристалночиста вода.

– Прав си, тук има езерце.

– Добре. Развържи ми панталона.

*Да го развърже?* Погледна го предпазливо.

– Защо?

– Защото трябва да го събуя, преди да вляза във водата търпеливо обясни той. Дженис дръпна предпазливо връвта, като внимаваше да не докосне изгорялата му кожа. Освободи го от кожения брич много бавно, притеснена както да не му причини болка, така и от самата гледка на тялото му.

– Защо се бавиш толкова?

– О, нищо. Почти свърших.

Той прекрачи раздражено брича си на земята и се запъти към езерото. После изстена, когато изтерзаното му тяло се потопа в студената вода.

– Виж, Джайън, някой е оставил запасите си тук.

– Какво? – Той надигна глава, за да чуе движенията ѝ. Чантата шумолеше, докато тя развълнувано изваждаше съдържанието ѝ. После чу тихата ѝ въздишка.

– Не е кой знае какво... една кратунка системл... няколко самуна сух хляб... няколко купи... клечка за палене на огън! И няколко камъка креот за запалване на огън... и... малка стъкленица с масло за миене.

– Можеш ли да ми дадеш малко хляб?

– Разбира се. – Самунът беше от печено зърно, сух и плосък. Имаше ужасен вкус, но все пак бе храна.

Дженис коленичи до водата, отчупи парче хляб и го пъкна между устните му. Джайън преглътна няколко хапки и отпи от водата, която му подаде, но очевидно това не облекчи болката.

Тя нежно отстрани бронзовата коса от челото му.

Той улови ръката ѝ и леко я стисна.

– Всичко е наред. – Тръпки разтърсиха тялото му.

– Когато отпочинеш, ще се чувстваш по-добре.

И двамата знаеха, че това не е истина.

– Ще се опитам да се трансформирам.

– Какво ще стане, ако не успееш?

Той замълча.

– Ако чакам прекалено дълго, може да изпадна в унес от треската,

Дженис, и тогава няма да мога да се съсредоточа върху трансформирането. По-добре да опитам сега.

Не ѝ каза какво ще стане, ако не успее, за да не я тревожи. Ако изчакваше прекалено дълго, щеше да стане късно. Не можеше да ѝ каже колко можеше да пострада. Очите ѝ се навлажниха. Беше го направил, за да я защити. Трябваше да направи нещо за него.

– Постъпи така, както смяташ за правилно, Джайън.

В този момент той би искал тя да не е пред очите му. Съсредоточи се върху образа ѝ, когато каза, че му вярва. И независимо дали щеше да го разбере, или не, той трябваше да ѝ признае.

– Дженис...

Тя улови ръката му.

– Трябва да хапнеш още малко хляб, за да събереш сили...

– Дженис...

– Да? – тя не успя да скрие трепета в гласа си.

– Когато се трансформирам, ще трябва за кратко да остана в другата си форма – докато нивото на енергията ми се покачи. Няма да трае дълго – толкова, колкото да извърша заклинанията...

Тя кимна, после установи, че той не може да я види.

Изненада се, когато ѝ отвърна на кимането. Очевидно усещаше движенията ѝ.

– Ако видиш само проблесък на светлина, не се плаши, таджа. Това означава, че съм в третата си форма. Ако се случи, трябва да продължиш до тунела. Ще продължа да бъда с теб, макар че ти няма да можеш да ме виждаш. Ще ми обещаеш ли да направиш нещо за мен, писано?

– Разбира се, Джайън. – След това, което той беше направил за нея, никога не можеше да му откаже.

– Трябва да се опиташ да стигнеш до Авария. Много е важно. Потърси магьосника Яниф. Той ще види... ще знае коя си. Трябва да му кажеш за упойващото вещество, което ми даваха, Дженис. Заради моите хора.

– Да, да, ще го направя.

– Кажу ми: „те знаят за другия“.

*Те знаят за другия?* Тя се смути. Какво означава това?

– Да. Той знае какво да направи. Вярвай на Яниф, Дженис. Той ще ти помогне.

– Ще ми помогне... за какво?

Джайън се поколеба.

– Само ми обещавай, че ще отидеш при него.

– Обещавам ти.

– Добре – измърмори той. – Сега, таджа, ако ми помогнеш да изляза оттук... – Той протегна ръка.

Тя му помогна да излезе от водата, макар да подозираще, че може да го направи сам, но просто иска да я докосне.

Застана пред нея. Мъжествен, както винаги. Протегна ръка и пригладя косата ѝ.

– Май съм го правил и преди – унило изрече той.

– Правил си го – темпераментно се усмихна тя. – Преди да скочиш от прозореца.

– А, да. Е, нека да не ни става навик. Както изглежда, все по-трудно се справям. – Опита се да се пошегува, но тя усети, че беше угрижен.

– Не, нека да бъде за последен път, Джайън.

Без да я вижда, той повдигна брадичката ѝ с пръст.

– Запомни, ако стана нематериален, все още ще съм с теб. Винаги ще бъда с теб.

– Разбира се. – Една сълза капна върху дланта му и той разбра, че тя не му вярва. Нямахше трета форма – опитваше се да я успокои, ако нещо се случеше с него.

– Дженис – прошепна той. После вдъхна аромата ѝ, преди да докосне с прекрасните си устни нейните.

Отчаян вик се изтръгна от гърдите ѝ. Какво щеше да стане, ако той не успее да се преобрази?

Джайън властно я отблъсна, знаейки, че ако не го направи, нямаше да успее да събере сили. А трябваше да го извърши. Заради двамата.

Стражът на мъглата не се поколеба нито за миг.

И тогава се превърна в сияние и изчезна точно пред очите ѝ. Дженис се протегна към светлината, но тя се скри, преди да успее да я докосне. Той бе изчезнал. Стон на мъка се изтръгна от гърлото ѝ. Джайън си бе отишъл!

*Нещо сребристо се изви около глезена ѝ.*

Дженис подскочи. Сведе поглед и видя опашката на котката нежно да се увива около крака ѝ. Огромна, с черни, бронзови и златисти петна, котка. Животното бързо заспа. Дженис се усмихна през сълзи.

Макар на края на силите си, този мъж отново го беше извършил.

Дженис се отпусна на земята до царствената котка и заплака над меката ѝ гъста козина.

От средата на езерото Дженис отново хвърли поглед към животното.

Котаракът продължаваше да спи, а красивата му глава беше отпусната върху силните предни лапи. Дори заспа, той явно владееше своя свят. Силен и непобедим. Никоой не можеше да го подчини. Това беше Джайън, призна си тя. Отличителните черти, които виждаше у животните, бяха негови.

Тя взе стъкленицата с маслото за миене, насапуниса дългата си коса и започна да я търка. Езерцето бе прекрасно се чувстваше много добре, отпусната в хладните му води.

Излегна се назад и заплува по леко развълнуваната повърхност, косата ѝ се носеше около нея, очите ѝ бяха затворени.

Наблюдаваше ли я котаракът? Като че ли отвори очи и погледна към нея.

Не, зелено-златистите очи бяха затворени, а главата все още сгушена между лапите. Дженис се отпусна, потопи глава под водата, за да измие и последната пяна. После излезе с плискане.

Приблужи се до огъня, който беше запалила, и коленичи до него. Топлината щеше да я изсуши по-бързо.

Зад нея отпуснатият котарак я наблюдаваше през процепите на искрящите си зелено-златисти очи.

Клекнала до топлия огън, Дженис се унасяше в дрямка.

Силни ръце се провряха през косата ѝ, повдигнаха дългите ѝ до кръста кичури от раменете и ги прехвърлиха отпред, за да покрийт гърдите ѝ.

– Огънят ще ги изсуши по-добре, ако са така. – От дълбокия глас тръпки пробягаха по кожата ѝ. Той отпусна брадичка на рамото ѝ.

Дженис отвори очи. Джайън се беше преместил от другата страна на огъня. Той взе втория камък креот и го хвърли в жарта. Незабавно избухнаха пламъци и жадно обвиха камъка.

Джайън отново беше невредим и в човешката си форма, забелязая тя.

Нямаше червени изгаряния по гладката му златиста кожа. Лицето му беше както преди – омайващо красиво.

Той се протегна към малката чанта и извади кратунката систеил и парчето хляб.

Тя тайно наблюдаваше гъвкавите му движения и отново бе

поразена от грацията, с която се движеше. Беше чувала, че това е отличителна черта на фамилиерите – всички се движели с изящни и ловки движения. Беше омайващо да го наблюдава.

Естествено мислите ѝ се върнаха към онова, което беше направил с нея предната вечер. Всичко трепереше в нея – заливаха я нови чувства. Прекалено много нови чувства, за да се справи с тях.

Нямаше спор, той я беше обладал.

Тя суеверно сведе поглед върху ръцете му. Тези ръце, които се плъзгаха по тялото ѝ, примамваха я, умело я галеха.

Погледът ѝ се насочи към силните му бедра. Мускулести, добре оформени, силни. Спомни си усещането от допира на тези силни крака, които се плъзгаха върху нейните. О, как се плъзгаха!

Връхчетата на ушите ѝ порозовяха, когато си спомни страстните му пулсации. Горещи спазми на желание я обляха. Искаше го.

По някакъв начин фамилиерът беше посял това желание у нея, този копнеж, който тя преди това не познаваше.

Отново тайно го погледна как бавно дъвче хляба. Дори най-просто-то действие при него бе изпълнено с чувственост. Силната му челюст се движеше бавно, преглътна с наслада печените зърна, после отпи вода от кратунката.

Дженис потрепери. Беше ожадняла за него.

Копнееше за страстта му, но все още се страхуваше от преживяното предната вечер. От шемета...

Дженис се страхуваше от начина, по който той я подчиняваше, капитулацията, която искаше от нея.

Отново извърна поглед към фамилиера, който продължаваше бавно да отпива вода. Дали се досещаше за какво си мисли.

Изпод спуснатите мигли той извърна искрящия си тлеещ поглед и срещна нейния. *Знаеше.*

Облягайки се на скалата, той неволно ѝ подаде ръка. Като в транс Дженис се надигна и пристъпи към него. Пое предложената ѝ ръка.

– Този път без прекалено много удоволствие, Джайън Рен – инструктира го тя.

– Добре, няма да е прекалено много, таджа – прошепна гърлено той. – Само колкото трябва.

8

Трейд излезе от тунела и спря пред кралското селище Ганакари.

Студените му нефритени очи проучиха мястото пред него.

Отсреща на пътя две чуждоземни същества спореха с местен търговец за цената на някаква стока, от едната страна изхвърлиха просяк от таверната, а наблизе хукна да бяга крадец с нещо набързо грабнато.

Точно както в безбройните други отдалечени светове, в които е бил. Едва-едва цивилизовани.

На пръв поглед нямаше нищо необичайно. И така защо тадж Джайън беше изчезнал тук?

Той се притаи зад една сергия. Една от дарбите му беше способността да вижда. Много рядко се случваше на мистик от не твърде високо ниво. Този талант щеше да му покаже местата, където е бил Джайън Рен. Ако е бил тук, щеше да го „види“, ако не, щеше да проследи дирите му и да открие местата, където е бил.

Затвори очи и се съсредоточи върху образа на Джайън Рен.

Гладкото му чело се сбърчи, когато в съзнанието му се появи килия в подземен затвор. Вериги висяха на стената. Но краищата им бяха празни. Нима Джайън е бил държан затворен тук?

Образите продължиха да се редуват:

Стая с едно прозорче...

Поток...

Долина, покрита с пълзящи растения...

Малко отдалечено селище до... тунела.

Вероятно Джайън е избягал през него, излязъл е през този тунел? Трейд се опита да съсредоточи енергията си върху образа на фамилиера. Картините в съзнанието му изведнъж затрептяха и той видя вековна гора. Малка колиба със сламен покрив се появи пред него.

Трейд се концентрира във видението, любопитен да разбере какво означава то. Там ли беше фамилиерът?

Опита се да съсредоточи вътрешното си зрение върху вътрешността на колибата. Мебелировката беше оскъдна и стара. Легло до огъня. Някой лежи на леглото, ранена плът, гърчеща се от болка.

Трейд се опита да проясни видението си. Джайън? Странният образ избледня.

Не беше Джайън.

Трейд не успя да разбере какво бе видял и затова реши, че е маловажно. Беше тук, за да намери Джайън Рен и трябваше да съсредоточи сетивата си върху това. Очевидно зрението му му правеше номера.

Ако беше добре обучен мистик, щеше да знае, че всички видения са важни, дори да не са точни. Един добре обучен чарл щеше да отиде в колибата и да разбере какво е това.

Отново съдбата реши да отдалечи авариянина от тази следа. И тогава Трейд чу двамата търговци до него да си шепнат за бягството на принцесата преди няколко дена. Наостри уши.

– Взел е нашата принцеса! Откраднал е принцесата ни!

– Говорят, че я е насиллил, после я отвел със себе си.

– Какво очакваш от подобна раса? – Мъжът се изплю на земята. – Чужденци!

Трейд, който познаваше Джайън, бе сигурен, че спомената принцеса се е молила да я отведе – макар трудно да проумяваше защо тадж Джайън се е съгласил на такова нещо.

Поне беше типично за него.

Е, сега знаеше, че Джайън е бил държан затворен тук и вече е избягал. Разкриването на причините за залавянето му щяха да почакаат.

Първо трябваше да намери Стража на мъглата.

По всичко личеше, че той бяга, несъмнено за да се върне в Ма'ан, родния му свят.

Трейд видя тунелите, през които фамилиерът бе минал, но не можеше да каже точно през кой от тях. Приблужи се до двамата разговарящи мъже.

– Хей, вие там! – извика той с обичайния си рязък тон. Трейд не се отличаваше с учтиви обноски.

Двамата ганакарци се извърнаха и удивено го зяпнаха.

Много рядко толкова богат чужденец се появяваше в техния свят. Мигновено оцениха дрехите му. Бяха от най-прекрасната авариянска коприна и стояха като изваяни по стройното му тяло. Аварияните рядко посещаваха световите, принадлежащи към Алианса.

Един от мъжете пристъпи напред и раболепно се поклони.

– Мога ли да ви обслужа? – Той оглеждаше великолепно червеникаво-кафяво наметало, чудейки се как да се спазари с чужденеца да му го продаде.

Трейд направо мина на въпроса.

– През кой тунел е избягал затворникът? Лицата на мъжете почервенияха.

- И защо питате? Може да сте враг на Ганакари?
- Не ви влиза в работата какъв съм. Знаете или не?
- Знаем, но всичко си има цена.
- Трейд въздъхна. Мразеше подобни неща.
- Какво искаш?

Мъжът се вторачи в черните ботуши на Трейд, чудейки се дали да му поиска и тях. Но след като видя суровите зелени очи на странника, реши да не рискува.

- Наметалото ви.

Изречението върху лицето на аварианина можеше да се нарече удивление, преминаващо в смъртоносна заплаха. Всеки, който познаваше Трейд, тутакси би побързал да се скрие.

Когато красивият аварианин не отговори, търговецът глупаво добави:

- И ботушите ви.

Върху силната челюст на Трейд пробягаха тръпки.

- Ще ти дам един прозрачен камък.

Търговецът се присмя:

- Камък ли?

- И още...

Човекът преглътна.

- И още какво?

– Това. – Блестящата сабя се появи до гърлото му толкова бързо, че търговецът дори не забеляза кога аварианинът я извади от колана си. Той нервно преглътна. Веднъж освободено от малката черна кутия, което беше и нейна дръжка, блестящото острие, се превръщаше в смъртоносно оръжие.

– Приемаш ли условията ми? – промърмори със смразяващия си нисък глас мъжът с нефритения поглед.

- Да... да, приемам!

– Мъдро решение. – Трейд отдръпна сабята и я прибра в колана си. – Говори.

– Избягал е през втория тунел – на пет дена път оттук, макар фамилиерът да е взел разстоянието за два.

- Минал е по кратък път?

– Няма по-кратък път. Смъртоносните велди покриват цялата долина и през нея просто не може да се мине. – Търговецът разтри брадичката. – Загадка е как го е направил.

Не беше загадка за Трейд – Джайън Рен беше твърде



изобретателен. Ако имаше път, Стражът на мъглата щеше да го намери. Проницателността му беше добре известна в Алианса.

– Трябва да стигна дотам колкото е възможно по-бързо. Как да го направя?

Другият мъж се приближи.

– С каруца, теглена от сариф може да стане по-бързо.

Трейд повдигна вежда.

– И къде да намеря такова животно?

Мъжът се поклони до върховете на обувките си.

– Случайно аз имам един сариф.

– Колко искаш?

– Пет прозрачни камъка.

Трейд му хвърли три. Търговецът засия.

– Ела с мен! Може би си гладен? Имам всякакви вкусотии за из път, пръстите ще си оближеш.

Трейд кимна с глава и последва мъжа. Това нямаше да промени нещата. Надяваше се много скоро да проследи Джайън.

В този момент нямаше кой да му каже на какви „мъчения“ бе подложен фамилиерът.

Джайън притегли Дженис до себе си, така че застанаха лице в лице, коленичили върху каменния под на пещерата.

Мускулестите му ръце я обгърнаха през кръста и телата им се притиснаха. После вдигна ръка и пръстите му се вплетоха в дългата ѝ коса, потънаха в гъстите ѝ сребристи кичури.

– Страхувах се за теб – призна тя. Все още не можеше да се отърси от ужаса, че той може да се спаси, приемайки друга форма.

Зелено-златистите му очи се впиха напрегнато в нейните.

– Знам.

От устните ѝ се изтръгна тих стон на желание и колебливост. От премяданията си с мъжете – с всички мъже, с които се бе срещала досега, се беше научила да бъде предпазлива.

– От какво друго се страхуваш, писано?

– Какво... какво искаш да кажеш?

Той внимателно се вглеждаше в лицето ѝ.

– Защо се страхуваш от удоволствието?

– Не... не! – Дженис се опита да се освободи от прегръдката му.

Той силно я притисна към себе си.

– Нима мислиш, че това е признак на слабост? Или нещо лошо? – Пръстите му отново се плъзнаха зад тила ѝ, насилиха я да го погледне в очите. Да му отговори.

– Ако приемаш удоволствие от някого, тогава принадлежиш на този, който ти го дава. А щом му принадлежиш, значи си негова собственост. – Тя вирна брадичка, горда със смелостта си.

Джайън спокойно прие предизвикателството ѝ.

– Не, таджа, ако даваш и получаваш удоволствие, тогава ти споделяш това удоволствие, то е взаимно и ти не си обвързана.

– Казваш го, защото си фамилиер, а те търсят единствено удоволствие.

Палецът му си играеше с долната ѝ устна.

– Удоволствието е наша природа, а не наша цел.

Прекрасните ѝ аквамаринени очи разкриваха вълнението ѝ. Той бе смутил душата ѝ и го знаеше.

Но промяната у нея щеше да бъде бавен процес.

Каза, че се страхува за него, но в същото време се страхуваше и от него. От силата на страстта му, която я покоряваше.

Да повярва в любовта и във взаимното отдаване, за нея бе особено трудно, осъзна Джайън – при живота, който бе водила. Но трудностите само разпалваха един фамилиер. Жените от неговата раса се поддаваха на чувствата си много по-лесно.

Но това нямаше значение. Беше щастлив да я убеждава и с думи, и с дела.

Стражът на мъглата откри, че се е пристрастил към мъчните за опитомяване котки.

Откриваше, че е опитомен. Например беше станал зависим от докосването ѝ. За един от най-независимите мъже в света на фамилиерите това наистина бе ново изживяване.

Във всеки случай не се задълбочаваше в кроене на планове. Не беше в природата му. Дженис постепенно ще го обикне. Устните му леко докоснаха нейните, връхчето на езика му обходи атлазено меката кожа.

Спря на милиметри от устните ѝ, които току-що беше навлажнил с дъха си. Страстни зовящи стенания се изтръгнаха от гърлото ѝ.

Дженис затвори очи, когато уханието му я обля и изостри чувствителността ѝ.

Той впи устни в нейните. Цялото му същество се разкриваше в този порив. Джайън беше съвършен любовник, чиито сексуални умения бяха отчасти инстинкт, отчасти опит и най-вече израз на самата му същност,

фамилиерите, уникална по рода си раса, превъзхождаха другите хора – всеки фамилиер имаше някаква особена индивидуалност в изживяванията и този факт ги правеше тъй ценени в другите светове.

Без да осъзнава мислите и действията му, Дженис отвърна на целувката му, закопняла да го почувства, да изпита удоволствието от омайното усещане. Уханието му я обгръщаше като приказан сън. През това време той я целуваше така, както тя никога не бе подозирала, че е възможно.

Пръстите му галеха тила ѝ, а устата му се плъзнаха от скулите до нежното ѝ ушенце. Дълбокото издишване опари гънките му. Тя отново се разтрепери. Копнеещата му уста силно се впи в шията ѝ, оставяйки розови следи по кожата под ухото ѝ.

Врърчетата на гърдите ѝ набъбнаха.

Джайън я притисна до себе си и я погали с гърди, като разтри зърната ѝ в кожата си. Настоятелното галещо движение я разтърси.

В отговор мъжествеността му леко се допря във венериния ѝ хълм.

Дженис изстена при сладостния допир. Инстинктивно сграбчи с ръце широките му рамена, а ноктите ѝ се забиха в плътта му.

Ръката му притисна набъбналите зърна и дланта му се завъртя върху тях. Умелите му чувствени движения засилваха възбудата ѝ, както и устните, плъзгащи се по шията ѝ, които леко я хапеха.

– Познаваш ли ме, Дженис? – прошепна той до овлажнената ѝ кожа.

*Кой може да познава една котка?* Тръпнеща от сръчните му любовни ласки, тя изстена:

– Познавам те, Джайън.

Изненада се от истината на този отговор – наистина чувстваше така. Трудните моменти, които изживяха заедно, бяха изградили здрава връзка между тях. Познаваш неговата сила, твърдост и гордост, неговата игривост склонността му да владее положението. Но за всичко останало, този мъж беше пълна загадка.

Притисна изящното му лице в длани и го повдигна, за да срещне погледа ѝ.

– Познаваш ли ме, Джайън?

Той се усмихна и се взря в очите ѝ.

– А ти как мислиш?

Тя бързо го целуна, изненада го. Искрата на страстта прехвърчаше между тях, възпламенявайки ги. Джайън я притисна диво.

И двамата се гърчеха от възбуда и стенеха силно.

Ръцете му сграбчиха ханша ѝ и я притиснаха до тръпнештата му мъжественост. Дженис смело се премести върху него.

Не можеше да си поеме дъх.

Белите му зъби уловиха набъбналото връхче на гърдата ѝ. Смучеше го жадно, докато забеляза, че тя го наблюдава – тогава насочи цялото си внимание върху нея. Очите ѝ рязко се затвориха, изгарящият я копнеж се изля вече не в сън, а в ридания от екстаз.

Безразсъдната ѝ страст възпламени Джайън. С нежно движение той я положи върху каменния под на пещерата и мигновено се оказа върху нея.

Погали устните ѝ със своите.

Тя все още беше тясна за него и не можеше лесно да го приеме. С умело движение той я извъртя, улови краката ѝ и ги вдигна около бедра си.

– Остани така, таджа – каза го спокойно в ухото ѝ. – Така ще намалим слабата болка, когато проникна дълбоко.

Дженис кимна до бузата му.

И после ѝ показа това, което искаше да ѝ обясни, бързо я разтвори и проникна в нея. Чувстваше как го притиска отвсякъде. Можеше да навлезе по-дълбоко, без да ѝ причини болка. *Много по-дълбоко.*

Дишането и на двамата диво се ускори. Дори тогава Дженис му напомни какво ѝ беше обещал.

– Не забравяй, Джайън Рен, без прекалено много удоволствие.

Усмихна се в шията ѝ.

– Няма, таджа. – И тогава мъжествеността му започна да пулсира и да се плъзга в нея с нежни движения. А тя го притисна в обятията си, целувайки извивката на рамото му.

Той отметна косата ѝ. После внимателно напрегна мускули. Дженис подскочи от силното усещане.

– Много ли е? – мило попита той.

– Не – задъха се тя.

Малка трапчинка се вряза в бузата му.

– А сега?

Извъртя бедрата си и се притисна по-плътнo навътре. И чак тогава Дженис разбра, че си играе с нея. Простена от наслада.

– Хм?

Отпусна брадичка на гърдите ѝ и се усмихна като котка. И отново присви мускули.

Ставаше ѝ все по-трудно да си поеме дъх. Ситни пулсиращи тръпки

я разтърсиха.

Прекрасните му лъчисти очи я гледаха невинно. Дженис никога не беше виждала по-вълшебно лице.

Джайън лениво замига.

Дългата му златна коса се свлече по гърдите ѝ. Той гърлено замърка до нейните устни:

– А какво ще кажеш сега, таджа?

Отдръпна се леко, улови мекото връхче на ухото ѝ, дразнешо го подръпна и проникна в нея толкова дълбоко, колкото успя.

– Джайън!

Той вдигна рязко бедрата ѝ и достигна още по-голяма дълбочина.

– Мм?

Запулсира в нея и тя се чу да крещи.

– О-о!

Дженис разтвори крака, ноктите ѝ се забиха в плътта му. Цялото ѝ тяло се разтърси.

Харесваше му как го драска. Тихо ръмжене се изтръгна от гърдите му. Задържа я неподвижна и отново бързо проникна още по-дълбоко в нея, което я понесе към нов чувствен връх.

– Моля те!

И отново спря, изчака точния момент, преди да присвие мускули, да се извърти и проникне още малко по-навътре.

Усещанията бяха прекалено силни дори за него. Дженис продължи да вие от удоволствие, а когато страстта му избухна, той бързо и рязко се отдръпна.

Надигайки се изумена, Дженис докосна челото му.

– Май... май е достатъчно.

Страхът на мъглата избухна в смях. Зелено-златистите му очи заблестяха.

– Известен съм с това, че държа на думата си.

Но думите на един фамилиер можеха да значат толкова много неща.

– Да се опитаме да починем малко. – Джайън се усмихна дяволито, разкривайки белите си зъби и чувствената си долна устна.

Вече бяха се любили три пъти през много кратки интервали. Дженис въобще не се съмняваше, че фамилиер е в състояние да продължи. Нима всички мъже бяха като него? Тя се чувстваше изтощена.

Дженис се взря в пълните му устни и си спомни кадифения им допир. Какво ставаше с нея? В един момент бе започнала да му се възхищава, в следващия...

Въпреки насладата от любовната игра с него не беше сигурна дали трябва да стават толкова близки. Скоро щяха да бъдат принудени да тръгнат по различни пътища. Близостта им щеше да направи раздялата много по-трудна.

Джайън изумен я наблюдаваше. Беше започнала да проявява чувствата си към него. От тях объркването ѝ беше станало още по-голямо. Той потайно се усмихна.

– Е – подразни я, – ако искаш да експлодираш...

– Ще спя тук! От тази страна на огъня – твърдо заяви тя.

– Нима мислиш, че ще ти позволя след това, което изживяхме?

Тя вирна брадичка.

– Не решаваш ти, Джайън.

– Защо не искаш да спиш тук, където мога да те топля през цялата нощ? Където ще те прегръщам и пазя? – Той стана и се приближи до нея. – Където мога да спя по-спокойно, чувствайки те да дишаш до мен? – Той я вдигна на ръце и пренесе обратно от другата страна на огъня.

Дженис се обърна в прегръдката му към скалата, с гръб към него.

– Много е трудно с теб, Джайън.

– Да.

– Да не би името ти на твоя език да означава Безочлив тиранин?

Засмя се, издавайки весели гърлени звуци.

– Как разбра? – подразни я той, като потри брадичката си в рамото

ѝ.

Тя се извърна и го изгледа.

– Наистина ли? Така ли е?

Немирно ѝ намигна.

– Съжалявам, но трябва да ти кажа, че...

Дженис направи гримаса.

– Тогава трябва да е Хитър манипулатор.

Продължи да се хили, това му хареса, фамилиерите обожаваха всякакъв вид игри. И като котките, те бяха готови да се заиграват на мига. По всякакъв начин.

– А какво ще кажеш за Глух като пън? Така ли е?

– О, какво каза? – Подръпна ухото си. – Не те чух.

Сръга го с лакът в ребрата.

– Невъзможно чудовище.

– Не-е-е, въобще не е така.

Устните ѝ се извиха.

– Е, няма значение... И така какво означава?

Той я изгледа през спуснатите си мигли.

– Страж на мъглата – отвърна тихо.

– Страж на мъглата... Какво странно име. Значи ли нещо определено?

Той внимателно обмисли отговора си:

– Разкрива способностите ми.

– В какъв смисъл? – попита го тя любопитно.

– Смятат ме за майстор на преследването.

И чак тогава се досети.

– Но какво...

– За да бъдеш добър преследвач или пазител на нещо, трябва да имаш способности да се разтваряш като в мъгла, да се появяваш неочаквано, да заставаш пред набелязаната си жертва, преди дори тя да те е усетила.

– Разбирам. – Дженис знаеше, че се беше справил с твърде трудни и дори невъзможни за другите физически ситуации. Вече беше забелязала неговата увереност и сила. Беше точно такъв, какъвто предполагаше. *Опасен.*

– Има ли някаква история, свързана с това име? – хитро попита тя.

– Има. – Зелено-златистите му очи заблестяха под острите черни мигли.

Дженис притаи дъх от вълнение.

– Разкажи ми я – помоли тя.

– Ще ти я разкажа друг път – лениво изрече той. После притисна устни в нейните, за да я накара да замълчи.

Две малки камъчета внимателно бяха поставени върху наметалото ѝ.

Дженис рязко се обърна и се протегна, опитваше се да се разсъни. Очевидно камъчетата бяха грижливо подбрани, защото бяха необикновени и по цвят, и по форма. Подарък, помисли си тя.

Любопитно извърна поглед към Джайън.

Фамилиерът вече събираше малкото им вещи. *Първо цветето, което постави зад ушите ми... сега това. Колко странно.* Но ѝ стана драго.

Реши да не му го казва. Тайнственият начин, по който ѝ даряваше тези малки подаръчета – може би щеше да се смути, ако му каже. Пъхна цветните камъчета в тайния джоб на наметалото си.

С мъглчето на окоето си Джайън забеляза приемането на даровете т'кан. И се зарадва.

– Явно тези неща са оставени от някой търговец, който често минава по този път през търговския сезон. – Той завърза чантата, в която беше оставил кратунката и някои от нещата за пътника, който щеше да мине след тях. – Когато стигнем другия свят, трябва да им благодарим и някак да им платим. Ще им изпратя нещо от Ма'ан.

Дженис усети тежестта в тайната преграда на наметалото си.

– Джайън, не трябваше...

– Няма защо, уверявам те. – Извърна се към нея. – След малко трябва да тръгваме.

Тя се протегна за роклята си и я облече. Преди да успее да я закопчае, той стоеше зад нея и нежно ѝ помогна. Не можеше да спре да се учудва колко безшумни бяха движенията му.

И колко бързи. След като закопча роклята ѝ, нежно ѝ целуна ръката.

Тя му се усмихна.

– За какво е това?

– За всичко. – Двувъзрастните му очи блестяха от страст.

Дженис преглътна. Беше ѝ трудно да свикне с прелъстителните му действия.

– Готова съм.

Лицето му грейна в усмивка. Повдигна вежда.

– Нима? – измърмори двусмислено. Тя едва успя да прошепне:

– Да тръгваме.

– Е, добре. – Бавно ѝ се усмихна. – Докато спеше, открих, че пътеката в далечния край на тази пещера води направо в централната част на планината. Всичко, което трябва да направим, е да я следваме, така ще стигнем до входа на тунела.

– Радвам се, че не трябва отново да излизаме навън. Не ми хареса много това място.

– Съгласен съм – шеговито отвърна той, като погледна станалите корички от слънчевото изгаряне върху раменете си. Семействата винаги предпочитали удобството пред необходимостта да преодоляват трудностите. Дори правеха така, че твърдят под да изглежда мек, докато се протягаха върху него.



– Макар с теб тази пещера да изглеждаше съвсем различна от това, което е.

Дженис разтвори устни при милия и напълно неочакван комплимент. И нежно докосна ръката му.

– И за мен, Джайън.

Той леко кимна в знак на благодарност. После пое ръката ѝ и я поведе.

– Бъди внимателна. Върви по моите стъпки... Някои от скалите пропадат, има безкрайни шахти под тях.

Последва съвета му. След всичко, което бе направил фамилиерът за нея, тя знаеше, че на думите му може да се вярва.

– Вече не са на Ганакари, господарю.

Карпон изгледа с презрение водача на елитната група.

– Как е възможно? Направи ли каквото ти казах? Изпрати ли още воини след тях?

– Да, господарю.

– Тогава как този невъоръжен мъж, натоварен и с жена, успя да избягат от хората ти?

– Не знаем. Всичко, което знам, е, че някак са влезли преди нас във втория тунел. Няколко търговци са ги разпознали на входа. В недоумение съм и не мога да си го обясня.

– Глупак. Трябва да има някакво обяснение!

– Освен ако той може да лети като крилато чудовище и е прелетял над долината с велд.

Карпон се замисли... Не, беше невъзможно дори за един фамилиер! А какво да каже за Дженис? По думите на всички тя все още беше с него. При мисълта, че е в прегръдките на фамилиера, кръв нахлу в главата му.

За зла участ не можеше да се направи нищо. В този момент вероятно се намираха до входа на другия тунел и проследяването им щеше да е много трудно, ако не невъзможно.

Така да бъде.

Беше загубил Дженис, но все още имаше кралството. Сделката не е лоша, реши той. След време, когато имаше повече власт и войници, щеше да тръгне по следите ѝ и да вземе това, което беше негово.

Разклати стъкленницата с кехлибарената течност в ръката си. Засега щеше да се задоволи да упражнява властта си върху страната.

И върху всички фамилиери, които успееше да залови.

## 9

– Търсиш фамилиер?

Трейд насочи вниманието си към дрезгавия лаещ глас зад близкия ъгъл в гърлото на тунела.

Съществото, застанало пред него, бе със силно набръчкана кожа и с огромна муцуна. Две тъмнокафяви очи блестяха сред гънките на главата му.

– Търсиш фамилиер? – отново попита то, като размаха кривата си тояжка.

– И как разбра? – Трейд наблюдаваше внимателно съществото. Беше любопитен по характер – особено при такова търсене.

– Видях един фамилиер!

– Наистина ли? И накъде тръгна?

Чуждоземното същество посочи към тунела. Трейд вече знаеше това.

– Благодаря – каза той и се запъти към портала. Странното същество хукна след него. След миг Трейд се извъртя с извадена блестяща сабя и я насочи към издадената муцуна.

Съществото рязко спря и започна да издава тихи писъци.

– Не ме наранявай!

Трейд се зачуди дали, ако не го удари, то щеше да го нападне. За всеки случай не прибра сабята, Кру го беше учил при нови ситуации винаги да бъде нащрек.

Трейд изпълняваше съветите на доведения си баща. Винаги беше нащрек, при всяка ситуация.

– Какво искаш? – Суровият му тон накара чуждоземното същество отново да издаде остро писукаие.

– Опасен път дори за воин. Грунтел ще те води!

– Нима се опитваш да ми кажеш, че искаш да ме водиш?

То заклати муцуна нагоре-надолу.

– Разбирам. И защо трябва да ти вярвам?

Изглежда, въпросът му обърка Грунтел. То наклони глава на една страна и надигна гъстите си вежди.

– Не ми вярва? – Като че ли за първи път чуваше такова нещо.

Изражението му беше толкова комично, че Трейд се разсмя. Явно съществото се беше обидило. Той снижи малко върха на сабята си.

– Ти си... Какво точно си ти?

– Ах-ха-ха! – Заподскача. – Глупав воин, Грунтел разбира. – Завъртя се в кръг, огромните му ходила шляпаха в прахта.

Трейд търпеливо го наблюдаваше. Когато сбръчканото създание спря да прави гримаси и лудории, той спокойно попита:

– Е, какво си?

Един от трите пръста, покрити с козина, посочи към набитите му гърди.

– Уигамабоб!

– Какво?

– Уигамабоб. Много уигамабоб тук.

– Разбирам. – Макар да не разбра. – Познаваш ли местността след тунела?

Отново муцуната му се заклати нагоре-надолу.

– Грунтел водач на търговци. Правил го много пъти.

По кой ли път, чудеше се Трейд. Съществува можеше да се опитва да го вкара в капан. Въпреки това той нямаше представа какво се намира отвъд този тунел – може би беше разумно да наеме водач.

– Много добре. Води ме тогава.

Грунтел отново затанцува, изглеждаше доволен. Размаха кривата си тояжка във въздуха, поклони се на Трейд, после му махна с ръка да го последва.

Фамилиерът скръсти ръце пред гърдите си и не мръдна. Изчака търпеливо, докато Грунтел разбере, че той не го следва.

Грозната глава на чуждоземното същество се извъртя, объркан поглед помрачи чертите му.

– Не ме следваш?

Трейд бавно наклони глава от едното към другото си рамо.

– Няма да те следвам. Ще водя. Ти ще ме следваш след портала. – Нямаше да позволи от другата страна да попадне на засада, възможно беше съществото да има съучастници.

В тези погранични светове входовете на тунелите бяха безлюдни и имаше огромни неконтролирани пространства. Щеше да бъде рисковано да мине просто така. А като водач би имал онези ценни мигове, които му позволяват да реагира.

Понякога един миг беше всичко, от което се нуждае мъж със способностите на чарл.

Трейд мина покрай чуждестранния водач и застана пред пулсиращия отвор. Поради много причини Висшата гилдия не беше склонна да

държи тунелите отворени. От двете им страни понякога се случваха известни колебания в целостта на пространството и времето. Други тунели гилдията предпочиташе да контролира – като цяло тази позиция увеличаваше силата на Алианса, намаляваше възможността от недопустими агресивни действия.

Въпреки това заради отдалечеността си определени райони бяха изоставени. Тунелите в много далечни места като това тук бяха оставяни отворени, но обикновено след време им слагаха пазачи.

Трейд беше благодарен, че този тунел все още беше отворен.

– Какво да очаквам от другата страна? – заповеднически попита той.

– Немного. Няма същества. Място между светове. Трейд разбра – следващият свят беше връзка между планетите.

– Какво представлява теренът?

– Плоска равнина. После много се изкачва до входа. Слушай Грунтел, и ще бъдеш добре.

– Хм. – Трейд измъкна кийракса от колана си като предпазна мярка и претъпи портала. По невнимание блестящата сабя можеше да нарани някой пътник, докато минаваха тунела. С извадено оръжие той рискуваше много, не искаше да нарани невинен.

Излезе на плоската, осяяна със скали и храсти равнина. Няколко растения разнообразяваха пустинния изглед. Грунтел почти се сблъска с него, когато с накуцване излезе отвъд. Трейд му отправи високомерен поглед.

– Моите извинения. Не обича тунелите. Вървиш прекалено бързо. – Захили се на високия аварянин, разкривайки двата си остри предни зъба.

Трейд му отвърна със смразяващо изражение, то беше нормалният му израз. Потайността беше една от особените черти в характера му, на която Яниф най-много се възхищаваше. В момента аваряният воин търпеливо приемаше, че вселената е извън неговия контрол. И се стараше да бъде още по-внимателен към сложността и непонятността на живота.

След като не забеляза да го заплашва опасност, Трейд прибра сабята в калъфа ѝ.

– Да тръгнем по пътя! – Грунтел насочи покрития си с козина пръст към върха в далечината. После го посочи към небето и двойното слънце. – Много горещо. – Той покри набраздената си глава с тъмносивата си дреха. – И ти се скрий, аварянино.

Трейд кимна и вдигна качулката на наметалото си над главата си.

– Как разбра, че съм аварианин? – тихо попита той.

– Сабята. Аварианин.

– Да, така е.

– Много стара. Много силна.

Трейд се учуди как Грунтел е разбрал това. Може би странното малко чуждестранно същество имаше свои дарби.

– Нарича се кийракс.

– Кийракс – повтори то, преди да припне покрай него и да започнат дългото прекосяване на долината.

Трейд го последва, като на една негова крачка чуждоземното същество правеше три.

– Кийракс – повтори пак Грунтел.

– Да. – Мислите на Трейд се понесоха към легендата за кийракс, страховитата аварианска сабя.

Говореше се, че кийраксите обладават и пренасят от поколение на поколение уменията, придобити от владетелския род, на който принадлежат. Според мистичното поверие на чарл щеше да се появи мъж с колосална сила, който е в състояние да „вижда“ цялото познание, предавано през вековете само като държи кийракса в ръката си.

Но макар да почиташе традицията, Трейд не вярваше много на легендата. Ако това е истина, мислеше си той, докато вървеше, тогава кийраксът, който носеше – а той му бе даден от Яниф – би трябвало да му носи нечувана сила.

Трейд сви рамене. Тази история явно беше измислица на старците в гилдията. Той предпочиташе реалността на живота.

Превали пладне и безмилостната жега превърна пътуването им в мъчение. Но когато накрая жарките лъчи на слънцата бавно се скриха зад хълма, Трейд и Грунтел стигнаха подножието на планината.

– Време е да се изкачим!

Малкото чуждоземно същество постави кривата си тояжка на първата платформа и подскочи върху нея.

Трейд вдигна поглед, преценявайки разстоянието до върха. Без да се интересува от изкачването, той вдигна крак и стъпи на платформата.

И в този миг остро ужилване прониза горната част на гърдите му, точно над сърцето. Непоносима болка се разля по цялото му тяло. Притисна го като в менгеме.

Зашеметен, той сведе поглед към петното под рамото си, където стърчеше тънка игличка – остроото ѝ връхче беше пронизало наметалото

и ризата му.

– Уважаеми господин аварианино! – заговори Грунтел, но тогава забеляза игличката. Скочи няколко платформи надолу, за да помогне на Трейд. Грабна ръката на зеленоокия мъж и се опита да го издърпа извън обсега на летящите стрелички.

Въпреки парализиращата болка Трейд скочи на платформата. В този момент той промени мнението си за водача.

– Благодаря, Грунтел.

Съществуващото му отправи разтревожен поглед. Дебелият му, покрит с козина, пръст посочи игличката, която продължаваше да стърчи от гърдите му.

– Няма нищо. – Трейд сграбчи връхчето и рязко го издърпа, без да издаде болката си. През отвора шурна кръв, която бързо напои наметалото му. Но аварианският воин не обърна внимание на раната.

– Видя ли? Хайде да продължим. – И направи две крачки, преди да се строполи на земята.

Грунтел застана над него и зацъка с език.

– Воинът не е толкова силен, за колкото се мисли.

Изненадващо, той вдигна мъжа и го преметна върху гърбавите си рамене. Дългата коса на воина се влачеше по камъните, докато изкачваха пътеката.

Трейд отвори очи и забеляза езерце наблизо. Примигна. Как той...

И тогава си опомни. Грунтел... игличката...

Бързо се изправи. Прекалено бързо.

Зави му се свят и се олюля. Но както обикновено, не обърна внимание на това. Посегна към тъпата пулсираща болка над лявата си гръд. Малка превръзка покриваше раничката.

И после забеляза черната си риза и наметалото, положени на земята до него.

– Почистих раната, Грунтел го направи. Стои ти добре! Може би щеше да умреш, ако не беше Грунтел. – Съществуващото коленичи зад Трейд и му предложи бульон.

Трейд леко се усмихна, благодарен за грижите му. Пое купата с бульона.

– Задължен съм ти, Грунтел.

Странното чуждоземно същество започна да издава пискливи звуци, сякаш Трейд го беше оскърбил.

– Не задължен! Постъпил правилно!

Трейд кимна, замислен, че всички подобни постъпки в живота трябва да бъдат ясно разграничени. Правилни или грешни. Поради някаква странна причина си спомни за баща си Тийрдар. За него всичко бе черно и бяло, светлина и мрак. В живота обаче не можеха да се следват такива ясни правила. Границите често се сливаха. Трудните избори бавно погубваха мъжа, който притежаваше прекалено много сила...

– Каза име на сън. Много пъти.

Грунтел се взираше любопитно, малките му тъмни очи гледаха проникателно.

Трейд вдигна бульона до устните си и отпи една глътка. Беше изнедаващо вкусен.

– Нима? – Въобще не изглеждаше заинтригуван. – Кое име? – Отпи отново от течността.

Грунтел му го каза.

Купата в ръката му рязко спря до устните. Дори изражението му да не разкри какво чувства, беше очевидно, че е развълнуван.

– Жена? – попита Грунтел с огромен интерес.

Зелените очи на воина се присвиха.

– Не е важно. – Отново отпи от бульона и показа, че темата е приключена.

Грунтел не се опита да го убеждава. Беше видял лицето на този мъж, когато изричаше онова име. Въпреки думите на аварянина, името, изглежда, беше много важно за него.

Трейд изпи течността и постави купата встрани. Сбърчи вежди, когато забеляза разпуснатата си коса. Малки тресчици и боклуци се бяха заплели в нея. Намръщи се и въпросително погледна Грунтел.

Уигамабобът глуповато сви рамене.

– Много висок воин. За съжаление косата мете отзад – изсумтя весело Грунтел. – Заличи напълно следи! – Захили се високо.

Трейд го наблюдаваше с крайчеца на окоото си. Грунтел заигра някакъв танц, очевидно намираще всичко това за много забавно. Трейд се изправи.

Съществува рязко спря танца с един крак във въздуха.

– Не, не, не, не, не! Много скоро!

Трейд затвори очи, мъчейки се да потисне лекото замаяване. Както обикновено – с непоколебима решителност – той преодоля гаденето и се насочи към езерцето. Събу ботушите и панталоните си и скочи в студенията вода. Грунтел зацъка с език зад него.



Воинът се гмурна под повърхността. Когато се появи, уимагабобът му хвърли стъклените със сапун. Трейд инстинктивно вдигна ръка и улови малкото шишенце с перфектна точност. Кру винаги бе казвал, че той има отлични реакции. Ето защо го направи майстор на острието.

С небрежни движения натърка тъмната си коса, като се опитваше да разплете възлите с пръсти. Не беше лесно. Последваха няколко авариански ругатни.

След като се изкъпа, излезе от водата и облече дрехите си. Започна да търси на земята коженото ремъче, за да си върже косата.

Грунтел високо въздъхна.

– Няма. Загуби се.

Трейд огледа пещерата за нещо друго, което можеше да използва.

– Няма значение – предложи уигамабобът. – Може и така, спусната – ухили се той.

Трейд въздъхна, после праметна през рамо дългата си до кръста коса.

– С такава коса изглежда различен.

– Нима? – ядосан отвърна Трейд.

После облече наметалото.

– По-различен. Като воин, но... не.

– Разбирам. – Трейд почти не му обръщаше внимание. Затвори очи, опитвайки се да „види“ Джайън. Виденията в това пространство, езерото... после проход, който водеше към центъра на планината... стъпки и накрая следващия тунел.

Джайън вече беше влязъл в следващия свят.

– Веднага трябва да тръгваме.

– Грунтел казва, че е много скоро за война да пътува.

Трейд скръсти ръце пред гърдите си.

– Воинът казва, че трябва да тръгнем сега.

Грунтел се изкиска и се подпря на кривата си тояжка, за да се надигне.

– Не иска да паднеш мъртъв. Трябва да съм сигурен, че ще получа парите си от теб, рицарю на чарл.

Трейд се насочи към изхода.

– Не съм рицар на чарл – извика той през рамото см.

– Не? – заподсмърча Грунтел, а дългата му муцуна задуши въздуха.

– Миришеш като рицар. Изглеждаш като рицар. Може би имаш вкус на рицар?

Трейд го изгледа с присвити очи.

Грунтел отново се захили, разкривайки двата си остри предни зъба.

Джайън и Дженис излязоха от тунела и стъпиха върху червения пясък сред вихрушка от червен прах.

В далечината гора от гигантски червени кристали ограждаше огромното голо и равно пространство.

Почти цял ден бяха вървели, за да стигнат до тунела към следващия свят. Докато приближаваха центъра на планината, Джайън водеше Дженис и внимателно ѝ показваше местата, които криеха опасности.

– Къде сме? – тихо попита тя.

Зелено-златистите му очи се присвиха, когато огледа околността. Няколкото гигантски валчести скали с формата на яйце образуваха полукръгли червени масиви и допълваха картината пред тях.

Дженис се изненада, когато забеляза естествени пролуки и отстранни в скалите. Някакво същество се насочи към друг валчест камък, мушна се в цепнатината и се скри от погледа им.

Джайън въздъхна бавно, но не изпускате района от очи. Не изглеждаше щастлив.

– Това е подземен свят, Дженис. Тук трябва да бъдем нащрек. На такива места обикновено цари беззаконие и е пълно с престъпни типове.

– Колко тунела усещаш, че ни остават?

– Само още един.

– Къде е? Можеш ли да разбереш?

– Ще го открием в някоя от онези канари. – Той посочи скалите. После обгърна рамото ѝ с ръка. – Стой близо до мен. Там може да е опасно.

Тя кимна. Вятърът почна да вие. Джайън вдигна лице.

– Наближава буря.

– Как разбра?

– Фамилиерите имат и електростатични сетива. Можем да усещаме приближаването на буря. В този свят очевидно тя е обичайно явление. Хайде, трябва да потърсим подслон.

Забързаха по пясъчната пътека към най-близкия скален купол. Пясъкът скърцаше под краката им. Мъничките кварцови пясъчинки заблестяха, когато засилващият се вятър натрупа няколко дюни до тях.

След като влязоха в процепа на огромната валчеста скала, Джайън застана пред момичето. Дженис осъзна, че инстинктът му да закриля беше част от същността му.

Тя разтвори устни от възхищение, когато се огледа около себе си. Розови кристали растяха от тавана и стените и се спускаха към средата на помещението. Подът представляваше червен отъпкан пясък, образуващ гладка повърхност. Малки кристали искряха навсякъде.

Очевидно се намираха в таверна.

Ярки кристали изграждаха цялата мебелировка. Светлината на свещите играеше върху стените, масите и столовете. Дженис си помисли, че е прекрасно.

– Каква красота – възкликна тя.

Няколкото посетители се извърнаха и се вторачиха в нея.

Таверната беше пълна със същества – представители от различни планети и раси. Очевидно някои бяха дошли да опитат късмета си в мините и да натрупат богатства. Други, както собственика на таверната, започваха бизнес и печелеха огромни суми, като даваха подслон в този далечен край на космоса. А трети бяха дошли, за да ограбят всеки, когото успеят.

Джайън я притегли по-близо до себе си.

– Красиво е, таджа. Ние сме в центъра на гигантската кухня – виждал съм това и преди, в други подземни светове. Но не се прехласвай пред красотата му – тук трябва да внимаваш с всеки и с всичко.

– Сигурен ли си? Изглеждат доста дружелюбни.

Тя извърна поглед към един секъл, който ѝ се усмихна и размаха пипалцата си, приканваше я да се присъедини към него.

Джайън се намръщи.

– Да, сигурен съм.

Той изпрати към секъла „предупредителни импулси“. Съществото се сви на мястото си.

Джайън бързо я поведе през тъпката към тезгяха, където собствениците на таверната пълнеха рогове с кийран.

– Давате ли подслон за през нощта? – попита той жената. Тя беше суакан. Казваше се Руакан. Изящните ѝ заострени уши щръкнаха, докато оглеждаше красивия фамилиер.

– За теб, мое котараче, имам всичко, което поискаш.

Джайън тайно направи знак на Дженис да мълчи. *Нямаме никакви ценни прозрачни камъни, а определено се нуждаем от подслон. Не ме издавай.*

– И как смяташ да платиш за подслона? – попита високо Дженис. Нямаше право да се чувства засегната, но ѝ стана неприятно.

Джайън въздъхна дълбоко. Прекалено силно, за да остане

незабелязано. Той извърна поглед към собственичката на таверната и ѝ намигна многозначително.

– Жаден ли си, писенце? – Руакан се наведе през бара. Джайън се престори на заинтригуван.

– Да. – Жената му се усмихваше, докато наливаше огромния рог с кийран. Тя не обърна внимание на Дженис.

– Благодаря ти много – язвително изрече Дженис.

*Дженис.* Джайън вдигна рога и жадно отпи. Тя направи гримаса зад гърба му. Джайън се усмихна – знаеше точно какво прави тя, защото стената пред него отразяваше гнева ѝ в хиляди малки образи в кристалите.

– И какво се е случило с дрехите ти, писенце? – закачливо попита Руакан. Джайън ѝ отправи страстен поглед.

– Загубих ги.

Руакан му се захили.

– Харесваш ми.

– Добре.

– Тя с теб ли е? – Собственичката на таверната кимна към Дженис, говореше за нея сякаш тя не беше там.

– Да, вода я на един приятел от следващата дислокация на подземния свят.

– Какво? – Дженис го ритна в пищяла.

– Не изглежда много щастлива.

Джайън присви широките си рамене, сякаш не го интересуваше.

– Тук няма свободни стаи – но притежавам и таверна от другата страна на пътя. Кажи на Джийва, че аз те изпращам. Ще ти намерят място.

Джайън съблазнително ѝ се усмихна. Руакан го оглеждаше с желание, като облизваш устните си.

– И кога мога да очаквам плащането?

Дженис чу достатъчно! Понечи да се приближи, но Джайън вдигна ръка пред гърдите ѝ, за да я спре.

– Уморен съм от пътуването и първо трябва да си почина.

– Добре, котараче. – Руакан наклони глава на една страна. – Искам те отпочинал. Тук стаите не са много евтини.

Дженис се освободи от възпиращата я ръка на Джайън.

– Предпочитам да платя за моята стая, ако нямаш нищо напротив, фамилиере! – При което тя разгърна наметалото си, измъкна пълна шепя с редки прозрачни камъни и ги хвърли върху кристалния плот.

Собственичката облещи очи.

*Полудя ли? Прибери ги.*

Дженис не му обърна внимание. С вирната брадичка тя плати за стаята си.

Руакан загреба камъните от масата.

– Богата клиентка, колко хубаво. – Тя направи знак на мъжа си, който се приближи. – Преведи ги през пътя. Кажй, че съм наредила да им дадат червената стая.

Джайън беше бесен. С действията си Дженис ги излагаше на опасност пред всеки крадец в околността. Бързо щеше да се разпространи мълвата, че среброкосата жена носи цяло състояние от прозрачни камъчета. Той изскърца със зъби.

– Има ли откъде да се снабдя с дрехи? – попита той мъжа на Руакан.

– Да, търговецът е от другата страна на пътя. Но стоките му са много скъпи.

Джайън започна да се успокоява.

Навън вятърът духаше още по-силно отпреди. Мъжът на Руакан задуши въздуха.

– Приближава страшна буря. – Той сведе поглед към Дженис. – Ако знаеш какво е добре за теб, трябва да останеш тук. Навън не е за приключения. Тук бурите са страшни и опасни. Понякога връхлитат неочаквано, без предупреждение, а друг път се приближават бавно, като тази. Трябва много да се пазиш от тях.

Той ги поведе към следващия скален купол.

Първото нещо, което Джайън забеляза, беше, че във втората таверна се бяха събрали още по-долни типове. Няколко подозрителни същества се свиваха в едва осветените ъгли. Непрозрачни прегради от червен кристал разделяха помещението.

Докато мъжът ги поведе нагоре по стъклените стъпала към кристалната платформа, Джайън установи, че няколко кухни бяха свързани с тази. Той спря пред една масивна врата от червен кристал. Извади ключ и влезе в стаята.

Дженис се задъха от възхищение.

Цялата стая беше направена от червени кристали, наподобяващи тези в таверната. В средата ярки рамки ограждаха леглото, покрито с копринени завивки. В далечния ъгъл имаше малка вана.

– Прекрасно е! – извърна се сияеща към Джайън. Усмивката й замря на лицето, когато видя строгото му изражение.

За миг беше забравила случката в таверната. Ноздрите ѝ пламнаха, когато си спомни безсрамния начин, по който той се опитваше да се пазари.

Не, не беше правилно да го критикува.

Джайън можеше да прави каквото пожелаете. Споразумението им беше приключило – той беше изпълнил много повече от своята част. Бе я измъкнал невредима от Ганакари, а след това бе извършил още много други неща за нея.

Премаля от страх, когато тази ужасна мисъл я връхлетя. Каквото ѝ да бяха изживели, сега то беше към своя край. Като всеки фамилиер той щеше да търси своето удоволствие. И би било грехота да му пречи.

– Прав си. Прощавай, че го казах.

Извинението ѝ го изненада.

– Значи си разбрала?

– Да, разбира се.

Той се отпусна.

– Добре.

– Задължението ти към мен приключи. Аз... аз ти благодаря за...

– Задължението ми?

– Да. Сега сме извън Ганакари. Споразумението ни изпълнено и се прекратява. Разбрах, че желаш да... е, желаш да се срещнеш с онази жена...

Джайън присви очи.

– Нима се опитваш да ми кажеш, че по един или друг начин това не те интересува?

Тя се размърда притеснено под наметалото си, без да знае как да му отговори. Разбира се, че я интересуваше. Просто не искаше той да го знае.

– Разбирам. За твоя информация, таджа, не знаех, че имаш камъни. Освен това няха намерение да се срещам с нея – просто се опитвах да осигуря стая за през нощта.

Дженис махна с ръка.

– Това си е твоя работа.

Очите му се присвиха в зелено-златисти процепи. Искри затанцуваха в тях.

Дженис не забелязваше бурята, която се надигаше в душата му.

– Имам изобилие от камъни. Ако предпочиташ отделна стая.

Той вдиша и издиша дълбоко, опитвайки се да потуши гнева си.

– Знаем, че имаш много камъни – цялата таверна и вероятно вече

три четвърти от населението тук го знае.

– Какво искаш да кажеш?

– Какво те накара да извадиш тези камъни, Дженис?

– Помислих си...

– Не, не. Направи ни прицел за всеки главорез в района.

Не беше се сетила за това.

– Олеле! – Тревожна въздишка се изтръгна от устните ѝ. – Нямам много опит в тези неща.

– И аз това забелязах.

Имаше предвид не само камъните. Очите ѝ заискриха гневно при коментара му.

Изведнъж Джайън осъзна, че го е разбрала погрешно.

– Дженис, исках да кажа...

– Знам какво искаше да кажеш. – Извърна се с гръб към него. Той се опита да сложи ръка върху рамото ѝ, но тя я избута. – Искам да се изкъпя и да си почина, Джайън.

– Добре. Ще отида до търговеца, за когото спомена собственика и ще си купя дрехи. След това ще бъда долу в голямата стая, ако се нуждаеш от нещо. Заклучи вратата след мен и не отваряй на никого.

Той понечи да тръгне.

Дженис го спря.

– Ще ти потръбват камъни. – Тя протегна препълнената си шепка с прозрачни камъни.

Джайън се поколеба, не искаше да ги приеме.

– Освен ако не предпочиташ да си платиш по друг начин? – Тя изви прелъстително вежди. – Може би този търговец също е жена.

Подигравката ѝ го улучи. Джайън ѝ отправи възмутен поглед, но взе скъпоценните камъни.

– Ще ти ги върна, когато стигнем Авария.

– Искаш да кажеш, когато ти стигнеш Авария. Трябва да тръгнем по различни пътища, Джайън. – Дженис не долови болката, която му причиниха тези нейни думи.

Джайън се поколеба на прага.

– Ще разговаряме по-късно за това, таджа – каза той и тихо затвори вратата след себе си.

По-късно откри Джайън да седи сам на една маса в таверната.

Очевидно никой не дръзваше да се домогне до пълния му джоб и да

се приближи до него, защото настроението му беше доста мрачно. Около него трептеше аурата на внушителна сила.

Преценявайки го от разстояние, Дженис беше поразена от това, колко загадъчен може да бъде Джайън, колко многообразни черти притежаваше неговият характер. И макар тези черти да изразяваха вярно неговата същност, в сърцевината ѝ бяха силата и властта.

Беше го виждала смел, решителен, весел, игрив, възбуден, любящ или заинтригуван. Но никога такъв... Опасно тъжен. Дженис потисна мисълта, която я смути.

Видя, че беше си купил и облякъл тъмнозелено наметало, бяла риза и черни ботуши. Нима беше възможно – изглеждаше още по-обаятелен в простото си облекло.

Джайън вдигна изненадано поглед, когато тя се приближи до кристалната маса.

– Нещо не е наред ли? Разбрах, че искаш да почиваш.

Тя дръпна кристалния стол и седна срещу него.

– Промених решението си. – Истината беше, че мисълта да бъде далеко от него терзаше душата ѝ. След като се изкъпа, тя се опита да почине и заспи, но не можа.

Дженис разсъждаваше какво беше спечелила като напусна Ганакари. Постигна най-важното – свободата си. С тази свобода дойде болката, че познава Джайън. Че ще го напусне.

Нищо не става, без да се плати някаква цена, тъжно си мислеше тя. Но не съжаляваше. Имаше смело сърце. Родът на майка ѝ беше горд.

Джайън потопа парче плод в сладък крем и ѝ предложи вкусната хапка. Тя поклати глава. Нямахме апетит.

Той отхапа с наслада от сочния плод. Както всяко друго нещо, което правеше, и това просто движение предизвикваше копнеж у нея.

Той я наблюдаваше през булото на спуснатите си мигли. Като котка, която замисля нещо. Посегна към рога с кийран и отпи голяма глътка от пиетието.

Постави рога на масата, взе друго парче плод и заговори меко:

– Както знаеш, насочил съм се към Авария.

– Да, зная.

– Ако си спомняш, бях ти споменал, че има само един път за моя роден свят, Ма'ан, и той е през Авария.

– Защо е така? – полюбопитства тя. – Със сигурност мистиците на чарл могат да отворят за твоя свят толкова тунели, колкото пожелаят.

– Имаме споразумение. Правим изследвания за тях, а в замяна



входът за Ма'ан е пазен от Висшата гилдия и непрекъснато охраняван от рицарите на чарл.

– Звучи много несправедливо, не е във ваша полза.

Джайън иронично се усмихна.

– Вероятно, но гилдията не мисли така. С времето вярата ни в тях се възвръща, фамилиерите и магьосниците са естествени съюзници. Може да се каже, че сме свързани както светкавицата и гръмотевицата.

Дженис знаеше кой е светкавицата – чарл. А това означаваше, че Джайън е гръмотевици. Преди да успее напълно да си обясни това загадъчно сравнение, се зачуди защо фамилиерите се нуждаят от подобно споразумение. Попита го.

– За да ни защитават от нежелани и неканени посетители. Ние сме изолиран народ.

– Нима не сте способни сами да се защитавате?

Той повдигна вежди.

– А ти как мислиш?

– Мисля, че който и да е измислил този договор, е бил много умен човек.

– Така ли мислиш? – Джайън си пийваше от кийрана с отмерени глътки.

– Така вашите хора могат да преследват своите интереси, без да изразходват сили за защитата си.

– Магьосниците мислят, че си заслужава.

Дженис зацъка с език.

– И са постъпили глупаво, нали?

Една сладка трапчинка се появи на бузата му. Закани се с пръст на Дженис.

– Кой е уговорил този договор? Да изпратим същия човек до Ганакари.

Фамилиерът за малко да се задави.

– Как ти хрумна подобна мисъл? Уверявам те, че Ганакари е последното място, където този човек би желал да попадне.

Дженис сви рамене.

– Вероятно може да помогне на Ганакари, като изиграе Карпон?

Джайън я изгледа.

– Не вярвам, че ще пожелае да направи това, Дженис. Но ако все пак го стори, ще бъде за негова изгода. Нали разбираш, самият крал на фамилиерите уговори този договор.

Тази новина я разтревожи.

Кралят едва ли щеше да се заинтересува от съдбата на една изостанала страна.

Дженис се тревожеше за народа на Ганакари. От това, което беше видяла в Джайън, те нямаха шанс срещу огромната сила на фамилиерите.

Наведе се над масата и докосна ръката му.

– Хората от моята страна не са виновни за бедите си – само Карпон!

Джайън сведе поглед към масата, мускулчетата заиграха, върху челюстта му. После вдигна очи и срещна нейните.

– Карпон ще си плати за това, което направи и което възнамерява да направи на фамилиерите – тихо каза той. – Ако жителите на Ганакари застанат до него, те също ще платят.

– Ако този крал е толкова умен, колкото казваш, тогава ще намери начин да заплаши Карпон, без да причини, вреда на народа ми.

Загадъчна усмивка изви чувствените му устни. Тя често забелязваше това негово изражение и то винаги успяваше да я плени. Тази тайнсвена усмивка имаше много значения.

– Може би ще дойдеш до Ма'ан и ще му го кажеш лично.

– Не мисля, че ще ме изслуша – смята ме за враг.

– Но ти ми помогна да избягам.

Дженис не беше сигурна дали иска да се замесва в това. След като напусна Ганакари, тя се опитваше да забрави предишния си живот.

– Може би той не мисли като теб за тези неща.

– Кой?

– Кралят.

Джайън се усмихна.

– Може би.

Дженис реши да смени темата.

– Откри ли следващия тунел?

– Да. – Той кимна. – На половин ден път оттук, при следващото подземно селище.

– Значи така. – Дженис сплете ръце над масата. – Кога тръгваш?

Джайън се облегна на стола си и започна да я наблюдава. Нима си мисли, че ще я остави без защита на такова място, в ръцете на главорезите? Това, че тя въобще допусна подобна мисъл, го влуди.

Опита се да потисне гнева си и положи огромни усилия да говори спокойно.

– Какво ще правиш тук?

– Аз... ами не знам. Предполагам, че ще отида до следващия свят,

за да видя какво ме очаква там.

– Мислех си, че ще ме придружиш до Авария.

– Какво? – тя зяпна от изненада.

– Разбира се, изборът е твой. – Той я изгледа през дългите си черни мигли. – След като нямаш никаква определена цел, помислих си, че може би си решила да дойдеш до Авария. Ще бъде интересно пътуване, а после попадаш на територията на Алианса – много по-безопасно място за развлечения.

– Хмм. Не съм си мислила за това.

– Помисли. Можем да си помагаме един на друг, Дженис.

Идеята му я озадачи. От това, което беше видяла, знаеше, че този фамилиер беше твърде самонадеян.

– С какво бих могла аз да ти помагам?

В очите му неочаквано се появиха игриви искри. Бузите ѝ пламнаха.

– Остави това – заяви тя злобно.

Джайън се ухили.

– Обичайно е да виждат жена в компанията на фамилиер. Заедно няма да привличаме прекалено вниманието на другите.

Вероятно се шегуваше! Сам или в тълпа, тутакси щом Джайън се появеше, всеки спираше и се взираше в него. Външността му беше изключителна. Освен това фамилиерите никога не оставаха дълго време с една и съща жена.

– Ще си помисля над предложението ти.

Уклончивият ѝ отговори го вбеси. Навън проехтя гръм.

Освен всичко друго фамилиерите бяха свръхчувствителни и към атмосферните условия. Изострените им сетива се засилваха от интензивността на електромагнитните вълни. Другата причина, поради която фамилиерите се сближиха с мистиците. Те обичаха сетивата им да са напрегнати, което се случваше често около силното излъчване на чарл.

В този случай обаче инстинктът за притежание у Джайън се съчетаваше с инстинкта му за защита. Опасна комбинация, подсилена от приближаващата буря.

Няколко минути по-късно, когато млад миньор влезе в таверната и Дженис неволно извърна безразличен поглед към него, сетивата на Джайън се възбудиха сякаш едновременно със силната гръмотевица, която проехтя над тях.

– Той няма да те задоволи – рязко заяви Джайън, после бавно отпи от кийрана.

Дженис се задъха от възмущение. Беше погледнала този младеж само от празно любопитство! Но след като Джайън загатваше за друго. Тя нямаше да седне да му се обяснява, че греша. Настроенията му се меняха толкова рязко!

– О, защо не? – Тя скръсти ръце пред гърдите си.

– Няма да е толкова нежен с теб, колкото съм аз.

– Ти, нежен? – присмя му се тя. – Първият път ние наистина... Ти се прояви!

Клиентите от съседната маса взеха да се обръщат към тях.

– Пфу! – язвително въздъхна той, после я посочи с парчето плод в ръката си. – Дори не съм започнал да ти показвам до какво ниво можем да достигнем.

Жената от другата маса изпусна рога си с кийран.

– И какво те кара да мислиш, че се интересувам от тези нива? – отвърна Дженис.

Той бавно се усмихна. С котешката си усмивка.

– Мразя, когато правиш това.

Белите му зъби бавно захапаха плода. Потече сок. Една капка се появи върху ъгълчето на устните му.

– Когато правя какво?

Езикът му бавно облиза капката, докато наблюдаваше Дженис през спуснатите си клепащи. Зелено-златисти искри блестяха между тях.

– Спри – изсъска тя.

Той потопа друго парче плод в сладкия крем. Вместо да го захапе, започна сладострастно да го облизва.

– Какво да спра?

Леко докосна плода до чувствените си устни. Връхчетата на ушите на Дженис порозовяха от желание.

– Той няма да те задоволи, писано.

Дженис се беше уморила от игрите му. Повдигайки царствено вежди, тя хладнокръвно му отвърна.

– Като че ли това те засяга.

В този момент силен гръм разтърси таверната. Няколко кристала се разлюляха и се сгромолясаха на пода. Джайън рязко стана, при това движение столът падна и се разби на парчета, фамилиерският инстинкт за притежание се усили от електричеството в атмосферата и се трансформира в огромен гняв. С едно движение той дръпна Дженис от стола.

– Джайън – изписка тя. Няколко глави се извърнаха, любопитни за развоя на скандала между властния фамилиер и красивата му

придружителка. Както обикновено, фамилиерите ставаха ревниви към онези, за които се грижеха.

Джайън вплете пръсти в косата ѝ и отметна главата ѝ назад, така че тя да вдигне лице.

– Кой друг те е докосвал освен мен? – попита я с властен глас. Котаракът в него се беше развихрил.

Дженис никога не беше го виждала такъв. Беше полудял.

– Н-никой, Джайън.

Разбира се, той го знаеше – на мига щеше да почувства, ако някой друг я беше докосвал.

– Може би тогава ти трябва да си спомниш моето докосване. – Преди тя да успее да отговори, той я метна върху рамото си и закрачи нагоре по стъклените стъпала.

– Джайън! – Дженис удряше с юмруци широкото му мускулесто рамо. – Джайън, пусни ме.

Той не ѝ обърна внимание. Когато Джайън Рен беше засегнат, оставаше хладнокръвен. Дженис се мяташе върху гърба му.

– Какво си мислиш, че правиш? – Тя се опитваше да го ошипе по бедрата, но не можеше да захване твърдите му мускули.

– Искам да ти покажа какво означава да правиш любов с един фамилиер.

Беше време да ѝ покаже.

10

Джайън отвори с ритник вратата на стаята им и я затръшна по същия начин след себе си.

Ударът беше толкова силен, че Дженис очакваше дебелото стъкло да се пръсне на парчета. Вратата се трясна зловещо, но остана цяла.

– Джайън, това е лудост – пусни ме! Веднага спри!

Ако ситуацията беше различна, щеше да се засмее на властното ѝ държане. Но на Стража на мъглата не му беше до смях. Беше напрегнат, съсредоточен и хищен.

Всички тези котешки вълнения се подсилваха от бурята навън.

Той я свали от рамо и я пусна пред себе си на пода. И мигновено смъкна наметалото и роклята ѝ в краката ѝ. За секунда, преди тя да е разбрала каква става, той грабна единия от чаршафите на леглото и разкъса на две дълги ивици пъстрата коприна.

– Какво правиш!

Не отговори. Сграбчи китката ѝ, обърна я към себе си и преди тя да осъзнае намерението му, я върза здраво за кристалната решетка.

– Джайън! Развържи ме!

В отговор той бързо завърза и другата ѝ китка.

Тя задържа копринените окови, които я правеха пленница и я държаха неподвижно, простряна пред него. С периферното си зрение видя зеленото наметало да се свлича на пода. После бързо го последваха бялата копринена риза и черните кожени бричове. И накрая глухият тропот на ботушите.

Дженис притаи дъх. Какво възнамеряваше да прави с нея фамилиерът? Беше силно възбуден, в това не се съмняваше. Плътното му замайващо ухание я обля, беше готов за нея. Дженис разбра, че сексуалният аромат не беше просто секрет на фамилиера, то беше негова примамка. Пленяваше жената, дразнеше я, караше я да изгаря от желание.

Изведнъж върху голата кожа на гърба си почувства топлина, учестеният му изгарящ дъх обляхна раменете ѝ. *Стаята беше студена, защото дъхът му е толкова горещ?* Тя преглътна.

Първият възпламеняващ допир на атлазените му устни до рамото ѝ я накара да подскочи. Задъха се. Джайън беше като тлеещ огън. Опитните му устни и горещият му език оставиха влажна пътечка от рамото надолу по гръбнака.

Дженис взе да се дърпа, опитвайки се да избяга от влудяващия допир на устата му.

Но не успя.

Той я беше уловил в капана си – нямаше изплъзване.

Положението ѝ беше напълно променено – сега тя беше негова пленница.

– Джайън. – Опитваше да разсее напрегнатостта му с най-обикновени думи.

В отговор пръстите му се спуснаха и леко одраскаха горната част на бедрата ѝ. После последва нежното гризване на шията ѝ. Той не я слушаше.

Отново прокара влажна пътечка по гърба ѝ, като умелият му език леко я докосваше и навлажняваше. Но не лъкатушеше. Джайън беше съсредоточен и именно заради това много опасен.

Той коленичи на пода зад нея. Дългата му коса леко докосна бедрата ѝ отзад. Дженис се разтрепери, когато тъмnozлатистите кичури нежно погалиха кожата ѝ.

Опитните му ръце здраво сграбчиха хълбоците ѝ. Изведнъж устните му се притиснаха към извивката в основата на гърба ѝ, точно под кръста. Тръпки я пронизаха отново и тя се опита да потисне стона, който се изтръгна от устните ѝ.

*Връхчето на езика му още по-нежно се спусна под цепката между изпъкналите ѝ полукълба...*

Дженис беше шокирана.

Отново се опита да освободи ръцете си. Не можеше да избяга от чувственото му докосване! Той обходи гладката ѝ кожа върху закръглените ѝ хълбоци и силно я ухапа.

Дженис му изсъска възмутено.

Този път неговия отговор беше грубо изръмжаване. *Очевидно Джайън хареса реакцията ѝ.* Дженис изстена отново – как можеше да се справи с него?

Връхчетата на твърдите му мигли пърхаха върху бедрата ѝ, докато устата му стигна до ямката зад коляното. Това беше едно от най-чувствителните места на Дженис и когато той плъзна гладкия си език в трапчинката, тя отчаяно дръпна крака си. Ловките му длани уловиха глезените ѝ и сложиха край на това намерение.

Грубите му мъжки пръсти леко потупваха вътрешната страна на крака ѝ, той продължаваше да я измъчва с умелите си движения.

Спусна се до стъпалото ѝ и изведнъж ухапа нежната извивка над

петата ѝ. Горещи вълни обляха крака ѝ... точно там. Тих стон се изтръгна от устните ѝ. Фамилиерът знаеше всяко чувствено местенце на женското тяло – всяко кътче, което отвежда до центъра на удоволствието и силната възбуда.

Широкото рамо на Джайън се мушна между краката ѝ и я принуди да ги разтвори. Уловил глезените ѝ, той се плъзна под извитото ѝ тяло. С плавно движение легна на пода между краката ѝ, а дългата му копринена коса се разпиля около главата му.

Той лениво плъзна сладострастния си поглед по плътта на вътрешната част на бедрата ѝ до светлите къдрици около трептящия ѝ отвор. От това положение на пода гледката бе възхитителна.

По същия преднамерено бавен начин той лениво повдигна остриите си черни мигли и срещна замаяния ѝ поглед.

Зелено-златистите очи бяха замъглени от опасна страст.

Толкова страстен беше втрещеният му поглед, така я изгаряше, че Дженис почувства как се овлажнява. Тази сексуална власт, която имаше над нея, я вбеси.

– Престани! Няма да го направя!

За миг той трепна, сякаш го удари. После котешките му очи се присвиха в цепки, изгарящи кехлибарени и смарагдови пламъци. Опитните му пръсти се плъзнаха нагоре, като леко се движеха напред-назад върху овлажнялата ѝ от любовен сок женственост.

– Това е за мен, нали? – шепнеше дразнещо той. Пръстите му изтриха преливащата интимна роса. – Не виждам никой друг тук.

Дженис се задъха от ярост.

– Как се осмеляваш! Ти направи всичко възможно, за да ме възбудиш!

Нямаше представа какво изрече неволно. Ъгълчето на чувствените му устни се повдигна от учудване.

– Вярно е... следователно аз съм твоят избор, нали?

Дженис се опита да го ритне, но не успя, защото с бърз рефлекс той улови глезените ѝ. Обърна я и я приготви за проникването. Въпреки явното ѝ физическо желание тя беше бясна.

– Може би се чувствам така, защото все още мисля за друг – глупаво го предизвика тя.

Не беше най-умното нещо, което можеше да каже и ако знаеше повече за характера на фамилиерите, никога нямаше да го направи. Мъжете фамилиери отвръщаха доста бурно на такива провокации. Изражението му стана заплашително, хищно и безжалостно. Наподобяваше на



освирепяла котка точно преди да се нахвърли върху безпомощната си жертва.

Аквармаринените ѝ очи се разшириха.

– Джайън, недей...

Силните му ръце я избутаха нагоре, така че да успее да седне между краката ѝ.

От тази поза той повдигна глава и пламтящата ѝ плът се изравни с устата му. Устните ѝ се разтвориха от изненада. Това, което си мислеше... Разбира се, той нямаше... да...

Усети горещия му дъх, когато разроши къдриците около влагалището ѝ. Нервно преглътна.

– Освободи ме, Джайън и аз ще...

– Казах ти, че не сключвам сделки.

Първият допир на горещия му език я доведе до екстаз.

Бавно той плъзна езика си в трептящия ѝ отвор, после леко го отдръпна. Беше съсредоточен, властен; никакви колебливи докосвания или плахи движения. Започна да се плъзга в нея, галеше я и я възбуждаше, причиняваше ѝ пламенни тръпки, които скоро я накараха да го моли да спре това сладостно мъчение.

Дженис започна да вика от екстаз.

*Имаш вкус много по-приятен, отколкото си представях, писано.* Безжалостно милваше, смучеше и хапеше със зъби.

Дженис застана на пръсти, опитвайки се да се отдалечи от непоносимата страст, подклаждана от допира и милувките му. Нямаше къде да избяга. Дори не можеше да заключи бедрата си, защото той беше между тях. Джайън грубо я притегли отново върху устните си. Цялото ѝ тяло се разтрепери от екстатичното докосване.

– О-о... моля те... недей... – Спри. Но тя не успя да го каже. Усещането беше толкова вълшебно, че не можеше да се отдели от него. Беше толкова невероятно, че съществуваше подобно изживяване.

*Mrrrrr* – измърка той, докато върховете на пръстите му леко драскаха гърба ѝ.

Не разбра как Джайън успяваше да ѝ внуши, че никога не трябва да се забърква с един фамилиер, освен ако не е готова за това. Плъзна езика си във влажната ѝ цепка и грубо я засмука, като тихо заръмжа. Дженис изпищя. Няколко пъти.

Джайън се изви назад и се облегна върху дланите си, а косата му се спусна върху гърба. Вдигна поглед към нея и я изгледа през коприненото було на миглите си. Това беше втрещен поглед на ловка котка.

Като дишаше дълбоко, Дженис сведе поглед към него, твърде изтощена, за да направи нещо друго. Наблюдаваше го напрегнато, за да разбере какво точно възнамерява да й стори – беше много възбуден.

С ловко движение той се изправи и се извиси над нея. Високомерно повдигна брадичката й с един пръст. Целуна я жадно и възпламеняващо. Беше целувка, която показваше, че я притежава.

Дженис усети заедно с вкуса на устата му и вкуса на собствената си влага. Както и неговото ухание. Изведнъж той отклони поглед и бавно мина зад нея.

Тя извърна глава, проследявайки отмерените му движения. Тихият шум от стъпките му звучеше някак зловещо.

– Джайън. – Опита се да го заговори. Но той не й отговори. И тогава разбра, че дивият му гняв не беше отслабнал.

Зачуди се дали умишлено не й обръща внимание, за да усилви раздразнението й; очакването и тревогата й бяха примесени с изгарящо желание. Не се страхуваше от Джайън; той никога нямаше да й стори нещо лошо, в това беше сигурна, фамилиерът беше рискувал живота си много пъти, за да я спаси.

Силната му ръка обгърна кръста й и я притегли към твърдата му мъжественост. Мускулестите му бедра се провряха между краката й.

Дженис се задъха.

После той неочаквано замря.

Достатъчно дълго, за да може тя да усети собствения си пресекващ дъх. Възбуждащо изчакване на истински хищник.

– Джайън – отново прошепна тя.

Той я вдигна и рязко проникна в нея. *Толкова, колкото успя.*

Дженис извика при силния му пулсиращ тласък. Беше толкова дълбоко в утробата й.

Джайън тихичко изръмжа зад нея. Ниският му спокоен глас и горещият му дъх опърлиха кожата зад ухото й.

– Мислиш ли, че той може да направи това за теб?

– К-кой? – Съвсем беше забравила за младежа в таверната, който така възпламени гнева му.

Джайън захапа рамото й; сладостното и силно притискане й причини физическа болка и в същото време удоволствие. Той стгуши лице в косата й, протегна ръка и притисна гърдата й с длан. Издавайки тихи стонове, улови набъбналото връхче между двата си пръста, дръпна го и го завъртя.

Дженис изви глава назад, притискаше се в него, когато той

милваше косата ѝ с лице, заровил се в светлите гъсти коси. Точно както преди малко беше заровил лице в копринения мъх около влажната ѝ цепка.

За миг Джайън погледна над рамото ѝ и впи поглед в отраженията им върху кристалите. Неговият образ покриваше, сливаше се с нейния, движеше се в синхронни движения.

Хищна усмивка изви прекрасните му устни. Наричаше се Нтага. Танцът на образите. Смятаха го за много предизвикателен.

– Нтага леетан шатер, таджа – с дрезгав напевен глас замълви той на езика на фамилиерите. – „Покрил съм с моя образ твоя.“

Ръката му се спусна от кръста към рижите къдрици между бедрата ѝ, разроши ги, откри цепката на удоволствието. Подразни свръхчувствителната ѝ пламтяща плът и леко погали навлажнената ѝ пъпка.

– Мислиш ли, че той знае, кога е точният момент да... – Спря да движи пръста си.

Дженис извика в агония при отдръпването на възпламеняващия я допир. Помоли му се да я гали отново. Вместо да го направи, той присви мускулите на фалоса си вътре – като мълния, изгорила тялото ѝ.

– Заради аайауах, Джайън! Моля те. – Не знаеше какво го моли.

Но той знаеше.

И тогава започна да се движи силно, като и двамата сякаш се разлюляха от мощните тласъци.

– Нима си мислеше, че той е способен да... – Само загатна със знойния си глас за това, което се готвеше да стори.

Очите на Дженис се разшириха, когато проникна докрай. За разлика от последния път, сега се движеше в нея, сякаш изпращаше вълна след вълна страстни взривове в тялото ѝ. Дженис обезумя.

– Не, Джайън, не!

Но и за двамата беше твърде късно.

Джайън се превърна в див екзотичен звяр. За първи път в прегръдките ѝ той достигна истинския връх на фамилиерската страст и дивите му викове се сляха с нейните.

Звуците на тяхната любов отекваха силно в кристалната стая. При всяко следващо проникване той ги усилваше по-високо и по-високо. По-дълбоко и по-дълбоко.

Красотата на тези върхове въодушевяваше Дженис и тя последва движенията му. Остави се да я води, или поемаше водачеството, когато можеше. Доведе го до ръба.

И Джайън Рен, Стражът на мъглата, я обичаше толкова много, че

си помисли, че ще умре от тази любов.

После тя клюмна, увиснала на копринените си окови.

Джайън бързо я развърза и я занесе на леглото. Положи я върху копринените завивки, после се мушна до нея и я притисна в прегръдката си. Специалният му лов беше приключил.

Тя беше негова.

Покри я с тялото си и бързо заспа.

*Трябваше да го напусне.*

Дженис надзърна над широкото мъжко рамо. Ако бъде внимателна, вероятно щеше да успее да се измъкне, без да го събуди. Ще го направи много хитро. Зачуди се как той можа да заспи дълбоко веднага щом затвори очи.

Както обикновено, беше я обвил с тялото си в много странна поза. Този път късметът беше на нейна страна. Точно когато реши да направи опит да се освободи, той се обърна на другата страна. Тя скочи, преди отново да я е прегърнал.

От опит знаеше, че няма да спи дълго, без да я обгърне пак. Сякаш трябваше да се увери, че тя е в безопасност по време на съня си. Действително той я закриляше с тялото си, докато спеше! Зачуди се дали това беше отличителна черта на фамилиерите, или само на Джайън. Защитникът у него беше много силно развит. Предположи, че това е една от причините да го нарекат страж.

Дженис сви рамене. Това повече не я засягаше.

За мъж, който притежаваше страхотната котешка чувствителност, очевидно това качество можеше да бъде проявявано при много и най-различни обстоятелства.

Сега ужасната буря беше стихнала – вече бе безопасно да тръгне.

Доколкото въобще беше безопасно в този подземен свят, пълен с престъпници. Тя въздъхна.

Трябваше да изчака, докато стигне следващия свят, и тогава да се отдели от компанията му. Гърлото ѝ се сви, сърцето ѝ изстина – разбра, че не желае искрено раздялата.

Въпреки всичко Дженис беше реалистка. Рано или късно двамата трябваше да се разделят. Мъжът беше фамилиер, див и свободен. Доколкото знаеше, фамилиерите никога не са били сериозни в сексуалните си връзки. И дори да беше – макар да се убеждаваше, че не е – беше

очаквала през целия си живот бягството от Ганакари, за да развие свободно собствения си характер. Характера на френзите.

Беше я смаял тази вечер. С действията си – с любовта, страстта и самоувереността си.

Тя проумя, че Джайън Рен беше като реката Кликс в Ганакари – непрекъснато променяща се, необхватна. Никога нямаше да разбере смисъла на тайнственото им приключение. Добре, че го напускаше.

Повтаряше си го, когато се приготвяше.

След като облече роклята си, тя се наведе да вземе закопчалката и се удари в нещо много твърдо. Изправи се и се обърна.

Джайън стоеше точно зад нея. Роклята, която току-що беше облякла, но не беше закопчала, се свлече на пода.

Като истинска котка Стражът на мъглата я наблюдаваше мълчаливо, докато обмисляше своя ход. И както бе разбрала, той имаше три възможности. Можеше да бъде агресивен. Можеше да бъде разярен, което беше негово право. Или да се държи мило и съчувствено.

В подобна ситуация друг фамилиер щеше да избере една от първите две възможности. Стражът на мъглата избра последната.

– Напускаш ме, без да ми кажеш довиждане, Дженис? – Беше искрено наранен.

Тя сведе поглед. Не можеше да го погледне в очите. Начинът, по който зададе въпроса с това разочарование в гласа, я накара да се чувства ужасно. Тя преглътна бучката в гърлото си.

– Аз... Да, трябва.

Той оглеждаше чертите ѝ. Брадичката ѝ беше високо вдигната, имаше някаква решителност, но лекият трепет на устните ѝ му разкри цялата истина. Трябваше да бъде много внимателен. Изискваше се голяма тактичност и съчувствие.

– Ще се тревожа за теб, ако ме напуснеш сега – каза той меко и ласкаво. – Полунощ е. Връщай се в леглото. Можеш да си тръгнеш сутринта, когато е по-безопасно.

Тя прехапа долната си устна.

– Ще ми позволиш да си тръгна?

– Разбира се. Изборът е твой. Сега се върни в леглото. – Той протегна ръка към нея.

Беше прав – много е опасно да си тръгне сега. Освен това каза, че може да го направи на сутринта. Отново преглътна, когато сълзи изпълниха очите ѝ.

Пое решително ръката му. И той я поведе обратно към леглото.

Когато легнаха отново, той я взе в обятията си.

– Не трябваше... Уплаших те. – Целуна я нежно по челото. – Бях забравил, че не си... не, това не е вярно. В този момент не бях забравил, че си такава рядкост, Дженис. Просто аз... – спря, без да знае как да продължи.

Обикновено фамилиерите не се оправдаваха за своите сексуални действия. Напротив, страстта винаги ги насърчаваше. Джайън знаеше, че това няма да е последният път, когато опитваше нещо ново с нея. Но тя беше различна – не беше фамилиерка.

Джайън беше опитен мъж и винаги бе постъпвал обмислено, във всички ситуации в живота си. Той знаеше, че трябва да промени някои свои черти заради нея и се приготви да направи точно това. Искаше я прекалено много.

Опита се отново.

– Аз...

– Какво? – прошепна тя.

Той я погали по косата.

– Прости ми. Наистина не бях прав. Никога не съм искал да те разревожа така. Не и дотолкова, че да искаш ме напуснеш посред нощ.

Когато тя избухна в сълзи и се сгуши в него, той вече съжаляваше, че го каза. Освен всичко друго фамилиери имаха добри сърца. Бяха хищни, но добри и справедливи. Те участваха в игрите, за да спечелят, не за забавление, никога умишлено не нараняваха жени, защото ги обичаха прекалено много.

– Джайън, о, Джайън, не искам да си тръгвам. Това е само...

– Шшт, зная, зная. – Целуна лицето, носа, челото, клепачите и миглите ѝ. Дълга молитва за прошка от малки целувки.

Дженис едва осъзна, че отвърща на тези леки целувки. Той пак притисна устни в брадичката, носа, миглите.

Джайън се плъзна в нея естествено и толкова нежно, колкото я обичаше. Показа ѝ, че може и така.

Тя притисна в рамото му обляното си със сълзи лице, целувайки го сладко. Пръстите ѝ леко се плъзнаха по гърдите му.

Джайън потрепери и измърка чувствено. Беше открила едно от най-чувствителните му места. Той спря и невинно се взря в нея.

Тя се надигна и улови с двете си ръце невероятно красивото му лице.

– Можеш да бъдеш толкова мил, Джайън.

Отново я беше примамил в леглото си. Където тя щеше да остане.

Той ѝ се усмихна.

И я облада.

Имаше една стара фамилиерска поговорка: Това, че котката не е пред очите ви, не означава, че я няма.

Дженис се протегна под топлото тяло.

Фамилиерът лежеше върху нея, обгърнал я в една от любимите си пози.

Време беше да стават. Тя побутна спящия мъж с бедро.

Беше твърде притиснат в нея, за да го премести. Джайън леко я хапа по шията в съня си и дълбоко сгуши лицето си в извивката на врата ѝ.

Дженис сграбчи кичур от косата му, опитвайки се да повдигне лицето му.

– Трябва да тръгваме.

Без да отваря очи, той сънливо потърси устните ѝ. Понечи да я целуне, но отново заспа, преди да го направи. Плъзна устни по устата ѝ и се върна в топлото уютно кътче в извивката на шията ѝ.

Предната нощ до късно не заспаха, любейки се. След прекосяване през долината с велдите, изгарянето му и всичко друго, което бяха преживели, докато избягат от Ганакари, в този момент Джайън беше щастлив да бъде в топло уютно легло с прекрасна жена. Връхлетя го желанието да се отпусне и да се отдаде на пълното блаженство.

Дженис го ритна.

– Ставай!

Той изръмжа тихо, но не стана. След малко седна на ръба на леглото, прозина се и се протегна. После разроши вече разчорлената си коса, като разтри тила си с разтворени пръсти.

Дженис се засмя. Той беше толкова сладък. Никога преди това не беше го виждала да изглежда по-прелестен. Красив, чак ти отнемаше дъха. Определено чувствен. Но и очарователен.

Закри с ръка устата си, за да не види усмивката ѝ.

Той я погледна с крайцеца на окоето си.

– Какво?

– О, нищо – усмихна му се тя. Беше наистина прелестен.

– Мм. – Той бавно стана, отново се протегна и трмаво се насочи към ваната.

Изпълнена с енергия, Дженис немирно скочи от леглото. Задмина

го и стигна преди него до малката вана. Той се намръщи.

Като му махаше с пръст, тя влезе вътре и започна да се мие.

Със скръстени ръце Джайън се облегна на гладката кристална стена. Дженис сграбчи с шепа вода, вдигна ръце и я изля върху ръцете и гърдите си.

– Ох, толкова е хубаво.

Той изви вежда.

Тя повтори обливането.

– Толкова отпускащо!

Никакъв отговор.

Когато тя направи за трети път същото, Джайън се наведе и загреба две огромни шепа с вода и ги плисна върху нея.

Наведена над ваната, тя отметна мокрите кичури коса от очите си. После вдигна втренчения си поглед към внушителната му мъжественост.

– Все още се чувствам чудесно. – При силния ѝ смях две трапчинки се врязаха в бузите ѝ.

Джайън също избухна в смях и размахна пръст към нея. Той коленичи до ваната и приближи лице до нейното.

– И защо си в такова добро настроение днес? – прошепна той.

Миглите ѝ срамежливо прикриха аквамаринените очи. Руменина изби по бузите ѝ.

– Разбирам.

За миг тя вдигна мигли, отправи му страстен поглед, после бързо ги притвори. Вдигна пръст и му махна да се приближи.

Джайън се наведе по-близо, омаян от съблазнителния поглед, който му отправи. Никога преди това не беше виждал този блясък в очите ѝ, дори не подозираше, че тя е способна да го погледне така. Кръвта му закипя.

– Джайън?

– Мм – измърка той до устните ѝ.

– Колко път е до следващия тунел?

Той замълча, зелено-златистите му очи заблестяха от удоволствие. Умен като котка.

– Защо? – измънка той и с устни едва докосна ъгълчето на нейните.

– Защото искам да стигнем, преди да се стъмни.

– Ще ни отнеме половин ден. – Върха на езика му докосна малките вдлъбнатинки в извивката на горната ѝ устна.

Той я близна.



– Не каза ли, че...

– Да, така е. Но реших да те придружа. – Джайън обходи устните й с език.

Тя потрепери при възхитителния допир.

– Предполагам, че това е напълно твой избор.

– Да.

Тя се усмихна, после леко захапа долната му устна.

– Ела с мен до Авария, Дженис. Там ще знам, че си в безопасност.

– Добре. Ще започна пътуването си оттам. Надявам се, че си прав за онова, което ми каза за света на Алианса. След всичко, което видях тук, вероятно е по-добър за самотен пътник.

Не много добър в някои райони. Наивно беше да си мисли така. А съвсем наивно да си въобразява, че той ще й позволи да пътува не придружена от него – и то в Ма'ан.

– Добър избор – измърка Джайън.

Веднъж да пристигнат в Авария, и щеше да е по-лесно да я въведе в родния си свят.

Той не почувства никакво угризение на съвестта за този план.

Джайън Рен никога не отричаше своята същност. Той беше Страж на мъглата, чистокръвен фамилиер, който играеше с цялата сериозност, на която бе способен.

Прахът беше изчезнал с вятъра.

Дженис и Джайън си проправяха път по тясната червена пътечка, която им бяха казали, че води до следващия лагер и до тунела.

Пътечката лъкатушеше между многобройни кристални структури, чиито странни извити форми бяха невероятно красиви. Когато задухваше вятър, свистящият звук ги преследваше и цялата земя сякаш звънтеше. Дженис си помисли, че това е чудесно място. Джайън възхитено й се усмихваше. Той се забавляваше от пътуването, чувстваше радостта от първите й впечатления.

Всичко беше приятно, докато стигнаха до огромната равнина. Пред тях, не много далеч, се издигаше голямо кристално образувание.

Дженис сподели една случка от детството си. Някога бе намерила ярко късче кристал. Въобрази си, че прекрасното камъче е вълшебно и предано обикна съкровището си. Карпон някак бе разбрал за него. Попита я защо харесва някакво си парче скала, а не него. Дженис отговори, че повърхността на кристала е чиста и не излъчва лъжи. Той взел камъка и го натрошил на парчета с тока на ботуша си. От този ден тя бе го намразила.

Джайън замислено слушаше историята й. Изведнъж рязко спря. Загрижено огледа кристалния масив пред тях.

– Какво става? – попита тя разтревожено.

– Няколко същества се крият в кристалната грамада пред нас.

– Опасно ли е?

– Мисля, че да, таджа.

Преди още да довърши думите си, един глас се провикна към тях.

– Искаме камъните, които жената крие под наметалото си. Дайте ни ги и ще ви пуснем да си вървите по живо по здраво.

Разбира се, съществото лъжеше, Джайън усети това. Дженис започна да развързва наметалото си.

– Какво правиш?

– Естествено ще им дам камъните. Беше прав, глупаво бе да ги показвам.

– Не си сваляй наметалото, Дженис!

– Не ставай смешен. Заради няколко камъка не си заслужава да умрем.

– Не възнамеряват да ни оставят живи. Веднага след като вземат камъните, ще ни убият.

Тя пребледня от страх.

– Нима ще ни убият...

– И то най-хладнокръвно – довърши той, разкривайки й самата истина. Като се огледа, той изведнъж забеляза, че нямаха никаква защита – бяха на открито и нямаше къде да се скрият.

Нещо профуча във въздуха. Джайън рязко вдигна ръка и улови във въздуха дълъг кристален къс, на не повече от една ръка разстояние от лицето на Дженис. Тя притаи дъх.

Един глас извика:

– Това беше само предупреждение. Дайте ни камъните.

– Ако това, което казваш, е вярно, тогава защо не ни убият? Защо изчакват?

Мускулчета заиграха върху челюстта му.

– Ти си красива жена... – Остави я сама да стигне до заключението.

Тя извърна поглед към кристалното образование. Страх се изписа по лицето й.

– Няма да позволя това да се случи – каза фамилиерът.

Тя рязко се извърна към него.

– Какво искаш да кажеш?

– Застани зад мен – беше всичко, което й отговори. Дженис направи каквото й нареди. Мъжът отново извика:

– Какъв е вашият отговор?

– Ето ти отговора – отвърна Джайън и метна обратно кристалния къс към грамадата. Улучи безпогрешно малката пролука между стените. Разнесе се писък, последван от тишина.

Четири кристални къса едновременно полетяха към тях.

Джайън ги улавяше един след друг й мигновено ги изпращаше обратно откъдето бяха дошли. Всеки един улучваше безпогрешно целта си, смъртоносната им траектория завършваше с агонизиращия вик на поредната жертва.

– Няма да си играем, фамилиере. Свършено е с вас двамата.

Джайън издърпа Дженис до себе си. Дори с невероятните си рефлексии нямаше начин да отблъсне едновременно петнадесет или двадесет къса. Положението беше сериозно, дори по-лошо. Щеше да даде най-доброто от себе си, за да отбие атаката, но се съмняваше дали ще успее. Докрай щеше да защитава Дженис. Вместо да я остави в техните лапи, би предпочел да се дематериализира. Такова нещо можеше да се

получи по време на метаморфозата, стига да успееш.

*Сложи ръката си на гърба ми, писано, така че да мога да те чувствам.* По този начин, когато настъпеше моментът, щеше да бъде в контакт с него.

– Да – прошепна тя разтреперано, като направи точно каквото й нареди. Не разбра молбата му напълно, но му вярваше.

Непрекъснат огън от кристали засвистя във въздуха към тях. Джайън застана изправен, превръщайки се в ясен прицел. Изви едната си ръка и обви кръста на Дженис.

Сетивата му подсказваха, че тринадесет кристални остриета са се устремили към тях. Прекалено много, призна си със съжаление той.

*Дженис, аз...*

Сигнален огън избухна във въздуха пред гърдите му. Мигновено тринадесетте кристала експлодираха и се разпиляха на прах. Блестяща аварианска сабя просвистя във въздуха с едва доловими очертания.

– Тадж Джайън. – Трейд сведе глава за поздрав, после пристъпи пред двойката. Невероятно умелата му ръка продължи да спира смъртоносните оръжия, отправени към тях.

– Трейд – отвърна мрачно Джайън. – Радвам се да те видя отново. – Джайън се отдръпна вляво, като привлече Дженис със себе си и отблъсна няколко кристални къса. – Най-искрено се радвам.

Загадъчните устни на Трейд се извиха.

– Колко са зад прикритието? – Воинът знаеше, че сетивата на фамилиера щяха да му дадат информация.

– Вече повалих петима, така че седемнадесет. – Джайън хвърли острия къс, който улови. – Последва вик. – Шестнадесет.

Трейд кимна, без да сваля очи от смъртоносните оръжия, които се сипеха към тях.

– Усетил си, че имаме проблем тук – заговори делово Джайън, след като отклони друго кристално копие.

– Да, така е – отвърна Трейд само от учтивост. Дженис се учудваше как двамата мъже можеха да разговарят толкова спокойно. Сякаш не се бореха за живота си!

И двамата фамилиери даваха най-доброто от себе си, за да отклонят атаката. Но враговете бяха прекалено много. Джайън и Трейд нямаше да успеят да ги отблъскват дълго.

Със светкавична скорост Трейд унищожи седем кристални копия със саблени удари. Експлодиращите кристали му напомниха за кристалните зърна, които Яниф винаги носеше на ушите си. Символът на вечно

променящата се сила на чарл.

– Кристалите могат да променят енергията си – прошепна един глас в главата му. Трейд вдигна вежди от неочаквано предложената му идея.

– Отдръпни се, тадж Джайън.

Грабвайки Дженис със себе си, Джайън отскочи няколко стъпки от авариянския воин. Докато сабята в лявата му ръка усърдно се движеше с мълниеносна бързина, Трейд протегна другата си ръка с пет разтворени пръста в посока към кристалните образувания от дясната му страна.

Той призова тайната си сила – пирокинезата.

И тя, както винаги, мощно се надигна в него.

Светлинни волтови дъги се спуснаха към тялото му, обляха го, като непрестанно нарастваха по сила и брой. Небето над тях, което само преди миг беше ясно, зловещо притъмня. Силен тътен на гръмотевица проехтя над тях.

Дженис се взираше удивено в изваяните черти на авариянския воин, който спаси живота им. Зелените му очи блестяха от енергия! Беше чувала за тези мъже, но никога не ги беше виждала. Говореха, че всеки от чарл носи светлината в себе си и следователно може да надделее над силата на мрака, който ги заобикаля. Като гледаше този висок въздържан мъж, тя повярва в легендата.

Пет назъбени светкавици от широко разперените му пръсти се насочиха към кристалната постройка от дясната му страна. Мълниите улучиха целта си и потънаха в стените на кристалите.

Отначало нищо не се случи.

Изведнъж в кристалите започнаха да се появяват разноцветни ярки проблясъци, които непрекъснато се увеличаваха по брой и сила. Мълниите на Трейд бяха променили вътрешната структура на кристала, която предизвика създаването на силни пиезоелектрични полета.

Петте смъртоносни мълнии се върнаха и се насочиха право към тях двамата.

– Ще ни изгорят на пепел! – Дженис ужасено се сви в Джайън.

И точно когато огнените ленти бяха над тях, Трейд вдигна блестящата си сабя и улови смъртоносните мълнии с нея. Те изсъскаха, заискряха и жадно обвиха оръжието.

С плавно движение Трейд замахна със сабята и я насочи право към голата кристална скала пред тях.

С удвоена сила мълнията с гръм излетя от оръжието, стрелна се към скалата и я превърна в червен облак прах.

Бандитите закрещяха, докато се опитваха да избягат от

прикритието си.

– Той е воин на чарл!

Със спокойни движения Трейд изпрати нови пет мълнии към кристала, като повтори предишните си действия. Бандитите побягнаха като подивели животни. Вторият заряд унищожи половината от предната стена, зад която се бяха скрили.

– Както виждам, не си си губил времето – одобрително отбеляза Джайън, като наблюдаваше съществата, които щяха да убият него и Дженис.

Трейд леко се усмихна.

– Почва да става отегчително.

Последният взрив унищожи останалата част от барикадата. Войнът свали оръжието си чак когато и последния бандит побягна.

– Нещо тича към нас отзад...

Джайън бутна Дженис зад себе си, прилекна ниско и се подготви за атака.

Едно странно чуждоземно същество ругаеше и със силно пшккаше се опитваше да ги достигне.

Трейд сложи ръката си на рамото на Джайън.

– Това е водачът ми, Грунтел – той е малко бавен и съвсем безопасен.

– Изчакай Грунтел да се бие! – викаше водачът. Сякаш разбойниците щяха да бъдат така любезни да започнат отново битката след пристигането му.

– Всичко свърши, Грунтел. – Трейд скръсти ръце пред гърдите си и заклати глава, докато уигамабобът с тежка стъпка се приближаваше към тях.

Джайън се вгледа с интерес в чуждоземното същество. Водачът му изглеждаше познат. И тогава си спомни, че го беше видял, когато с Дженис влизаха в тунела на Ганакари. Фамилиерът се опита да използва специалните си сетива, за да прозре каквото може за странното същество.

Грунтел, не разбирайки защо фамилиерът го гледа така натрапчиво, му отвърна, като взе презрително да го души.

– Веднага престани! – Джайън бутна подсмърчащата муцуна настрани.

Дженис се закиска зад ръката си.

Трейд отклони поглед, очите му весело заблестяха. Доста необичайно поведение за него.

– И така Трейд, как ме намери? – Джайън загърби водача, който продължаваше да го души от разстояние.

– Яниф ме изпрати.

Джайън се засмя.

– Яниф, моят стар приятел. Трябва да му благодаря за помощта. На теб също, Трейд. Ти ни спаси живота. Няма да го забравя.

Почувствал се неудобно от похвалата, Трейд деликатно омаловажи постъпката си, сякаш тя беше обикновено нещо.

– Този, който мирише вкусно, е благовъзпитан – провъзгласи Грунтел.

Джайън се намръщи на странния водач, но Грунтел не му обърна внимание. Той се облегна на кивата си тояжка, като още се мъчеше да си поеме дъх.

Дженис пристъпи напред.

– Аз съм Дженис. – Тя протегна ръка към аварянина. – Също ти благодаря.

– Прости ми, таджа. При цялото това вълнение забравих да ви представя. Това е Трейд та'ал Яниф. Член е на огромното ми семейство.

Очите на Трейд трепнаха към Джайън. Беше чул да нарича жената „таджа“. А тя не беше фамилиерка. Нима това беше принцесата, която твърдяха, че е откраднал?

*Тя не знае.* Джайън изпрати мислите си само на Трейд.

Трейд повдигна вежда и погледна въпросително към Джайън над главата на Дженис. *Това ще усложни нещата. Остави ги засега така.*

Трейд кимна с глава на Джайън и пое протегнатата ръка на Дженис.

– Няма нужда да ми благодарите.

– Разбира се, че има. – Тя му се усмихна мило. Трейд веднага се досети защо Джайън е укрil тази жена. Беше пленително красива, по свой собствен начин. Докато те се биеха, тя стоеше смело на мястото си. Беше точно от този тип жени, на които Трейд се възхищаваше. Необикновена и смела.

Джайън усети явното му възхищение и му изпрати предупредителни сигнали. Трейд се усмихна леко. Фамилиерите бяха много ревниви към това, което смятаха за свое. Призна правото на Джайън с почително кимане.

Всъщност Джайън беше един от няколкото мъже, които Трейд уважаваше. На Стража на мъглата се възхищаваха всички в Алианса и особено в Авария. Имаше репутация на честен мъж. Смел и уважаван фамилиер, който държи на думата си. Неговите хора много го обичаха.

– Дженис ме придружава до Авария. – Джайън срещна очите на Трейд. Думите му излъчваха огромна нежност. – А така нашето пътуване ще бъде по...

– Очарователно – дипломатично довърши Трейд.

Дженис се усмихна.

– Какви прекрасни думи. Ако вие сте пример за всички аварияни, тогава трябва да призная, че с нетърпение очаквам да посетя вашия свят.

Джайън мигновено се ядоса, прояви котешката си ревност.

– Страхувам се, писано, че Трейд е доста по-различен от повечето аварияни.

– Така ли? – Тя огледа замислено силния съдържан воин – от дългата му до кръста тъмна коса до искрящите му нефритени очи. – В какво отношение? – полюбопитства.

С ръце на бедрата Джайън се извърна към Трейд, предизвиквайки го да отговори на този въпрос. Но Трейд само се усмихна.

Не след дълго авариянинът се чудеше дали вътрешният му глас, който му напомни, че кристалите преобразуват силата, беше действително собственият му глас.

Останалата част от пътуването до подземния лагер премина без особени събития, освен че Грунтел постоянно подсмърчаше и душеше след Джайън, а той с раздражение пъдеше уигамабоба надалеч.

Стигнаха входа на тунела преди полунощ и бяха щастливи, че напускат този свят.

Подземният лагер беше напълно пуст. Джайън съобщи на групата, че това не е нещо необикновено, когато някой е бил нападнат. И макар че се зарадваха, дето няма да се срещнат с други непочтени обитатели на тази планета, биха били доволни да поразпитат местните за следващия свят.

Дженис си пое дълбоко дъх.

– Чудя се какво ли ще намерим от другата страна. – Досега нямаха много късмет с редицата тунели, които свързваха светове.

Джайън стисна ръката й.

– Ще бъда до теб, таджа.

– Не се тревожи – отвърна Грунтел. – Всичко прекрасно. Добро място. Добри хора. Ще ги харесах.

Трейд се извърна към водача си.



– Сигурен ли си, Грунтел?

Водачът заклати нагоре-надолу изкривената си глава.

– Много добро място. Много удобно.

Трейд се извърна към Джайън и Дженис.

– Да се надяваме, че е така. – Той дръпна настрана Джайън и му каза: – В случай че Грунтел греша, аз ще тръгна първи, тадж Джайън. – Той извади кийракс от ножницата.

Джайън кимна благодарно за възможността да защитава Дженис.

Трейд пристъпи с единия си крак в тунела. Обърна се и извика на Грунтел:

– Много хубаво място, а?

– Много хубаво – потвърди Грунтел.

Трейд пристъпи в прохода, който свързваше двата свята.

Джайън изчака няколко минути, в случай че Трейд изпрати предупредителни сигнали, но нищо не последва. Кое то можеше да означава нищо или всичко.

– Хайде, писано. – Джайън поведе Дженис в прохода.

Грунтел веднага ги последва, като продължи да подсмърча.

Ако някой се намираще в подземния лагер, щеше да чуе как фамилиерът съска на уигамабоба. Последва заповедта:

– Спри!

А после женски весел смях.

Земята пред тях беше съвършено прекрасна. Докато студът не ги връхлетя.

– Не каза ли, че това място е много приятно? – Трейд загърна около тялото си наметалото, като отпрати скептичен поглед към Грунтел.

Водачът засия и пое дълбоко студен въздух. Издиша с явно задоволство, като широко се хилеше.

– Много приятно!

Дженис се усмихна, треперейки.

– Изглежда, той обича студа.

– Вероятно е така. – Трейд прибра кийракса.

– Чудя се по кой ли път да тръгнем? – Дженис посочи трите ледени пътеки пред тях. Те водеха към едно хълмче с гора, покрита с лед и лунна светлина. Въздухът, макар и студен, беше свеж, чист и ободряващ. В този свят сега беше нощ.

– Ще тръгнем по средната пътека! – изцвърча Грунтел. Той се

втурна пред групата и щастливо поведе направо.

Джайън погледна въпросително Трейд, чудеше се дали да го последват. Трейд сви рамене.

– Изглежда толкова добра, колкото и другите.

– Вярно е.

Те последваха самопровъзгласилия се водач. Джайън привлече Дженис под топлото си наметало.

– Така по-добре ли е? – прошепна той.

– Малко. – После кимна, усещайки сладостната топлина под двата пласта наметала. – Винаги си бил топъл и приятен, Джайън.

Усмивка разтегли устните му.

– Мислех си същото и за теб. – Погъделичка я под наметалото.

Тя се засмя весело. Тънък слой сняг покриваше ледената пътека. Стъпките им скърцаха по снега и всичко около тях беше обляно от лунна сребриста светлина.

– Сребро и лед – меко каза тя. – Истинско вълшебство.

Джайън сведе поглед към нея.

– Да.

Дъхът ѝ спря в гърлото. На сребрилата лунна светлина той изглеждаше още по-великолепен, ако това беше възможно.

– Радвам се, че в този момент съм с теб, о, Страж на мъглата.

Дженис вярваше в значимостта на всеки миг. Френзите учеха, че хората възприемат реалността на един живот чрез отделните моменти и избираха такива, които да отделят в паметта си. Когато тези мигове се натрупат, техните следи формират магическа спирала, по която се извишава вътрешното душевно състояние на човек. Вратата на фамилиерите беше почти същата.

Простите ѝ думи го трогнаха.

– Също и аз, писано. – Той леко докосна с устните си нейните.

Джайън бръкна в джоба си на кожените си бричове.

– За теб е. – Подаде ѝ малък шлифован червен кристал. – Да замени този, който Карпон ти е отнел.

Сълзи се появиха в очите ѝ. Дженис задържа съкровището в дланта си, после присви пръсти над скъпия подарък. Знаеше, че през останалата част от живота си всеки път, когато погледне дара на Джайън, тя ще си спомня за невероятната нощ, която бяха споделили в кристалната стая.

Той ѝ беше дарил нов момент, който да въведе в линията на живота си.

- Винаги ще го пазя и ще го обичам.  
– Както аз те обичам. – Той я целуна по устата и измърка до хубавите й устни.  
Грунтел задърпа Трейд за ръкава.  
– Виж! Виж ги какво правят! – Той посочи към прегърнатата двойка.  
Трейд се закани на любопитния водач.  
– Не гледай натам.  
Грунтел почеса набраздената си глава.  
– Не?  
– Не. – Трейд извърна напред муцуната на капризния водач и продължиха да се спускат.  
– Хм. И тя си мисли, че той е вкусен! – обясни Грунтел.  
– Не по този начин! – Трейд извърна поглед и продължи по пътеката.

Призори те стигнаха до едно каменно жилище до заледен поток. През нощта не бяха срещнали никакви същества и Дженис бе започнала да се чути дали Грунтел беше прав в избора на пътека.

– Да отидем там! – развълнувано каза Грунтел. – Приятели. Ще отдъхнем през деня.

- Нима ни казва, че ще намерим подслон? – попита Джайън.  
– Така изглежда.  
– Уморена ли си, Дженис? – Той я притисна до себе си. – Или искаш да продължим?  
– Не продължава! – Грунтел заподскача нагоре-надолу.  
– Твърде далеч тунел. Твърде опасно. Трябва помощ!  
– Опасно? Какво имаш предвид под опасно? – попита Джайън, загрижен за Дженис.

- Пътят много стръмен. Нуждаем се от помощ.  
– Предполагам, че иска да ни обясни, че пътят става труден.  
Грунтел заклати глава към Трейд.  
– Може би трябва да приемем съвета му, тадж Джайън. Досега той ми доказваше, че знае какво говори.

Джайън сведе поглед към Дженис. Предполагаше, че тя няма да си признае, но знаеше, че е уморена.

- Ще спрем.  
Трейд и Грунтел тръгнаха напред.

– Защо те пита какво да прави, Джайън? Трейд не изглежда мъж, който пита такива неща. – Дженис вдигна поглед към него, а въпросителният израз правеше още по-красиви нежните ѝ черти.

Джайън замълча.

– Такъв си е той – хитро отвърна той.

После сви рамене, като се преструваше, че темата не го интересува. В действителност беше изумен от проникателното ѝ наблюдение. Трябваше да предупреди Трейд да бъде по-внимателен.

Грунтел заблъска по дървената врата с кривата си тояжка.

Отвътре се чу силен лай, последван от дрезгаво мърморене. Няколко минути по-късно вратата се отвори и се показа същество, покрито с козина, което беше високо почти колкото двама мъже. Имаше кафяви кръгли очи, заоблен черен нос и две малки заострени уши, които стърчаха под прав ъгъл на върха на главата му. Той почука челото си, за да покаже, че няма апарат за превеждане.

Грунтел поведе разговора вместо тях, като заговори със съществото със сумтене и гърлени звуци. Очевидно те се познаваха.

Грунтел се обърна към тях с двузъбата си усмивка.

– Ого ви пуска да останете за почивка.

Трейд кимна.

– Кажу ми, че благодарим за любезността му.

Грунтел преведе. Езикът на Ого изскочи от широко отворената му муцуна, от което всички се увериха, че това е неговият вариант на усмивка. То ги въведе вътре.

Доволна, че решиха да останат тук, Дженис огледа гостната на малката къщурка. Стаята беше осветена от голяма камина. Вълнени килимчета покриваха пода, по които бяха разпръснати ниски възглавници, явно предназначени за почивка. Малко котле с гозба висеше над огъня, апетитна миризма изпълваше стаята.

Дженис въздъхна. Развърза наметалото си и уморено се отпусна на най-близката възглавница. Джайън седна до нея. Дженис отново се зачуди на котешките му навици. Фамилиерът седна много близо до нея, като докосваше различни части от тялото ѝ със своето. Сякаш мълчаливо искаше да изтъкне присъствието и значението си, докато в същото време показваше на всеки, който го наблюдава, че смята тази жена за своя собственост.

Трейд мигновено разпозна позата, защото беше я виждал безброй пъти при други фамилиери, мъже и жени. Това беше друга фамилиерска загадка – те бяха независими и въпреки това се държаха като

закрилници към онези, за които се грижеха.

Ого беше щедър гост. Той предложи на всички топла супа, като подаде първата купа на Джайън. Някак бе усетил, че това беше фамилиерът, чието одобрение трябва да спечели.

Стражът на мъглата наклони глава и опита бульона. Като използва специалните си сетива, той установи, че храната няма да бъде вредна за тях.

– Безопасно е – тихичко изрече той. Дори Ого да не можеше да го разбере, не искаше да оскърби щедротото чуждоземно същество в неговия дом. После подаде купата на Дженис, така че да може тя първа да се нахрани.

Тя беше много гладна и с благодарност прие ястието. Сърбна няколко пъти, преди да похвали вкуса му.

Всички нетърпеливо изпиха своя дял.

След като приключиха с храненето, Грунтел и Ого като стари приятели поведоха разговор до огъня. След време Грунтел се извърна към Трейд.

– Ого казва, че ще ви заведе до тунела с неговите уий-чак-чак.

– Уий-чак-чак... Какво е това? – Трейд се беше проснал върху няколко възглавници със скръстени ръце зад главата. Въпреки отпуснатата му поза авариянинът, както винаги, беше нащрек.

– Той казва много жестоки, много смели. Могат движат върху лед. Уий-чак-чак уважавани от всички. Ще заведат само ако вас харесат.

– Хмм. – Кичур от косата му се беше пхнал под наметалото и когато той се обърна на една страна, се оскуба. Трейд изкрещя раздразнено:

– Попитай го дали има кожена връв, с която да си вържа косата.

Грунтел изсумтя нещо на Ого. Ого изплези език.

– Казва няма. Твърде лошо за воин, който мисли, че не е чарл.

Трейд присви очи. Без да обръща внимание на явното удоволствие на Грунтел, той наблюдаваше как Джайън положи заспалата Дженис на една от възглавниците. Разсеяно се зачуди какво ли е да се грижиш така за жена. Да почувстваш този вид...

Мислите му го разтревожиха, затова, както беше обичайно за него, той ги отхвърли.

– Изтощена е. – Джайън я покри с наметалото си.

– Това твоята таджа ли е, Джайън? – попита Трейд без заобикалки.

– Нима съм казал това?

– Знам, че си бил заловен в Ганакари – видях през какво си минал.

Джайън беше впечатлен от способностите на Трейд.

– Не знаех, че можеш „да виждаш“, Трейд.

Лека иронична усмивка изви изваяните устни на тъмнокосия мъж.

– Не, не съм направил много. Разкрих се пред Гилдията, за да спася

Реджар.

Джайън стана.

– Върна ли се Реджар?

– Да. – Трейд му разказа историята. – И доведе съпруга, която не е фамилиер.

Джайън се присъедини към смеха му, внимавайки да не събуди Дженис.

– Реджар винаги е бил пръв, когато се отнася за сияйни нови пътеки.

– Вярно е – съгласи се Трейд, когато си помисли за капризния си доведен брат. Беше сигурен, че наполовина фамилиер, той няма лесно да издържи уроците на Яниф. Малкото, които беше усвоил като помлад, беше достатъчно да му покаже, че всеки като Реджар трябваше да бъде впримчен в юзди. Очите на Трейд заблестяха, когато си представи как Лорджин безжалостно го дразни.

– Значи си спасил и Реджар. Много съм ти задължен, Трейд.

Аварианинът се подразни.

– Не ми дължиш нищо. Трейд не обича да е задължен или да са му дължни.

– И въпреки това... – започна твърдо Джайън.

Скулите на Трейд се обагриха в тъмен бронз.

– Как се измъкна от Ганакари?

– Дженис ми помогна да избягам.

– Трябва да е много объркана.

– Винаги е била. Тя не е от Ганакари – тя е френзи.

– Френзи? – Трейд го загледа замислен.

– Какво?

– Знаеш ли нещо за френзите?

– Не много. Само че са скитнически народ.

– Има няколко френзи в Зариан, където живея. Те са страстни хора.

Усмивка на мъжко превъзходство пробяга по лицето на Джайън, но той не каза нищо.

– Аха. – Трейд само можеше да си представя. – Тя танцува ли за теб?

– Какво искаш да кажеш?

– Не трябва да питаш, ако го направи. Говори се, че жената френзи има специален танц и го изпълняват само веднъж в живота си, за един човек. Мълвата е, че е мистичен и жрчески. Тя не използва думи, а само движения, за да резонира с душата на наблюдателя. Танцът описва образа на чистата любов. Този, който веднъж го е виждал, става неин завинаги.

Джайън беше слисан. Втренчи се в заспалата Дженис.

– Не знаех – измърмори той.

Трейд отклони темата за любовта и предаността, чудейки се кога ли и Джайън ще започне да се тревожи от тези неща.

– Гилдията е много разтревожена за теб. Иска да те види.

– И аз тях. Има много неща, които трябва да обсъдим. Фамилиерите са в голяма опасност, Трейд. Ще призова за помощ всички, които се отнасят благосклонно към чарл.

Трейд свъси вежди. Щом Джайън казва такова нещо, значи наистина е сериозно.

– Ще заведа теб и твоята таджа невредими до Авария, Джайън.

– В това не се съмнявам. Яниф е изпратил най-добрия, за което съм му благодарен.

Трейд склони глава при похвалните думи, изречени от мъжа, когото много уважаваше.

– Хайде да отдъхнем малко. Имам чувството, че пътуването ни няма да е от най-приятните.

– Вярно е. Трябва да се справим с тези свирепи Уий-чак-чак. – Трейд спря за миг, после добави невъзмутимо: – Може би ще им хареса миризмата ти, Джайън.

– Защо да бъдат изключение? Очевидно на всички им харесва.

Трейд изсумтя.

И двамата легнаха на възглавниците за кратка почивка.

Следващата нощ, когато луната изгря, Ого поведе групата зад къшурката.

До оградата имаше ниска, наподобяваща сал, платформа. В средата ѝ се издигаха високи пилони с напречни греди. Ого направи знак на Джайън и на Трейд да застанат до пилоните, докато Дженис и Грунтел седнаха в краката им един срещу друг.

– Сега ще изведе уий-чак-чак – осведоми ги Грунтел. – Надявам да ви харесат. Много жестоки.

Джайън и Трейд кимнаха сериозно. Силен лай се чу от бараката. Двамата мъже се приготвиха за битката, която можеше да последва. Ого се показа зад ъгъла.

Той водеше със себе си осем тумбести животни с пухкави глави и с изплезени езици. Те имаха широки лапи и въртяха опашките си. Бяха само педя и половина високи. Очите и на Джайън, и на Трейд се разшириха от учудване, но нито един от тях не каза нищо. И двамата обаче си мислеха едно и също нещо – това ли са свирепите животни?

Ого впрегна уий-чак-чаките и се качи на платформата. Закача разтревожено.

В началото уий-чак-чак само вдигаха врява и душеха всичко наоколо. Ого изглеждаше напрегнат.

След това едновременно вдигнаха кръглите си носове във въздуха, задушиха миризмата и всичките извърнаха глави и се вторачиха в Джайън.

Фамилиерът се взираше в тях с присвити очи.

Осемте уий-чак-чак издаваха звуци, подобни на кикот, а разтворените им челюсти и с бели зъби приличаха на усмивки. После те сведоха глави и започнаха да теглят платформата.

– Сега можем вървим! – щастливо извика Грунтел. И те тръгнаха. С *тромава стъпка* и едва-едва.

Доста по-късно все още не бяха излезли от предния двор.

Устните на Джайън се извиха иронично. Изведнъж осъзна абсурдността на ситуацията. Той отчаяно се опитваше да не избухне в смях. Дженис започна да се киска зад яката на наметалото си. Трейд замига и отклони поглед вдясно. Подозрително кикотене се чуваше от неговото място на платформата.

Джайън притисна ноздрите си.

– *Какво правим?* – попита той всички, които го слушаха. Платформата едва се тътреше по главната пътека. Трейд се извърна към него и каза съвсем сериозно:

– Ние се Уий-чак-чаким.

Джайън и Дженис едновременно избухнаха в гръмогласен смях. Тъглчетата на устните на Трейд се извиха.

– Добре че харесаха миризмата ти, Джайън – добави шеговито Дженис. – В противен случай кой знае колко време, шахме да загубим!

Този път дори Трейд се засмя, докато странната каруца се влачеше по пътя.



Уий-чак-чак доказаха ползата си, когато започнаха да се спускат в дерета. Широките им лапи с остри нокти се забиваха в леда и те преминаваха през места, където щеше да е много трудно за пътници, които вървят пеша.

Дженис си спомни колко прекрасно беше пътуването през ледената гора под светлината на звездите. Студеният свеж въздух, сребристите клони на фона на тъмното небе рисуваха пред нея магическа картина, която никога нямаше да забрави.

Джайън стоеше зад нея, мускулестите му крака притискаха гърба ѝ. Присъствието му допълваше прекрасното настроение на тази нощ, макар че щеше да се наслаждава на гледката дори той да не беше с нея. Но нямаше да е същото. Сякаш фамилиерът правеше всичко наоколо по-добро и сигурно. Той беше такова приключение в живота ѝ!

И освен това я караше да се чувства невероятно жизнена! Не само заради еротичния му опит, а заради всичко друго. Подозираше, че впечатлението ѝ не се дължи само на пътуването. Около него винаги си беше така. Нямаше друг с такова мощно и жизнерадостно присъствие.

Тя отново се натъжи при мисълта, че трябва да го напусне.

А той сякаш почувства внезапната промяна в настроението ѝ, защото протегна ръка и погали шията ѝ, както си разговаряше с Трейд. Незъннателният нежен жест дълбоко я трогна. Тя благодарно потърка бузата си с ръката му.

На зазоряване стигнаха до тунела.

Входът му се издигаше в средата на гората, самотен, тих и пулсиращ със светлина. Дженис се досети, че беше скрит умишлено. Грунтел потвърди мислите ѝ, като им съобщи със скованата си реч, че този тунел води към света на Алианса. След като влязат в него, ще бъдат съвсем близо до друг, който води директно до Авария.

Мъжете се поздравиха при тази новина.

Дженис се радваше, че най-опасната част от пътуването им очевидно бе приключила, но се натъжи при мисълта, че трябва да се раздели с Джайън. Върна спомените си назад – когато отиде при него, окования във вериги пленник, тя не бе си представяла, че между тях ще се развие такава връзка.

Тогава изобщо не очакваше, ще срещне някого като Стража на мъглата. *Как би могла да го знае?* Със сигурност няма такъв като него.

Грунтел изненада всички, като се сбогува с тях.

– Няма ли да дойдеш с нас? – попита Трейд водача, като го дръпна настрана.

– Няма дойде. Тук Грунтел свърши. Доведох, както обещах. Трябва да се прибира вкъщи.

– Разбирам. – Поради странни причини Трейд се натъжи, като разбра, че придружителят му си тръгва. Всъщност той беше започнал да харесва уигамабоба. Водачът му го спаси, когато го улучи отровната игличка.

– Защо не дойдеш с нас в Авария? – попита той, като сам се изненада от въпроса си. – Сигурен съм, че можем да ти намерим място.

Грунтел заклати муцуна, малките му очички заблестяха.

– Трябва да се прибира вкъщи – повтори тъжно той.

Трейд кимна разбиращо. После извади сребристо черна кесия с тежки камъни и я подаде на Грунтел като заплащане за услугата му.

Грунтел се захили и нетърпеливо загреба в торбичката.

– Много добро заплащане, рицарю на чарл! – Той изигра малкия си танц, въртейки се на широките си стъпала.

Трейд се усмихна.

– Грунтел, аз не съм рицар на чарл.

Грунтел прибра камъните в сивата си мантия, без да обръща внимание на твърдението на Трейд – както правеше от самото начало.

– Извършиш огромно дело – спасиш всички нас. Може би получиш специална награда от чарл!

Чертите на Трейд мигновено се вкамениха.

– Нищо не искам от чарл.

Грунтел наклони глава встрани.

– Иска нещо. В сърцето. Дълбоко. Грунтел знае.

Аварианинът се изчерви от нахлулата в лицето му кръв. Обърна се с гръб.

– Задоволи желанието на сърцето си. Никога не боли. – Той потупа по гърба воина с грубата си, обрасла с козина, ръка.

Аварианинът помълча, после каза меко:

– Сбогом, Грунтел. Желая ти всичко добро – и тръгна към входа на тунела.

– Не забравяй думите на Грунтел, рицарю на чарл! – извика след него Грунтел, когато аварианинът мина входа.

Трейд се поколеба за миг, но после продължи.

Грунтел се облегна на малката си крива тояжка, докато се увери, че всички ще влязат невредими в тунела. След това доволно продължи по

своя път.

Уигамабобът винаги приемаше сериозно работата си на водач.

## 12

Пътуването мина добре и късно същия ден тримата влязоха в приемната на тунелите за Авария.

Дженис се възхити от красотата на тази планета. Широките улици в селището бяха павирани и водеха до централен площад, обграден от магазини. Навсякъде имаше разцъфнали дървета и цветя, чийто екзотичен аромат изпълваше въздуха.

В Авария беше ден и Дженис вдигна поглед към ясното синьо небе. Лекият ветрец развяваше косата ѝ. Птичките чуруликаха в дърветата и храстите и тя забеляза многобройни кристални камбани, които висяха на различни места, а тихият им звън изпълваше с музика въздуха и оживяваше прекрасната гледка.

Авария беше по-красива от всичко, което беше чувала. Вдъхна дълбоко сладостния аромат на цветя.

– Красиво е, нали? – усмихна се Джайън.

– Да, дори по-прекрасно, отколкото си представях. – Тя сияеща се извърна към него. – Радвам се, че дойдох с теб тук! Това е едно от местата, които винаги съм си мечтала да видя.

– Радостта ти ме прави щастлив. – Той вдигна ръка и отметна един кичур от лицето ѝ. – Ти сама ще решиш, но може би ще искаш да видиш и Ма'ан – предложи той.

Като чу думите на фамилиера, Трейд надигна вежди. Джайън беше мъдър и опасен ловец. Подобни тактики не бяха известни на аварианските воители. Той очаровано наблюдаваше сцената, която се разиграваше пред него.

Дженис широко отвори очи от изненада.

– Родния свят на фамилиерите? Нали не пускат никого в Ма'ан без лична покана, фамилиерите ревностно пазят уединението си. Какви ли не мълви се носят за това място. Някои казват, че е тайнствен свят, суров и непрощаващ. Други твърдят, че е приказно място.

Каквато и да беше природата там, Дженис беше сигурна, че едва ли ще има възможност да я види. Щеше да бъде глупаво да не се възползва от сегашния изключителен шанс.

– Много мило от твоя страна, Джайън.

Трейд скръсти ръце пред гърдите си. *Мило.* Джайън беше напълно във властта на това момиче. Воинът търпеливо наблюдаваше как

Стражът на мъглата се покорява на женски капризи. Такава гледка не беше за изпускане.

– Значи ще дойдеш? – умоляваше я Джайън искрено. Той знаеше много добре какво означава такава покана за нея.

– Ако смяташ, че няма да ти причиня някакви неприятности... – Тя нямаше представа, че фамилиерът нарочно изчаква момента, в който тя сама ще реши.

Джайън се усмихна – като котката, каквато беше... единствено и само той, водещ тази сложна игра.

– Никакви неприятности, таджа.

– Тогава мисля, че ще ми хареса. – Тя благодарно му се усмихна.

– Добре. – Той взе ръката ѝ. – Разбира се, ще бъдеш наша.

– Наша? – Тя учудено го погледна.

– Просто така се казва.

Трейд знаеше, че не е точно така. Когато един фамилиер заведе някого в своя дом и изрече тези думи, той предявява правата си пред семейството си и неговият дом е отворен за избраницата, която става негова.

Той я поведе към дома на Кру и Сулейла, преди Дженис да му зададе въпроса, какво иска да каже с тези думи.

Беше прекрасен ден. След всички опасности живи и здрави бяха пристигнали в Авария. На Дженис ѝ се отваряше рядката възможност да види Ма'ан. Нямаше да напусне Джайън за известно време. Обзе я остро чувство на щастие.

Трейд забеляза леките стъпки на Дженис и блясъка в очите ѝ и трябваше да признае, че Стражът на мъглата се бе добрал до победата.

Не че имаше някакви съмнения в резултата. Но продължаваше да се чуди каква ли ще е реакцията на момичето, когато тадж Джайън я въведе в родния си свят, изолиран от другите светове.

Трейд си позволи крива усмивка. От това, което беше разбрал за Дженис, не мислеше, че тя ще приеме леко положението.

Той почти завидя на Джайън за предстоящата схватка. Самият той винаги бе харесвал опасностите.

От всякакъв вид.

Преди да стигнат до дома на Кру, срещнаха стария магьосник Яниф.

– Джайън! – зарадва се той и сърдечно потупа фамилиера по гърба.

– Яниф, стари приятелю. – Джайън прегърна стареца. – Трябва да ти благодаря.

– Шшт. Няма за какво да ми благодариш. Радвам се да видя, че си невредим и си в добра форма.

– Да, но за това трябва да благодарим на Трейд. Ако не беше той, нямаше да сме тук.

Яниф одобрително изгледа зеленоокия воин.

– Никога не съм се съмнявал в теб, синко.

Червенина изби по бузите на Трейд. Тъй като се чувстваше неудобно от всякакъв вид похвали, той измърмори:

– Тадж Джайън направи повече.

– Нима се опитваш да ми кажеш, че тадж Джайън преувеличава, Трейд? – отвърна хитро Яниф.

Както и да отговореше, Трейд се оказваше притиснат. Раздразнен от магьосника, той се втрени със смразяващо безразличие напред и отказа да отвърне.

Яниф се засмя.

– Ти извърши едно доблестно дело за гилдията и за фамилиерите. Не се срамувай да го признаеш. – Яниф се извърна към Джайън. – Мога да разбера какво става в главата ти. – Той изгледа многозначително Дженис. – Ще уведомя другите за ситуацията. Искаш ли сега да говориш пред Висшата гилдия?

За момент Джайън се замисли.

– Да, ще говоря. Дженис, Трейд ще те заведе в дома на Кру, където можеш да отдъхнеш, докато дойда. Сулейла, неговата съпруга, е член на моето семейство.

Дженис захапа устна – колебаеше се дали този дом ще приеме една непозната. Джайън я погали по бузата.

– Всичко е наред, писано. Ще се радват да те видят. Сигурен съм, че много ще я харесаш.

– Може би трябва да отида на странноприемница?

– Не. Трейд, заведи я у Кру.

Трейд се приближи, за да изпълни нареждането.

– Джайън! – запротестира Дженис с високо вдигната ръка.

– Знам, че моите роднини ще се погрижат добре за теб. Ще се видим скоро. – Той се наведе и властно целуна устните ѝ. *Кажу на Сулейла да мълчи.* Той изпрати мисълта си на Трейд, който кимна с глава.

И само докато я водеха, Дженис се чудеше как фамилиерът успя да я накара да направи точно това, което искаше той. Досега не беше

чувала заповеднически тон от него. И въпреки това му се подчиняваше за всичко. Слаба тревога се прокрадна в съзнанието ѝ.

По-късно, когато Джайън влезе в дома на Кру, завари Трейд да отдъхва в огромната стая. Косата на воина беше вързана на конска опашка. Той отпиваше от топъл маир и лениво прелистваше книга.

Очевидно изчакваше да се върне Джайън, за да си тръгне. И макар в дома да имаше още трима воини, тадж Джайън беше поверил Дженис на него. Трейд нямаше да си тръгне преди връщането на фамилиера. Така постъпваха аварияните.

– Къде е Дженис?

Трейд вдигна поглед.

– Почива си на горния етаж.

– А другите?

– Кру и Сулейла отидоха да видят Мелъди.

– Ах, бебето на Лорджин. Яниф ми каза, че Кру вече е безумно влюбен в него.

Трейд леко се усмихна.

– Да, има нещо такова. Бебето е наследило властния му маниер. Направо му е одрало кожата.

Джайън се засмя, представяйки си картинката – легендарният воин Кру коленичи в краката на едно бебе.

– Наистина ли? Ама как така?

Трейд сви рамене.

– Не съм този, който ще отговори на подобни въпроси.

Джайън беше забелязал, че макар Трейд да беше част от семейството на Кру, странеше от другите. А това безпокоеше всички.

– Къде е Реджар?

Трейд унесено подпря брадичката си с ръка. Не можеше да се разбере настроението му.

– Реджар е при Яниф.

– При Яниф? И какво прави там?

– Аха... нима не си чул? Реджар ще се присъедини към чарл.

Джайън учудено надигна вежди.

– Доброволно? – недоверчиво попита той. Не можеше да си представи как Реджар ще се подчини на дисциплината, която беше необходима, за да станеш воин на чарл. Реджар винаги е имал капризен характер. Обичаше живота и жените. Но не винаги в тази последователност. От

всичко, което Джайън беше видял, нямаше съмнение, че той беше истински фамилиер.

Трейд се усмихна.

– Виж, това е въпрос, по който може да се поспори.

И двамата се засмяха. Макар да беше наполовина фамилиер, наполовина аварианин, Реджар, изглежда, бе наследил най-независимите черти и на двете раси. Кру, бащата на Реджар, и Яниф от години му мърмореха да се присъедини към чарл, но без резултат. Мъжете от рода Кру следваха пътеката на воините на чарл. Джайън можеше само да се досеща какви хитрини е използвал Яниф, за да накара своенравния Реджар да се съгласи. Щеше да научи това по-късно, ала сега имаше по-важни въпроси за разрешаване.

Джайън изведнъж стана сериозен.

– Уведомих гилдията за положението в Ганакари.

Трейд остави питието си на масата.

– И?

– Разбира се, Карпон трябва да бъде спрян. И да се установи химическият състав на упойващото вещество, което ми даваха. Надявам се, че междувременно ще вземат някакви мерки, за да се осигури безопасността на фамилиерите. Направих онова, което смятам за най-добро. – Той не довърши, но Трейд разбра, че Джайън ще се погрижи за всички тези неща.

– Сигурен съм, че си направил най-доброто, Джайън.

– Мъдреците искат да те видят, Трейд – каза тихо фамилиерът.

Трейд не се зарадва. Не желаше отново да се забърква в безкрайните игри на мистиците.

– И защо съм им потрябвал?

– Казах им какво стори, за да ни спасиш.

Ноздрите на Трейд пламнаха.

– Бих предпочел да не беше го правил, Джайън.

– За съжаление щяха да го видят... в съзнанието ми.

– Не. Можеш да прикриваш мислите си от тях.

Джайън въздъхна. Значи на Трейд му бе известно, че фамилиерите могат да се прикриват от магьосниците на чарл от високо ниво.

– Нямах право. Заслужавах признание за това си дело. Те искат да говорят с теб.

Трейд послушно стана. Когато домът на мъдреците помолеше някого, винаги съществуваше известно съмнение каква е причината.

– Не, те искат нещо от мен.



– Не останах с такова впечатление.

– Ти не знаеш. Повярвай ми, в края на краищата те ще поискат нещо. Ако не сега, то друг път. – Той тихо затвори вратата след себе си.

– Тогава съжалявам, Трейд – изрече Джайън в празната стая. Воин със сила като Трейдовата, който отказва да бъде чарл, тръгваше по много опасен път.

„Може би ще бъде добре за известно време Трейд да остане в Ма'ан.“ Колкото повече мислеше, толкова повече осъзнаваше колко добра беше идеята му. И за двамата.

Всъщност той щеше да настоява.

Трейд се изправи пред мъдреците във Висшата гилдия. Високомерно извърна гръб, след като срещна очите на всеки, който отпрати поглед към него.

За първи път го викаха, когато са събрани всички, макар поотделно вече да се беше срещал с всеки от тях.

И въпреки че никога не бяха извършили нещо лично срещу него, действията им срещу неговия баща го засягаха. За едно невинно момче това беше несправедливо и сурово наказание, което го настрои срещу тях за цял живот.

И той много страдаше.

За това не прие радушно поканата в тази зала.

Гелфан заговори първи:

– Ще ти се отплатим, сине на... Яниф.

Светлозелените втречени очи на Трейд се присвиха.

Мистикът дори не се реши да изрече името му.

– Не е необходимо. Не се нуждае от вашата отплата.

Ермак прочисти гърлото си, явно затруднен от грубостта на младия воин.

– Не го разбра, Трейд. Ние, мъдреците от Висшата гилдия, се опитваме да те обезщетим за... за начина, по който се държахме с теб.

– Начинът, по който сте се държали с мен? – Ироничният тон на Трейд накара някои да отклонят погледи.

Ермак беше един от тях. Той разтревожено се огледа.

– Начинът, по който ние не зачетохме твоята позиция във всичко това. Разбира се, досещаш се, че не го сторихме доброволно. Заради отличните ти качества искаме да поправим грешката си. Сила като твоята не може да бъде пренебрегната или отхвърлена. Въпреки твоето

желание.

Трейд изсумтя и скръсти презрително ръце пред гърдите си.

Дланта на Гелфан се плъзна по масата.

– Очевидно е, че тази сила се нуждае от контрол. Няма да позволим да се развихри!

Трейд презрително вдигна вежди.

– Нима? И кой от вас ще определи, кой няма да ми разреши да вървя по своя път? – Предизвикателството беше направено. Той изгледа със смразяващ поглед всеки мистик поотделно – освен Яниф.

Както очакваше, никой не проговори. Кой щеше да се осмели да предизвика такава сила? Яниф пристъпи напред.

– Не е необходимо, Трейд. – Той се обърна с властния си глас на чарл към своя ученик. – Помисли добре, преди да изговориш следващите си думи.

Трейд се поколеба. Искаше да предизвика Гелфан. Предупреждението на Яниф го охлади. Освен че го защитаваше, учителят искаше да му докаже, че Гелфан може да приеме това предизвикателство крайно сериозно. Трейд не искаше да тръгне срещу Яниф.

– Както желаяш, Яниф. Заради уважението ми към теб ще замълча.

Ултант беше впечатлен.

– Какво можем да направим за теб, Трейд? Сигурно има какво. Например онази случка в миналото. Но да оставим старите рани. Независимо от всичко бихме искали да те възнаградим за храбростта ти. Ти спаси Стража на мъглата, двама от нашите хора са ти благодарни. Нямаше друг, способен да го върне жив. Благодарение на твоята сила и ловкост той отново е при нас. Трейд, спечели нашето доверие и сега ние желаем по някакъв начин да те възнаградим.

Ултант много изкусно отхвърли миналото и наблегна на настоящето. С думите си той направи така, че на Трейд му е много трудно да откаже наградата. И въпреки всичко той нямаше какво да поиска от тях.

Изведнъж отново чу думите на Грунтел.

– ... попитай желанието на сърцето си...

Защо пък не? Какво щеше да загуби?

– Много добре, Ултант! Гилдията може да започне с това, да върне истинското ми име. Името, което беше отричано толкова много години.

В огромната зала се възцари тишина.

Накрая Зуасуз заговори:

– Кое име, Трейд та'ал Яниф?

Само лекото трепване на миглите издаде обидата на Трейд.

– Става дума за името, което ми принадлежи – става дума за кръвна връзка – което вие със своята „мъдрост“ отрекохте. – Той се въздържа да изрече по-горчиви думи.

Трейд се обърна към Яниф, искрено съжаление се изписа върху лицето му.

– Прости ми, Яниф, и знай, че правя това не за да опозоря твоето име, което поставям над всички други. Съществува обаче едно друго име, което бих искал да нося. Онова, с което съм свързан чрез кръвта си. И то не по майчина линия.

– Не е!

Всички очи се извърнаха към мощния глас, който долетя от вратата на залата. Кру.

Той закрачи напред, властното му присъствие изпълни залата. Изправи се до Трейд.

– Младежът е прав. – Кру сложи ръка върху рамото на Трейд. – Време е да промените начина, по който управлявате, време е да заличите старите обиди. Тан-Ши трябва да разберат и ако не го направят, това ще бъде тяхна грешка. Защото аз ще провъзглася Трейд за свой син. Щях да го сторя още когато беше дете, но вие ми наложихте забрана и бях принуден да не го правя. Това бе забрана, която удвои скръбта ми – загубих не само сестра си, но и своя роден син.

Ултант се обади:

– Кру, имаше други причини, които ни принудиха да вземем това решение. Това беше отплата за оскърблението на Тийрдар на рода Лодарс. Трябваше да приемеш правата на Тийрдар върху неговия син. Тогава не можехме да позволим друго.

– Да, Кру – добави Гелфан. – Дори тогава Тийрдар беше мистик от шесто ниво. По това време ти имаше само четвърто. Срещу такава сила щеше да бъдеш безпомощен.

Бледолилавите очи на Кру обходиха мъдреците с непреклонен бляскав поглед.

– Така ли мислите? – изговори той със смразяващ тон, който принуди някои от тях да отклонят поглед. Репутацията на Кру като легендарен воин също беше добре известна.

Гелфан присви очи – не харесваше насоката, която взе разговорът. Решенията на мъдреците не трябваше да бъдат поставяни под съмнение.

– Не – призна си той. – Но не можехме да поемем такъв риск.

– Трябваше да оставите аз да взема решение! Беше засегната честта на моето семейство.

Яниф се обърна към Кру.

– Не можемме. Гилдията послуша моята дума.

Кру изненадано се обърна към Яниф.

– Твоята дума? Но защо? Ти беше на моя страна – сам ми го каза!

Защо си направил такова нещо?

– Реджар.

И Трейд, и Кру не можеха да повярват. Накрая Кру се обади:

– Но Реджар не беше потомство. Защото, аз не бях... Сулейла и аз... аз все още не бях изпълнил ритуала със Сулейла.

– Точно. – Яниф се взираше в Кру със сериозен поглед. – Както казах, не можемме да поемем риска да тръгнем срещу Тийрдар.

Дълго време всички мълчаха. Какво беше видял Яниф? Нещо, което включваше Реджар и беше жизнено важно. Но какво? Мъдреците напразно се питаха.

– Не разбирам нищо от тези неща, Яниф. Признавам си, че доста ме тревожат. Защото се чудя къде е границата между прозренията и манипулиращите ти лъжи. Напоследък за мен тези граници се сливат и си изпълнен с гняв.

– Наскърбяват ме думите ти, Кру.

– Мен също.

– Познаваме се от толкова години, умолявам те да ме изслушаш и те моля да повярваш на думата ми. Заради Реджар и винаги е било заради Реджар.

– Не вярвам на това – изсъска Кру.

– За какво говорехме? – Трейд беше напълно забравен при тази размяна на нападки между мистиците.

Мъдреците извърнаха ужасени очи към Яниф.

– И не можем да повярваме на това, Яниф. Сигурно не си разчел правилно знаците, Яниф? – Гелфан беше явно разтревожен. – Той е фамилиер, той не е...

– Точно това казах и аз.

Странно наистина, но Кру беше този, който първи се опомни.

– Не съм тук, за да оспорвам мястото на моя син в твоите видения, Яниф. Аз съм тук, за да предявя своите права над другия си син.

Той се обърна към Трейд и сложи ръка върху рамото му.

– Предявявам правата си над Трейд, което е мое право по кръвна линия, според мистичната вяра на чарл, според аварианския закон и според моето сърце. Припознавам го като Трейд та'ал Кру, законен брат на моите синове Лорджин и Реджар. Прегърни баща си, Трейд. И макар

да съм наскърбен, че този момент идва толкова късно, все пак добре е, че въобще дойде.

Трейд прегърна Кру. С влага в нефритените си очи той се отпусна на едно коляно пред него.

– Приемам те като баща по моя кръвна линия и по сърце. Аз съм Трейд та'ал Кру!

Нито един глас не се обади да оспори този факт.

Яниф наблюдаваше сцената по-доволен от всякога. През всичките години, през които Трейд беше израсъл в краката му, как му дават наследственото му име по право и по кръвна линия на майка му. В Авария, когато бащата опозори своето потомство, той завинаги губеше права над синовете си. Такива синове по закон принадлежах на онзи, който застанеше до рода на майката. В този случай Кру имаше право да предяви претенции за Трейд.

Кру и Трейд останаха в коридора и Яниф, наблюдавайки ги, си помисли, че това, което стана, беше справедливо.

– Сигурен ли си, че бебето е спало достатъчно? – Кру погледна строго през масата към най-големия си син Лорджин.

– Да, татко, сигурен съм – отвърна хладно Лорджин. Той нехайно отмести очи към брат си Реджар и двамата се спогледаха. Кру го влудяваше! Да, това беше първото му дете, но все пак, той не е идиот!

Реджар се усмихна глуповато на брат си, щастлив, че този път не той се окажа под критичния поглед на баща си.

Съпругата на Лорджин, Адиан, се усмихна на Кру, сякаш той беше най-мъдрият и най-грижовният човек наоколо и единствен разбираше как се гледат деца. Явно всичко това много ѝ харесваше. За което по-късно щеше да ѝ поиска обяснение.

– Не мисля, че бебето е в безопасност на това дърво, на което живеете – измърмори Кру.

Лорджин знаеше какво ще последва. Баща му не веднъж беше „предлагал“ на сина си да се върнат в семейната къща. Временно. За следващите двадесет години.

Той се чудеше дали баща му все още се измъчва от страховете за странстващия му брат, Реджар, който освен това бе женен и съпругата му живееше при Кру. Да, сигурно постепенно се е побъркал от тревогата по брат му.

Лорджин се ядоса. Защо винаги трябваше да страда заради брат си?

Погледна го сърдито през масата. Реджар невинно му се усмихна.

– О, но това дърво е толкова прекрасно. – Лайлак намигна на своя мъж Реджар. Преди няколко нощи бяха намерили едно хубаво тайно местенце на един клон. Тя потрепери, когато си спомни какво бяха правили онази нощ.

Реджар ѝ хвърли потаен поглед. Той тайно прокара върха на езика си под чувствената си долна устна. Неслучайно съпругът ѝ носеше име, което на езика на фамилиерите значеше Надареният.

– Дървото е напълно безопасно, татко – каза Лорджин за пореден път.

– Не мога да разбера как ще е безопасно, когато тя може да пропъзти от клона и...

Лорджин разтри челото си – болката бе започнала да пулсира. От седмици Кру повтаряше едно и също и ставаше все по-лошо.

– Тя още не може да пълзи, татко. – Младият мъж изстена, когато си представи какво щеше да му отвърне Кру.

– И въпреки това, кой може да каже кога...

Силен вик се чу от мястото, където стоеше съпругата на Кру, Сулейла. Всички спряха да се хранят и се вторачиха слисано в нея.

Сулейла беше търпяла достатъчно.

– Заклевам се, Кру, ако не спреш с тези глупости, ще ти издера очите!

Кру зяпна от изненада.

Сулейла размаха ръце във въздуха.

– Бебето е в чудесно здраве! Яде добре, спи добре, храносмилането му е добро и даже прилича на теб! Сега ще ни оставиш ли малко на спокойствие!

Всички погледи се прехвърлиха към Кру, за да видят как ще отговори на такова необичайно, но съвсем заслужено изявление на съпругата му.

– Хм. – Прочутият воин не каза нищо и продължи да се храни.

Останалите на масата го последваха.

– Ще ми издереши очите? – измърмори той към Сулейла с тих глас.

Съпругата му се подсмихна.

– Най-малкото.

Отправи ѝ поглед, който тя познаваше много добре.

– Очаквам го с нетърпение – изрече само с устни, така че никой освен нея да не го чуе. Все още успяваше да я накара да се изчерви.

– Моето момче, ще ми подадеш ли бекаса? – Леля Агата побутна с

лакът Трейд, като се взираше в чинията през лорнета си.

Никой нямаше представа за какъв бекас говори, но Трейд подаде на старата жена чинията с авариянски калан задушена яхния. Леля Агата току-що се беше върнала от Рий Ген Кий Инг земя с Реджар и съпругата му, Лайлакс. Авария ѝ се видя толкова променена.

Някой почука на вратата.

Малкин, прислужницата им, отвори вратата и толкова се притесни от човека, който стоеше там, сякаш бе загубила способността си да говори. Така че гостенката влезе сама в стаята, в която се хранеха.

Всички изведнъж спряха разговорите си и като един извърнаха погледи.

– Кой е? – прошепна Дженис на Джайън, когато никой не проговори.

*Това е почитаната Майка Тан-Ши. Тя е мистичният водач на женската секта. Казват, че познава и носи всички женски мъдрости на Авария. Нечувано е да напусне манастира.*

– Тогава защо е дошла? – измърмори Дженис.

*Чула е, че Кру е признал Трейд за член на своя род. След като е направил това, той е нарушил клетвата между чарл и Тан-Ши.*

И Лордждин, и Реджар вече знаеха за Трейд. И двамата почувстваха облекчение. Въпреки че братята отдавна да признаваха Трейд, известни им бяха усилията на баща им да уреди въпроса с Тан-Ши.

Дженис внимателно огледа възрастната жена. Сребрилата ѝ коса се спускаше по гърба. Дрехите ѝ, черни и без украса, никак не подхождаха на величествената ѝ осанка. Като Яниф, тя носеше дълъг жезъл с кристален връх. Очите ѝ бяха ясно сребристи, сякаш бездънни. Въпреки че не погледна нито веднъж към Дженис, момичето изпита особеното чувство, че старата жена я изучава.

Кру успя да проговори първи.

– Уважаема Майко, чест за нас е вашето присъствие тук. Елате и седнете на моята маса. – Той стана и ѝ предложи мястото си на глава на семейството.

Тан-Ши отказа.

– Не съм дошла тук, за да сядам на масата ти, Кру, но ти благодаря за жеста.

Той се намръщи.

– Ако си дошла заради Трейд, само си си загубила времето. Вече го провъзгласих за свой син, което е мое право.

Трейд, който очевидно се чувстваше много неудобно да е център на

внимание, заби поглед в чинията си и мускулчета заиграха по челюстта му. Изпитваше силен гняв към гилдията и към Тан-Ши.

– Не съм тук, за да обсъждам твоето право – сръза тя авариянския воин. Майка Тан-Ши никога не увърташе. Винаги преминаваше направо по въпроса.

Кру отвърна смело въпреки огромното си уважение към нея.

– Ще се боря за него – каза той с тих, но смразяващ глас.

Трейд погледна изненадано към него.

– Той е мой син – и вие не можеше отново да ми го вземете.

Майка Тан-Ши се усмихна.

– Няма нужда да се бориш за него, воине. Време е да загърбим миналото. Дългът е платен. Злините, които бяха причинени от един чарл, сега са поправени от друг. – Тя изгледа остро Яниф, който седеше мълчаливо на мястото си в края на масата. После кимна на Трейд, като с това прие него и правото му да седи зад Кру в неговия дом.

Трейд нарочно не й обърна внимание.

Кру за първи път постъпваше като баща. Той ритна под масата Трейд, който неохотно се поклони.

Сребристите очи на жената заискриха весело, сякаш намираше съпротивата му за забавна.

– Упоритостта може да бъде добра черта за един воин на чарл, сине на Кру.

Яниф се засмя.

– Това му казвах, когато беше малък.

Трейд присви очи.

– Не съм воин на чарл. Нито някога ще бъда.

– Ще говорим за това по-късно, Трейд. – Кру се върна на мястото си.

– Не, Кру, няма.

Реджар и Лорджин направиха гримаси, знаеха какво ще последва. Джайън наблюдаваше сцената, която се разиграваше пред него, изчакваше Трейд да разбере какво означава действително да бъдеш син.

Кру не се разстрои. Той седеше на стола си, и се взираше със смразяващ поглед в младежа.

– Казах, че ще поговорим за това по-късно.

Мускулите по челюстта на Трейд заиграха, но не каза нищо.

Отлично – помисли си Джайън – вече пое ролята си на син. Би се обзаложил, че в бъдеще между двамата силни мъже ще има много сблъсъци на волята. Да, мисля, че ще помоля Трейд да дойде в Ма'ан за



известно време. Той има нужда да се настрои за това, да разбере какво означава в действителност да приемеш името на Кру.

Но Джайън истински се изненада, когато Майка Тан-Ши неочаквано каза:

– Ще разговарям с таджа на Рен.

Джайън вдигна втрещения си поглед към нея.

*По какъв въпрос?*

– Това е личен разговор.

Джайън знаеше, че не може да откаже дори само ако го беше помолила.

*Добре.* – съгласи се той. – *Но тя не знае.*

Гласът на Майка Тан-Ши се върна в съзнанието му и той разбра, че тя също има способността да изпраща своите мисли.

*Няма да разкрия твоята тайна, тадж Джайън. Бих искала да разговарям с нея за... други неща.*

Джайън кимна, макар да се чудеше какви могат да бъдат тези неща.

– Дженис, Майка Тан-Ши желае да разговаря с теб. Дженис, която току-що опитваше цветната салата в чинията си, извика:

– С мен?

Джайън едва не се разсмя на комичното изражение, което придоби прелестното ѝ лице.

– Да. Насаме.

Тя погледна от Майката към Джайън, после отново към Майката.

– Защо иска да разговаря с мен? – прошепна нервно.

Джайън беше удивен.

– Не знам – отвърна раздражено той. – Защо не я попиташ сама?

– Хайде, дете. Ще седнем в градината за няколко минути. Трябва да разговарям с теб по някои въпроси.

Дженис се надигна и хвърли към Джайън последен умоляващ поглед, после последва жената навън. Джайън се усмихна, наблюдавайки колебливите ѝ стъпки.

Яниф също следеше как напускат стаята, като спокойно хранеше Боджо с къс месо.

– За какво искате да разговаряте с мен? – Дженис седна до старата жена на каменната пейка.

– Бих искала да знам твоето разбиране за властта и силата, дете мое.

Дженис не можеше да си намери място, смаяна от това, че старата жена бе успяла да погледне в душата ѝ. Силата винаги е била мерило за Дженис.

– Какво за силата? – тихо попита тя.

– Ти ще ми кажеш – мъдро я посъветва Майка Тан-Ши.

Дженис въздъхна.

– Не харесвам начина, по който мъжете я упражняват, сякаш те улавят в капан, нито как я използват, за да властват... Не искам да участвам в това.

– Обясни ми.

– Карпон... той е...

– Знаем за Карпон. Продължи по-нататък.

– Той смазва, пречупва с властта си, мисли си, че я използва, но действително тя го използва.

– Отлично. – Старата жена кимна. – Продължавай.

– Очевидно Трейд има невероятни способности, но все още не е в хармония със силата си.

Сребристите очи на Майка Тан-Ши заблестяха.

– Много проникателно.

– А Джайън... Джайън притежава невероятна сексуална сила. Използва я за свои цели, когато му се удаде.

– Джайън има повече сила, отколкото си мислиш.

Дженис изсумтя, не разбираше какво ѝ загатва Майка Тан-Ши.

– Много добре усещам даровете му – той често ме омагьосва.

Старата жена се усмихна.

– Разбира се, че го прави. Не съм очаквала друго от него.

Дженис се изчерви, но отвърна на усмивката ѝ.

– Каж ми, Дженис, побеждавал ли те е?

– Да – призна си момичето.

– И това те безпокои, защото се страхуваш да не се загубиш в неговата страст.

– Да. Така е с мъжете, които имат сила – без значение каква е тя. Не бих искала да съм част от тяхната игра на власт.

– Вече си и винаги ще бъдеш. Не можеш да се отречеш от пътеката, по която те води съдбата.

– Вероятно не. – Дженис сви рамене. – Но мога да се опитвам да променя тази пътека, нали?

Лицето на Майката доби озадачен израз.

– Що се отнася до разсъждението, ти се справяш отлично според

Тан-Ши.

Очите на Дженис заблестяха от комплимента.

– Може би ще се присъединя към вас? – Преди не беше мислила за това, но вероятно щеше да ѝ хареса такъв живот.

Сух гърлен смях се изтръгна от гърдите на старата жена.

– Дете, ти не познаваш темперамента си!

– Защо?

Устните на старата жена се извиха.

– Според Тан-Ши трябва да се лишиш от... нека да го кажа просто – от забавлението ти с Джайън.

– О-о! – Изчерви се Дженис.

Майка Тан-Ши я потупа мило по ръката.

– Това също е хубаво – просто една различна пътека. Освен това си мисля, че Джайън Рен има да ти казва нещо, ако веднъж пожелаеш да се събереш с него. – Тя ѝ намигна.

Дженис беше изненадана от погрешното впечатление на Майка Тан-Ши. Тя веднага я поправи.

– Няма какво той да ми казва! Това си е мой избор.

Старата жена се засмя.

– Той винаги е бил много умен – промърмори си тихичко тя.

– Какво?

– Казах, че си умна и ще направиш правилния избор.

Дженис кимна, пръстите ѝ си играеха с гънките на роклята.

– Разбирам, вие сте избрала да стоите настрана. Забелязах, че тук мъжете упражняват властта. Между другото – вие сигурно мислите като мен. Затова сте избягала от лъстивите им стратегии и преследвания.

– Грещиш, Дженис. Няма нищо по-хубаво от тази грижа и затова разбиранията на Тан-Ши са против това, което ти вършиш.

– Какво искате да кажете?

– Бягаш, защото смяташ, че не можеш да се справиш със силата. Ние в Тан-Ши не избягваме войните – вместо това се опитваме да проявим истинската си женска сила.

– Силата на жената? Каква е тази женска сила, за която говорите?

– Само мога да ти кажа какво не е. Не е като мъжката мощ. Не се проявява в размахването на сабя или в удара на юмрук. Не е физическа сила, а интуитивно познание. Именно там е истинската ни власт. В знанието и в мъдростта ни.

– Но какво представлява мъдростта срещу мъжката сила? По-добре е да си воин.

– Не е така. Макар че да си воин е хубаво, ние можем да бъдем силни като тях. Но не по този начин трябва да упражняваме огромното си влияние.

– Как можете да го твърдите? – Дженис знаеше много добре колко сила е нужна, за да се върти сабята, за да се удря. Цял живот беше наблюдавала какво правят мъжете.

– Нашата Тан-Ши сила се оприличава с водата – тя е нежна и леко развълнувана на повърхността. Течност, която винаги се променя – тя тече като живота и когато срещне пречка, знае, че трябва да я заобиколи. И въпреки това водата е тази, която отнася огромните скали.

Дженис се замисли върху думите на Майка Тан-Ши.

– Защо ми казвате това?

– Защото и ти си такава, Дженис – отвърна неясно тя. – В бъдеще в своя живот ще трябва да мислиш върху тези неща. Когато държиш рожбата си в ръце, ще имаш огромно влияние за развитието на това дете.

– Дете? За какво говорите? Аз няма да имам дете! Няма да встъпвам в брак.

Очите на Майка Тан-Ши заблестяха.

– Скоро ще дойде времето, когато ще се изправиш през жизнено важно решение. Не забравяй, мъжката сила прилича на огъня – той бучи, пращи, поглъща, защото такава е неговата природа. Тогава си спомни за водата, която се носи като живота. Огънят не може да погълне водата, но водата може да го изгаси. Кое мислиш в края на краищата е по-силно?

Дженис се втренчи в нея, смаяна от тази представа.

– Жената лесно може да промени мъжа, без той дори да го съзнава. Водата отстъпва, променя посоката си, и пак потича свободно.

Преди Дженис никога не беше гледала на отношенията между мъжа и жената. Но всъщност това беше без значение за нея. Тя искаше съвсем други неща в своя живот.

Майка Тан-Ши стана.

– Водата може непрекъснато да променя своята посока – запомни този закон. То е, което прави жената толкова силна.

След тези думи тя си тръгна.

Дженис остана дълго време, чудейки се какво точно означава тайнствената метафора.

И защо уважаемата Майка Тан-Ши беше избрала нея, за да изрече всичко това.

## 13

Когато Дженис се върна при другите, Джайън ѝ каза, че трябва незабавно да тръгнат за Ма'ан.

– Толкова скоро? – Тя се надяваше да остане и да разгледа Авария.

– Да, проблемът с Карпон е много сериозен, Дженис.

Тя се изчерви от собствената си недосетливост. Тук тя се безпокоеше дали ще успее да разгледа забележителностите на Авария, докато хората на Джайън бяха изправени пред сериозна заплаха от страна на Ганакари.

– Съжалявам, Джайън. Може би ще бъде по-добре, ако дойда друг път. След като... когато нещата са... – Не беше сигурна как да довърши.

Джайън се надигна от масата и се приближи към нея.

– Нищо не съм чул – меко изрече той. Не се доизказа.

– Сигурен ли си, че искаш да дойда? – Дженис не искаше да чуе истината.

– Сигурен съм. – Джайън се обърна към Кру и Сулейла.

– Ще ви държа и двамата в течение.

– Моля те за това, Джайън. – Сулейла също беше загрижена за своя народ. – Ще се върнеш да ни погостуваш отново, нали, Дженис? – попита тя младата жена.

– С удоволствие. Благодаря ви за гостоприемството и любезността.

Сулейла се усмихна – харесваше я много. *Намерил си своето съкровище, Джайън.* Той засия в прелестна усмивка.

*Със сигурност.* Той погледна към Кру и изрече на глас:

– Трейд, бих искал утре да дойдеш с мен в Ма'ан.

Трейд замръзна на място, както отхапваше парче месо.

– С каква цел, Джайън?

Кру срещна очите на Джайън и разбра – фамилиерът щеше да даде на новия му син малко време да се приспособи. Разбрал мъдростта в плана на Джайън, Кру мълчаливо му благодари с поглед.

– Това не подлежи на обсъждане, Трейд. Когато тадж Джайън кани воин от рода Лодарес в дома си, това безусловно се приема. Така ли е, Джайън?

– Така е.

Ноздрите на Трейд пламнаха. Нямахше какво да стори – трябва да тръгне на сутринта за Ма'ан.

– Добре – измърмори той, раздразнен, че го манипулират така. – Ще бъда там.

Реджар, който наблюдаваше целия разговор, въздъхна тъжно. Даваха на брат му Трейд малка отсрочка, но тя нямаше да трае дълго. Кру очакваше от своите синове – от всичките си синове – да бъдат воители на чарл. Реджар нямаше време сам да покаже на упорития си брат Трейд веселия игрив свят на фамилиерите, където сетивата управляваха всичко. Заслужаваше си да отиде на Ма'ан само за да види такова нещо. Реджар обмисляше възможността да се позабавлява малко.

*Дори и не си го помисляй.* Джайън го прониза с поглед, Реджар се извърна към своя брат и избухна в пакостен смях.

Преди да тръгнат, Джайън помоли Яниф да настрои устройството за превод на Дженис, за да може да разбира езика на фамилиерите, докато е в Ма'ан. Яниф леко я докосна по челото и каза, че е направил необходимото.

Поради причини, които не можеше да разбере, Дженис изпитваше много особено чувство. Майка Тан-Ши ѝ беше споменала за силата на женската интуиция.

Джайън и Дженис стъпиха в света на фамилиерите Ма'ан точно когато слънцето бе започнало да залязва. Този свят беше великолепен.

Море от натежали от роса червени и лилави цветя се разкриха пред погледа ѝ. Влажният въздух беше изпълнен със свежото уханието на зеленината, която ги заобикаляше. И имаше толкова видове животни! Това беше свят на звуци, цветове и аромати – място, където чувствителността се усилва и възбужда.

Дженис пое дълбоко знойния въздух и когато той изпълни дробовете ѝ, осъзна, че никога не се е чувствала толкова жива!

– Откъде идва това усещане? – учудено попита тя Джайън.

– Не знаем, но Ма'ан въздейства по този начин на всеки, който дойде тук. Ето защо си пазим нашия дом. Онези като Карпон, които се мъчат да ни го вземат, са научили за неговата прекрасна природа.

Дженис наблюдаваше Джайън – наблюдаваше го тук, на неговата земя, на която принадлежеше и приличаше толкова много. И тогава ѝ мина мисълта, че Ма'ан и фамилиерите са странно свързани. Загадъчната красота се пренасяше върху онези, които те срещаха, и завинаги оставаше в тях следа. Не се учуди, че се носеха безброй слухове за това място. Най-последно ѝ се струваше, че е зърнала томителната същност и на

Джайън?

Защото фамилиерът несъмнено бе като тази земя!

Те излязоха на един път, който водеше до неговия дом. Джайън й обясни, че по това време на деня повечето фамилиери обичат да почиват. Скоро, когато слънцето залезеше, щяха да станат. Затова той бе нагласил да пристигнат точно по това време, за да избегне срещата с някой от тях.

Джайън забелязваше колко е възхитена Дженис от всичко наоколо. Сега тя се усмихваше, но нямаше да е задълго. Връхлетя го тъга. Би искал да не се налагаше да стори това, което трябваше да стори. Той въздъхна.

Нямаше друг избор.

Това беше свят на луни, на звезди и на фамилиери. Той взе ръката й в голямата си длан и решително я поведе към дома, в който беше известен като Страж на мъглата.

Дженис се изправи пред доста внушителна гледка, когато вдигна поглед към огромната сграда, покрита с назъбени кулички и открити веранди.

Веднага след като влязоха в палата, бяха заобиколени от прислуга – всички въодушевени от неговото завръщане. Един авторитетен мъж накрая ги прогони.

– На вашите заповеди, ваше величество?

На Дженис й секна дъхът и погледна към Джайън. Той обаче се направи, че не забелязва.

– Нищо, Нирим, веднага ще се оттеглим в спалнята. – Ако икономът беше любопитен – а Джайън беше сигурен, че е – той деликатно си задържа езика зад зъбите.

Щом човекът се поклони и тръгна по коридора, Дженис понечи да поиска обяснение от Джайън, но без да й отговори, той я поведе след Нирим. След доста коридори нагоре и надолу накрая спряха пред една тежка двукрила врата.

– Юталът желае да разговаря с вас, господарю.

Без съмнение искаше. Братът на неговата майка беше първият му съветник. И сигурно имаше какво да му каже.

– Не сега. Кажи му, че ще говоря с него сутринта.

Нирим кимна.

– Да изпратя ли камериерка за нейно величество? – попита той загрижено.

– Не.

Дженис вдигна вежди. Джайън отвори вратата, бутна я вътре и затвори след тях.

Дълго се взираха мълчаливо един в друг.

Накрая Дженис проговори:

– Ти ли си кралят?

Той отправи към нея дълъг поглед.

– Да.

Тя вирна брадичка, макар да премаля от ужасното предчувствие.

– На цялото кралство? – попита тя с разтреперан глас.

– Аз съм кралят на фамилиерите, Дженис.

Думите му й подедържаха като удар.

– Разбирам.

– Нима? Цветът на очите ми е определил моята съдба в момента, в който съм се родил, защото само едно дете от дадено поколение се ражда с две различни на цвят очи. Закон е този мъж да стане крал на фамилиерите. Каквито и да са способностите му, каквото и характер да има, той управлява.

– Разбирам.

– И макар да е необичайно, това качество се е предавало в моето семейство от много поколения – затова моят баща е управлявал преди мен. Разноцветните очи са отличителната черта на кралския дом.

– Разбирам.

– Ние сме народ, състоящ се от родове. Всеки род има своите правила и отличителни белези. А аз управлявам всички родове.

– Разбирам.

Той скръсти ръце пред гърдите си.

– Можеш ли да кажеш нещо друго освен това „Разбирам“?

Когато гневът й пламна, тя дълбоко пое дъх и издиша. С непоколебима воля овладя яростта си.

– Не знаех, че цветът на очите на фамилиерите е от значение.

– Разбира се. Пазим го в тайна. Можеш ли да си представиш какво щеше да се случи, ако Карпон знаеше кой съм.

Имаше много истина в думите му. *Но можеше да ми каже.* Гневът й се извиси още повече.

– Очите на Реджар – синьо и златисто...

– Синьото означава, че домът, от който е той, също е кралски. Всичко е доста сложно и другите хора лесно се объркат.

– Разбирам.

Джайън я наблюдаваше загрижено. Като ловец търпеливо



изчакваше да скочи върху своята жертва.

– Мъглата е другото, тайното име за моите хора. Тадж Джайън, официалното ми име означава Кралят страж, Джайън Рен – Страж на мъглата.

Дженис заби очи в стената зад него – твърде разярена, за да срещне спокойния му поглед. Таджа... Думата отекваше в съзнанието ѝ. Думата, която тя глупаво приемаше като обикновена нежност! Ръцете ѝ се разтрепериха от ярост.

– Кога се бракосъчета с мен?

– От самото начало.

Усети влагата в очите си, но упорито отказваше да се предаде на отчаянието.

– Как разбра Нирим?

– Нашите сетива са различни от твоите. Предадох му съобщението си.

Тя сведе поглед.

– Не забелязах нищо.

Той нерадостно се усмихна.

– Уверявам те, всички разбраха.

Тя притаи дъх и накрая вдигна очи към него.

– Не искаш да ми кажеш!

– Това беше твоят избор – изрече той спокойно.

– Какво? Сякаш маската на спокойствието падна изведнъж от лицето ѝ – точно както предполагаше Джайън. – Моят избор?! Моят избор! – изкрещя тя, като замаха яростно ръце във въздуха. Тя започна да крачи пред него като истински фамилиер. Очите на Джайън пламнаха от връхлетялата го страст, докато я наблюдаваше.

Тя спря пред него, рязко вдигна глава и го прониза с яростния си поглед.

– Ти отне моето право на избор точно както направи Карпон! Каква е разликата?

Джайън видимо се отдръпна.

– Как се осмеляваш да кажеш това? – задъха се той. – Да ме сравняваш с онзи мъж?

Дженис съжали за думите си още в момента, в който те се изплъзнаха от устата ѝ, защото истината бе, че по нищо не си приличаха. Карпон се беше опитал да я подчини на своите желания заради властта. Джайън я защити, достави ѝ удоволствие и показа какво означава да...

Все едно!

– Ти ме измами, изигра ме, използва ме.

– Нямаше нищо против да ме използваш по подобен начин и си вярваше, че имаш власт над мен. Помисли си за това. – Тихият му глас наподобяваше на дълбоко ръмжене.

Дженис пребледня.

– Не беше същото!

– Наистина ли? Да ти напомня ли, че ти склучи сделка с мен и използва моето тяло. Защо си мислеше, че имаш право да го направиш?

Тя отклони поглед.

– Каж ми – прошепна заплашително той. – Щеше ли да ме оставиш да гния в онази килия, ако бях ти отказал?

Тя преглътна.

– Изопачаваш нещата. Не бях виновна аз, че са те заловили.

– Вярно е. Но поемаш отговорността от мига, в който си предложила споразумение.

Тя не очакваше това от него.

– Ето защо имаш такава репутация, Страж на мъглата! Можеш да изопачаваш действителността с думи и да объркваш своите противници! Трябва да се гордееш с това си качество.

Той косо я изгледа.

– Ти мой противник ли си, Дженис?

– Ако не съм, тогава каква съм? – отвърна му тя.

Той въздъхна тежко.

– Предупредих те да се върнеш на Ганакари. Ти предпочете да не обърнеш внимание на предупреждението ми. Сега ти си моя.

Дъхът секна в гърлото ѝ.

– Какво говориш?

– Аз съм фамилиер.

– Нима? Какво се опитваш да ми наложиш?

– Това е моето схващане. – Той започна да се приближава към нея с бавни стъпки. – Нима очакваше от мен да постъпя по начин, който е чужд за моята природа? Ние усещаме своите съпруги – разбрах го в мига, в който влезе в килията. Аз съм този, който съм. Ти си тази, която си... за мен. Следователно аз съм...

– Хищник – изсъска тя.

– Когато се налага – дебнешком се приближи към нея.

– Ловец!

– Зависи какво смяташ да уловиш – измърмори той, пристъпвайки все по-близо.

– Властник! Ти си тиранин! – изкрещя тя най-обидната дума, която знаеше.

– Наистина е така – аз съм крал. – Той улови лицето ѝ между силните си длани и я насили да вдигне поглед към него. После наведе красивите си устни до нейните.

– А ти, писано, си моята кралица. – Той покри устните ѝ и отне дъха ѝ. С едно рязко и бързо вдишване.

Дженис се уплаши, започна да удря по широките му гърди. Топлите сухи устни разтвориха нейните, настойчиво и властно.

И когато тя започна да губи съзнание, той издиша в устата ѝ.

Показа ѝ, че това беше неговият дъх. Неговият.

След като я пусна, тя хладно и решително се отдалечи от него.

Съблече се мълчливо и легна на огромното ниско легло, което беше покрито с нефритена и златиста коприна. Цветовете на очите му. Всъщност в цялата мебелировка като че ли преобладаваха тези два цвята, сякаш бяха символ на...

Не искаше да мисли повече за хипнотичните му очи. Искаше да забрави Стража на мъглата.

Когато Джайън се съблече и легна до нея, тя му обърна гръб.

Той се приближи и я взе в прегръдките си.

– Остави ме. – Гласът ѝ беше студен.

– Ти си моя съпруга.

– Тогава това е твоето нещастие. – Очите му заблестяха от гняв, но я пусна. Мъжете фамилиери не приемаха да бъдат отблъсквани от своите съпруги. А Джайън беше истински фамилиер.

Уморена от събитията през последните дни, Дженис бързо заспа.

По средата на нощта тя се събуди от силно желание, което сякаш ѝ причиняваше болка. Гърдите ѝ трептяха, набъбнали, зърната ѝ горяха, кожата ѝ бе настръхнала от възбуда. Косъмчетата между краката ѝ бяха влажни.

Джайън се надигна върху нея, луната го обливаше с мистичното си студено сияние. Невероятно красивите му черти бяха омайващо чувствени, изражението му – решително.

Тя го искаше толкова силно, че се изви нагоре към него.

– Какво стори с мен? – изстена Дженис.

Той не отговори. Пръстите му се вплетоха в косата ѝ, уловиха я властно и силно. Не откъсна очи от нейните, докато проникваше в нея, горещ и решителен.

Дженис отметна глава назад и изкрещя от разкъсващото усещане,

което беше и удоволствие, и болка. Удоволствие от сливането, а болка от копнежа.

– Какво стори с мен, Джайън? – задъхваше се тя, докато той безмълвно ѝ отговаряше с екстаза на тялото си.

Отговори ѝ дръзкото проникване.

Отговори ѝ изгарящата кожа.

Отговориха ѝ хапещите му зъби.

Отговориха ѝ милващите му длани.

Той беше Страж на Мъглата. Крал на всички фамилиери. И тя беше негова – за да я обладава.

Когато на следващата сутрин Джайън влезе в работната си стая, той не се изненада да види, че Х'райър, неговият ютал, вече го чакаше. Първият му съветник имаше репутация на безкомпромисен мъж, без значение колко дребен беше проблемът, той никога не спираше, докато не го разрешат.

Тъмната му коса беше леко посивяла на слепоочията. Джайън уважаваше много Х'райър и често търсеше мъдрите му съвети.

Джайън се запита с коя ли тема Х'райър ще започне – Дженис или Карпон. Изборът на съветника щеше да му покаже кой проблем смята той за по-важен.

Джайън се надяваше да е за Карпон. Не беше в настроение да спори със своя ютал.

Особено не ѝ след такава страстна нощ, каквато преживя с Дженис. Когато излезе, тя все още спеше като упоена.

През нощта той направи така, че тя да му се отдаде с желание. Управляваше я с чувствените си умения, но не се самозалъгваше каква щеше да е реакцията ѝ на следващата сутрин.

Х'райър не оправда надеждите му.

Без да губи време, той тръгна в атака.

– Тя не е фамилиерка – грубо заяви той.

Джайън дълбоко въздъхна.

– Забелязал съм това.

Х'райър вдигна вежда.

– Говоря сериозно, Джайън.

Младият крал въздъхна.

– Какво искаш да ми кажеш?

– Хората са загрижени... за много неща.

– Не трябва да се тревожат за Дженис – тя няма нищо общо с положението в Ганакари. Ако не беше тя, сега нямаше да съм тук – помогна ми да избягам.

Х'райър беше изненадан.

– Ще съобщя на краля. Макар че една таджа, която не е фамилиерка, едва ли ще бъде приета.

– Ще я обикнат. – Той погледна към Х'райър. – Ще видиш.

Х'райър премълча и заговори за друго.

– Трейд пристигна. Настаних го в третото крило. Вече се е пръснала мълвата какво е направил за нашия Страж. – Той се усмихна. – Обзалагам се, че се чуди къде да се дене от всички похвали, с които го отрупват.

Джайън също се засмя.

– Представям си колко му е приятно.

– Хората искат брачната церемония да се извърши тази вечер. Разпоредих да започнат приготовления за празненството. Главите на родовете, техните съветници и семействата им вече пътуват към нас. Сигурен съм, че хората ще искат да изкажат почитта си към Трейд за героичното му дело.

Мускулчета заиграха върху челюстта на Джайън. Дженис нямаше да иска да чуе за каквото й да е брачно тържество. Разбира се, Х'райър нямаше как да знае за това.

– Първо трябваше да ме попиташ, Х'райър.

Съветникът му беше изненадан.

– Бях убеден, че не е необходимо. Винаги има церемония, когато един тадж си взима съпруга.

Джайън изтри с длан челото си. Какво можеше да каже? Не искаше се среща с никого, включително и с Х'райър, имаше достатъчно лични проблеми за разрешаване. Започна трескаво да търси начин как да убеди Дженис да дойде с него.

– Прав си, разбира се. Изнервен съм, прости ми.

Х'райър меко се усмихна.

– Разбирам. Положението в Ганакари те е разтревожило. Какво става с Дарик, Джайън?

Джайън поклати скръбно глава.

Очите на Х'райър се напълниха със сълзи.

– Тази новина ме опечалява много. Беше толкова мило момче и това бе първото му приключение.

– Зная. Не е имал шанс срещу тях, Х'райър. – Джайън никога

нямаше да се примири с ужасната съдба на младия фамилиер.

– Ще уведомя семейството му.

Джайън унило кимна.

– Кажи ми какво се случи в Авария с гилдията – попита Х'райър.

– Казах им, че Карпон не е сам – той има съучастници. Изглежда, се заинтересуваха много и ме помолиха да обясня какво съм разбрал. Както обикновено, погледнаха в съзнанието ми, за да видят дали ще научат повече от нещата, които аз съм видял. Видяха черни нокти и оранжев кръг.

– Разбраха ли?

– Не. Забелязах, че всички бяха много объркани, включително и Яниф. Все още продължават да спорят как да се справят с положението. Яниф беше най-разтревожен. По-късно ми каза, че се чуди дали истинската опасност е Карпон или някаква неизвестна заплаха.

Х'райър потри тила си.

– Ако Яниф е загрижен, тогава и аз почвам наистина да се безпокоя.

– Да, аз също.

– Какво казаха за отровата? Могат ли да обезвредят упойващото вещество?

– Не, не и докато не се сдобият с проба от неизвестния наркотик. Никой от висшите мистици не можа да разгадае същността ѝ чрез мен.

Х'райър беше загрижен.

– Какво ще правим, Джайън? Нашите хора са безпомощни срещу такава заплаха.

Джайън си пое дълбоко дъх.

– Казах на мъдреците да затворят тунела.

Х'райър ахна.

– Но Джайън! Това ще отнеме свободата на фамилиерите! Сега всички наши действия трябва да бъдат контролирани от Авария. Вторият тунел беше тайната ни врата.

– Мислиш ли, че не знам това? Уверявам те, мислил съм много, ютал, но нямаме друга възможност – не и ако искаме да осигурим безопасността на нашите деца. Нищо няма да спре Карпон.

– Не сме ли способни да опазим тунела от такава заплаха?

– Те са много и са добре въоръжени. Освен това не знаем кои са техните съюзници. Възможни са огромни загуби. – Юмрукът му се стовари върху масата. – Няма да позволя да загубим друг фамилиер в Ганакари. Дарик беше последният! Достатъчно е това, че от години

оберианите ни преследват в някои райони! Наистина съм разтревожен. Ако Карпон влезе в тунела на Ма'ан, нашият свят е в опасност. Познавам го, няма да спре, докато не провъзгласи Ма'ан за свой.

– В състояние сме да го победим – поклати глава Х'райър. – Никой от Ганакари не може да се мери с фамилиерите.

– Вярно е. Аз повалих много от тях, но какво ще кажеш за неизвестния наркотик? Той ни прави безпомощни. Трябва да използваме благоприятния момент и да открием състава на това вещество. Докато това стане, аз ще защитавам света на мъглата.

– Хората ни ще бъдат потресени. Да загубят свободата си – не е ли това най-лошото нещо за един фамилиер? – изрече тъжно Х'райър.

Джайн му отвърна с твърд спокоен поглед. Никога нямаше да забрави въздействието на онова коварно вещество върху себе си. Ужасът от него.

Х'райър знаеше през какво е преминал Джайн. Той мъдро, но неохотно прие решението му.

– Кога мъдреците ще затворят тунела?

– Тази вечер.

– Ще кажа на хората.

Джайн кимна. Отиде до прозореца и се загледа в прекрасния пейзаж към езерото. Ма'ан, неговият дом. Най-красивата земя. Толкова първична и естествена – като неговите хора. Затварянето на тайния тунел беше най-трудното решение, което някога е взимал. И подозираше, че това е само началото на огромната напаст, която се приближаваше.

*Изведнъж го разтърсиха тръпки.* Капчици пот избиха над веждите му. Затвори очи и опря чело в рамката на прозореца.

– Твоето превъплъщение приближава – обади се Х'райър. Дори от другия край на стаята забеляза симптомите. Бе изстрадал твърде много, за да не ги разпознае.

– Да. – Джайн се опитваше да оправи дишането си, което изведнъж странно се разколеба, преди отново да стане равномерно.

– Тя знае ли? – Х'райър се приближи и застана зад него.

– Не. – Нови тръпки го разтърсиха.

Х'райър постави нежно ръка върху рамото му.

– Какво ще правиш, племеннико?

– Скоро ще й кажа. Тя ще реши сама.

– Може да не го преживее. – Х'райър беше принуден да го изрече. – Никога жена, която не е фамилиерка, не е...

– Ще го преживее. – Джайн се вираше в него с многозначителен

поглед.

Х'райър притаи дъх.

– Искаш да кажеш, че ще се жертваш?

– Ако се наложи.

Х'райър стисна рамото му.

– Кой ще ни управлява тогава? – развълнувано попита той.

Джайън смутено се усмихна.

– Мисля, че ще преживее превъплъщението. – Дали обаче ще поиска, това беше въпросът, Джайън обаче запази съмнението си за себе си.

– Добре. Трябва да спазим традицията – това ще бъде първият брак между мъж фамилиер и жена от друг свят. Уместен начин да започнем... с общо управление на всички! – Той с обич потупа Джайън по гърба, опитвайки се да облекчи тревогата му от сериозното положение.

Джайън благодари за жеста на своя ютал.

– Но детето ти едва ли ще е фамилиер, Джайън. Каквито и да са теретичните шансове, просто не вярвам, че с чуждоземна жена ще те сполети това щастие. – Родът на Джайън изпитваше огромна гордост от факта, че много поколения крале бяха тяхно пряко кръвно потомство. Да ти се роди момченце с разноцветни очи, беше изключително събитие за един дом и род. А при тях се бяха раждали с поколения.

При фамилиерите деца от смесени двойки бяха рядкост. Всъщност само едно дете беше родено от такъв брак, и това беше Реджар.

Джайън изгледа своя съветник изпод мигли.

– Тя ще роди бебе фамилиер.

Х'райър се ухили.

– О, на какъв се правиш сега – на мистик чарл? Добил си способности да предсказваш?

Джайън вдигна царствено глава.

– Разбира се, че не. Аз притежавам нещо много по-добро, ютал.

– И какво е то, племеннико?

– Фамилиерската дързост.

Дълбокият смях на Х'райър отекна през коридорите.

Дженис стана от леглото и се приближи до огромния прозорец.

Гледката пред нея беше невероятно красива. Езеро с кристално чиста синя вода, заобиколено от гъста тропическа растителност.

Лек бриз разносяше сладостно ухание и милваше косата ѝ. Джайън. Той беше като този свят. Загадъчен и красив, когато го гледаш. Опасен



и непредсказуем, щом го познаеш.

Идеше ѝ да го разкъса.

Беше излязъл, докато тя спи. Миналата нощ той опустоши душата ѝ, сто пъти я накара да обезумее. Отново и отново. Понесе я към върха на страстта толкова пъти, че забрави броя им. И през цялото време не промълви ни дума.

Остави тялото му да говори вместо него. В моментите ѝ на колебание бе ѝ показал другата страна на своя характер. Властен и покоряващ.

*Той я беше измамил.*

Измами я по възможно най-лошия начин! Макара точно в това да беше въпросът...

Начинът, по който Джайън ги спаси от велдите, невероятната му издръжливост, изключителните му способности, отказът му да се преклони и пред най-страшната опасност – всички тези качества говореха за голяма духовна мощ.

Този мъж беше не просто фамилиер, а крал на фамилиерите.

Мислите ѝ се върнаха към първата им среща, в килията на Ганакари, когато той „прие“ условията ѝ. Спомни си как ѝ беше казал, че нещата може да не са такива, каквито изглеждат. Колко прав е бил!

Тогавя тя не разбра какво иска да каже пленникът. Самонадеяно си мислеше, че ще може да контролира положението и го освободи от веригите му. Сега знаеше добре, че никой не може да владее фамилиер.

Вчера той беше прав за едно нещо – тя не биваше да сключва такава сделка с него.

Но отчаяната ситуация принуждава човек към отчаяни мерки. А тогава Дженис беше толкова отчаяна.

И той знаеше това. И двамата бяха в смъртна опасност. Спомни си как дъхът му в ухото ѝ я възбуждаше по начин, който не можеше да обясни. Бил е толкова възбуден, когато е стоял зад нея, готов да я обладее. Готов да улови нищо неподозиращата си жертва.

Гальовното му мълвене отново прозвуча в съзнанието ѝ. Горещи, страстни фрази, които тя взе за думи на страстта. Колко е грешала.

Сега, когато разбираше езика на фамилиерите, тя си спомни няколко от мистериозните думи, които той произнесе.

Ей махана не Туан – Аз отхвърлям всички други...

А Джайън ври ре Туан – За мен няма друга...

Дженис прехапа устни и сълзи напълниха очите ѝ. Защо бе направил такова нещо? Каза ѝ, че фамилиерите могат да почувстват своите съпруги. Ако беше така, защо не я остави и тя да направи своя собствен

избор? Защо не я попита, защо не ѝ даде правото сама да реши?

Защо не я изчака?

Мъркацията му глас се върна отново в мислите ѝ. Силната му ръка сграбчи косата ѝ и копринените му устни докосваха шията ѝ: „Моля те да почакаш... кажи ми да спра...“

Отвърна му да не спира. И той направи това, което тя поиска от него.

Но тя не знаеше!

Нима, ако знаеше, каза ѝ вътрешният ѝ глас, щеше да постъпиш различно? Истината бе, че тя отчаяно искаше да избяга от Карпон и беше готова на всичко, за да успее.

Ох, всичко бе толкова объркано. И отново се съсредоточаваше, както винаги, в нейния живот, върху властта.

Може би първоначално Джайън не е имал избор. Може би, когато е осъзнал какво е тя за него, е бил принуден да постъпи така. Но после? През всичките тези дни, които пътуваха заедно – той можеше да ѝ каже.

Но тъй като беше хищник, целта му бе да я впримчи.

Ноздрите ѝ пламнаха. Нямахме да стане. Сега трябва да я освободи.

Сълза се търкулна по бузата ѝ. Тя ядно я изтри.

Ако в бъдеще копнее за неговото еротично ухание и трепери за тъмнозлатистата коса, щеше постоянно да си напомня каква цена плащат поробените от властта.

Взела решение, тя търпеливо зачака завръщането на фамилиерите.

Въпреки мрачното си настроение Дженис учудено вдигна поглед към извития ствол на дървото, който растеше през дупка в пода и минаваше през покрива. Беше почти обяд и тя все още продължаваше да чака Джайън.

Трепетливо чуруликане се носеше от клоните. *Вътре в стаята.*

Никога преди не беше виждала дърво да расте в жилище, но реши, че ѝ харесва. Да имаш до себе си в стаята нещо, толкова живо и хубаво, действаше успокояващо.

В спалнята шуртеше и малко шадраванче, оградено с камъни. Нежният равен звук на бликащата вода отпусна опънатите нерви на Дженис и тя се изтегна до ухаещия на свежест водоскок.

Във водата плуваха цветя. Екзотичните бели цветчета преливаха в бледорозово в средата и бяха наистина прекрасни. Дженис загреба едно в дланта си и го помириса. Знойното ухание възбуди у нея представи за гореща тропическа нощ и още по-горещи страсти. За искрящи зелено-златисти очи, разширени от неудържимо желание... Тя потръпна.

Плътен мъркащ глас я изтръгна от бляна.

– Някои вярват, че цветето тасмин възбужда страстта. – Джайън стоеше до вратата и внимателно я наблюдаваше.

Дженис отклони поглед и поруменя при спомена за нея. Тогава фамилиерът бе правил невъобразими неща с нея с устните, с езика, със зъбите си. Бе обхождал с език цялото ѝ тяло от главата до петите и обратно.

И по-същия начин я хапеше. Джайън обичаше да хапе.

Тя отново потръпна.

И макар още да му беше сърдита, задето я бе обвързал, без да ѝ каже, не можеше да отрече с цялото си същество, че снощи откликна на страстта му. Призори тя взе инициативата и го люби. Нещо, което страшно ѝ хареса. На него също.

Простена полугласно, когато си спомни начина, по който Джайън я гледаше, докато лежеше под нея, наблюдаваше я през мигли и я окуражаваше да продължи, назовавайки множество неразбираеми неща, които очакваше тя да му стори.

Едва ли с друг мъж някога щеше да е толкова щастлива. Знаеше, че е почти невъзможно. Вече не се сърдеше толкова на фамилиера, защото

разбираше, че такава е неговата природа. Но решението ѝ относно бъдещето им не се промени.

Цяла сутрин Дженис бе мислила за сегашното си положение. Джайън беше разумен. Тя трябваше просто да го накара да разбере, че за нея този брак е невъзможен.

Не че не го искаше. Тя никога нямаше да постъпи толкова глупаво, че го отрече.

В действителност беше доста увлечена от него. Но това не можеше да промени стремежите ѝ. Имаше нужда да бъде свободна, да се отърси от всякакви пречки.

Веднъж само фамилиерът да я изслушаше, тя знаеше, че щеше да я разбере.

– Така ли? – попита тя. – Значи това цвете възбужда страстта.

Джайън се приближи до шадравана и коленичи до ръба.

– Ще ти разкрия една тайна, таджа.

*Моя кралице.*

Тя вдигна поглед към него и кристални капки влага заблестяха върху миглите ѝ със златисти връхчета.

– И каква е тази тайна, Джайън?

Преди да ѝ отговори, той откъсна един лист от цветчето, което тя държеше, и полека, чувствено погали с кадифената му повърхност кожата на устните ѝ.

– Почти всичко може да възбужда страстта, стига да е в подходящите ръце.

И точно както преди малко ѝ показа – връхчето на чувствения му език обгърна небрежно листенцата на цветето. Докато го правеше, красивият фамилиер я гледаше под спуснатите си мигли. Ефектът беше силно предизвикателен, дори нещо повече.

Дженис разтреперана си пое дъх. Миналата нощ той беше правил същото и с нея. Беше я обгръщал и галил със своя език. Напред-назад...

– Мога да усетя уханието ти, таджа. Смесено с аромата на този тасмин. Той е дъхав наистина, но твоята миризма е още по-хубава.

Връхчетата на ушите ѝ порозовяха.

– Понякога – продължи той с дрезгав глас – нашите чувства ни помагат да виждаме дъха на някого като цветове или като аромати.

Идеята я очарова.

– Сега виждаш ли цветове?

– Да – измърка тихо той.

– Какви... какви цветове виждаш?

Той бавно се усмихна.

– Червено с нюанс на лилаво с тънки ивици бяло.

Дженис се ядоса. Беше сигурна, че си играе с нея.

– И какво означава това?

– Това означава – провлачи прелъстително той, – че ти си ми много сърдита, но под студеното ти изражение се крие силна възбуда.

Дженис скръсти ръце върху набъбналите си гърди и мигновено му обърна гръб. Той тихичко се засмя.

– Съблазнителна гледка.

Раменете ѝ се присвиха – идеше ѝ да се скрие под водата. Не искаше Джайън отново да я прелъстява с измамни думи! Искаше той да я изслуша!

– Също усещам много нюанси на дъха ти, които не мога да ти опиша с думи.

– И харесваш ли този дъх? – тихичко попита тя.

– Копнея за него – изтръгна се дълбоко от гърлото му възбуден шепот.

Тръпки пробягаха по гърба ѝ. Тя хвърли поглед към него през рамото си и изрече истината:

– Както аз копнея за твоя дъх.

– Дженис – въздъхна той мъркащо. Беше дълбоко развълнуван от нейното признание. Нов силен трепет премина през него.

Тя пак се извърна.

– Но Джайън, трябва да разбереш, че брак между нас не е възможен.

Той мълча няколко минути. Дженис се зачуди какво ли си мисли. Не можеше да издържи на напрежението, обърна глава и го погледна през рамо.

Той беше скръстил ръце пред гърдите си и бе свъсил вежди. Очевидно не бе съгласен с думите ѝ.

– Точно това искам да кажа, Джайън. Не си подхождаме. И аз нямам желание да...

Той гневно изръмжа.

Тя не му обърна внимание.

– Нямам желание да се обвързвам. Моля те, не можеш да решаваш за двама ни.

На бузата му се появи трапчинка.

– Разбира се. Защо ми е да го правя?

– Бих искала да пътувам, както ти обясних. Аз съм френзи, и това е

в кръвта ми. Имам нужда да бъда свободна, Джайън. Ако не беше това... може би... тогава ти...

Зелено-златистите му очи заблестяха от удоволствие. Дженис се възмути от радостта му! Очакваше, че просто ще я разбере! Тя загреба вода в шепите си и го плисна с нея.

Джайън се засмя и отскочи назад. Смееше се с онзи кръшен смях, от който винаги й омекваха коленете.

– Говоря ти съвсем сериозно!

Продължавайки да се смее, той протегна ръка.

– Ела да ти покажа нашия дом.

Въобще не я слушаше.

– Това е твоят дом, не моят.

– Хайде. – Усмехнат, той й направи повелителен знак да тръгва.

Тя колебливо се подчини.

Щеше да го убеди... просто й трябваше малко време. Той беше фамилиер и умееше да я поласкае дори със своите заповеди. Тази обиколка щеше да бъде отлична възможност да му обясни всичко. Не очакваше, че този мъж разсъждава като нея – той живееше според инстинктите си. Беше й трудно да му каже колко много се различават, един от друг.

Джайън с лекота я вдигна от водата. Мокрото й тяло блестеше с хиляди капчици, които той изтри с прегръдка. Щом се докоснаха, той отново потрепера целият.

– Ето, вземи. – Подаде огромна мека хавлия, за да се избърше. Дженис се изненада, че не посегна сам да го направи. Вместо това само я погали. И после извърна поглед към стената. Беше необичайно за него. Тя любопитно го наблюдаваше. Капчици пот бяха избили по горната му устна.

– Поръчах от Авария няколко дълги копринени туники за теб. В съседната стая са и можеш да си избереш. Ще те изчакам на стълбите.

Дженис го изгледа учудено. И това беше необичайно за него... особено ако можеше да я наблюдава, докато се облича. Бе забелязала, че обожава да присъства на тоалета й.

Но фамилиерите бяха непредсказуеми – кой може да предвиди как ще се държат в следващия момент.

– По време на нашето пътуване ти се опитваше да ме убедиш колко важно е за теб да се скиташ беззащитна през опасни светове, пълни с безскрупулни разбойници. – Той й отпрати типично мъжки поглед, после добави: – Избий си го от главата – и излезе от стаята.

Той знаеше какво си мисли тя! През цялото време просто си

играеше с нея! Ботушът, който хвърли подире му, се удари в рамката на вратата.

– Тръгвам си, Джайън! – изкрещя тя зад стената.

– Добре. Ще те чакам на стълбите, писано. – Гласът му шеговито се провлачи, като се отдалечаваше.

Мърморейки ругатни, Дженис сграбчи първата туника, която ѝ падна, и я облече, без да я погледне. Фамилиерите можеха така да те ядосат!

Щом облече роклята, тя хукна след него. Нямаше да го остави на мира. Джайън я чакаше точно където ѝ беше казал – в края на стълбите.

Той я огледа, лицето му засия от радост, после докосна дългата туника, която беше облякла. Дженис сведе поглед и ахна от изненада, когато откри, че красивата, много рядка, коприна преливаше в червени и лилави цветове, тук-таме премесени с бели ивици. Според Джайън тъкмо това бяха цветовете на сегашния ѝ дъх.

– Случайно облякох тази – изсъска тя.

– Ммм – провлачи той.

– Невъзможен си!

Той се усмихна съвсем по котешки.

– Не разбирам как можеш дори да си помислиш, че една жена ще ти се подчинява!

– Кое те кара дори да си помислиш, че искам такова нещо? – прошепна той в отговор.

– Ами, говориш за брак и такива неща – изсъска тя.

– Бракът няма нищо общо с подчинението. Или има друго, което те обърква. – Чаровните му очи тайнствено заблестяха. – Фамилиерите не подчиняват, Дженис.

– А тогава какво точно искаш да постигнеш с този брак? – избухна тя, предизвикана от котешкото му държане.

– Ще ти покажа. Сега ела.

Ма'ан беше възхитителен свят.

Накъдето и да погледнеш, нещо ново и всичко видно я изпълваше с възторг.

Кралският дворец, който разглеждаха, бе фантастична сграда с невероятни ниши, нива, заплетени коридори и скрити кътчета. Приличаше на тайнствен лабиринт, който те подлудява.

Джайън ѝ обясни, че за фамилиерите това беше крайно интересно

място, защото избилстваше със загадки, с които можеш да се забавляваш.

– Но то е толкова... толкова странно.

Прекрасните му устни трепнаха в усмивка.

– Ние се забавляваме от подобни странности. Освен това кралският дом си е редно да е малко по-особен. – Той ѝ се усмихна весело.

Тя му отправи подозрителен поглед.

– Нашите хора обичат да идват тук – копнеят да ги поканя. – Той игриво ѝ намигна. – Наистина.

Можеше да разбере защо. Освен самият палат, и мястото беше приказно, фамилиерите имаха око за детайла и това личеше във всичко – прелестните коприни, мебелировката, изобилието от цветове и форми.

Имаше разни чудати местенца, където можеш да се загубиш. Скрипти беседки. Тайни пещери. Пълни с изненади подземия и мистериозни спираловидни стълбища.

Дженис забеляза, че спалните бяха подредени пишно, без да са натруфени или помпозни. Всичко излъчваше култ към насладата и удобството. Леглата и мебелите бяха ниски и разпръснати, отрупани с възглавници.

Явно фамилиерите обичаха багрите – в една от спалните Дженис преброи двадесет и пет различни материи! Всичко беше изящно съчетано. В Ганакари, дори в кралския дом, нямаше такова богатство, защото подобни материи бяха извънредно скъпи и редки. Никога не беше виждала такива жизнерадостни цветове! Те сякаш пееха и повдигаха настроението ѝ.

– О, Джайън! Божествено е! – Възклицанието се изтръгна от устните ѝ, щом зърна от един прозорец градина с океан от разцъфтели цветя и плътна мека трева – всичко плуващо в облак от ухания и птича песен.

– Ще се върна на това място – закани се Дженис, – стига, разбира се, да го открия. – Тази къща беше проектирана за фамилиерите, които никога не се губеха, защото разчитаха на вродените си способности за ориентация. След безбройните разклонения и завой, по които бяха минали, Дженис наистина се съмняваше, че ще успее да намери отново каквото и да било.

Джайън се засмя.

– Както ти споменах, обожаваме такава сложност, но съм сигурен, че някак ще откриеш пътя и ще се върнеш. Ако наистина се загубиш, не трябва да се безпокоиш, аз ще те открия.

Именно това я тревожеше.



– А ако не искам да бъда намерена? – измърмори сърдито тя.

Той вдигна вежди.

– Как смяташ, трябва да отговоря на това?

Лицето ѝ пламна от раздразнение.

– Джайън, трябва да поговорим сериозно...

Той я прекъсна като посочи през прозореца към едно малко дете, което спеше в градината. То лежеше на тревата, заобиколено от осем малки котенца, също унесени в дрямка. Джайън отново се засмя.

– Капнали са от игра.

Дженис не се сдържа и също се усмихна. Докато обикаляха палата, тя често се спъваше в многобройните котки, които тичаха навсякъде. Те се разхождаха и играеха сред хората, развеселяваха ги с неочакваните си пакости.

Тя забеляза, че всички котки имат двуцветни очи. Разбира се, и те бяха фамилиери.

– Не се ли боите, че може да издраскат децата? – Тя погледна към двете котенца, които се гонеха игриво. Едното неочаквано се нахвърли върху другото и двете пухкави топки се затъркаляха на кълбо.

– Да. – Той се смееше, докато ги наблюдаваше. – Те създават много проблеми.

– Сигурно ги дресирате?

Той сви рамене.

– Почти не. Обичаме да шурейт около нас. Те са палави и игриви, ние също. И в това ни е чарът, нали, Дженис? – погледна я с очакване той. Нямахше как да не се разсмее.

Той взе ръката ѝ и я поведе към нови възхитителни неща. Тук тя долови миризма на вкусни ястия. Коремът ѝ изкъркори.

Той се захили.

– Знаех си, че ще ти се прияде. Храната ни отначало ще ти се стори необичайна, но е доста вкусна. – Повед я към един балкон и я настани на ниска масичка.

– Почакай ме, сега ще се върна.

Джайън се появи с огромна чиния с деликатеси. Малки сладкиши в засукани форми грееха в различни глазури. Дженис ахна при вида на малко личице с големи лазурни очи, представляващо курабийка. След миг позна, че това е нейното лице.

– Защо... как са го направили?

– По време на нашата разходка си минала покрай една от сладкарките. Направила ги е в твоя чест и за да те поздрави с добре дошла.

– Колко мило. – Тя вдигна възхитена малкото сладкишче с чудното лице на него. Готвачката я беше изобразила с очи, извити нагоре. Явно я бе видяла тази сутрин, когато се караше с Джайън на стълбите. Дженис избухна в смях.

Джайън взе курабийката с лика ѝ, изкиска се и я лапна.

– Джайън! Аз трябваше да я изям.

– Ще имаш тази възможност, защото сладкарката е направила стоци за тържеството довечера.

– Какво тържество? – Тя взе друга курабийка, която подозрително наподобяваше на Трейд и я схруска. Не изчака да види строгото лице на аварианина, когато разпозна миниатюрната му главичка. Мисълта за това я накара отново да избухне в кикот.

Джайън я гледаше и ѝ се радваше.

– Виждаш как е при нас, Дженис! Винаги има нещо шуру, което да те забавлява.

– Мм... Спомена за някакво тържество, Джайън. – Тя забеляза, че той не отговори на въпроса ѝ.

– А, да. – Той се изтегна върху възглавниците.

– Какво да. – Тя си взе нова курабийка. – А това кой е? – Показа му непознатото лице.

Джайън погледна над рамото ѝ.

– Това е моят ютал, Х'райър, първият ми съветник. Ще се срещнеш с него тази вечер.

– На тържеството.

– Точно така.

– Джайън, за... какво... е... това... тържество?

Той оправи един дълъг светъл кичур от косите ѝ.

– В чест на Трейд, новия герой на Ма'ан.

– Ох. Добре, че...

– И в чест на нашата сватба.

– О, не.

– Таджа – той си пое дълбоко дъх. – Тук имаме обичай...

– Не съм съгласна. – Тя върна обратно курабийката в блюдото.

Джайън се присегна, взе сладкишчето и го лапна. Намръщи се.

– Хората очакват това, писано. Не можех нищо да направя. Водачите на всички родове вече са на път за церемонията. Х'райър го е организирал без мое знание. – Той не добави, че бе принуден да одобри.

– Наистина ли? – Тя напрегнато се взираше в него.

– Да, ние винаги казваме истината. – Той я погледна през

полупуснатите си мигли.

– Тогава съжалявам, Джайън, но трябва да откажеш.

– Не мога.

Дженис въздъхна.

– Джайън, аз не...

– Моля те, Дженис. Ела тази вечер и се забавлявай. Бъди моя таджа.

Ако направиш това за мен, утре ще обсъдим какво ти желаш от мен.

Тя замръзна. Той отстъпваше. Наистина отстъпваше. Въобще не го очакваше от Стража на мъглата. И почти обеща да се съобрази с нейните желания, ако направи това за него. Фамилиерът отново я изненада.

– Сигурен ли си, Джайън?

– Да, сигурен съм.

Дженис си пое дълбоко дъх. Дължеше му тази услуга. Той бе спасил живота ѝ хиляди пъти – без него тя никога нямаше да може да напусне Ганакари.

– Добре. После ще се разберем на спокойствие помежду си. Какво трябва да направя?

Зелено-златистите очи заблестяха триумфално.

– И никой няма да те изяде – прелъстително изруга той.

Той се закиска.

– Просто ела и се забавлявай... като моя таджа.

Тя го погледна подозрително.

– Това ли е всичко?

– Да.

– Какво ще стане, когато те установят, че няма брак?

Той улови същия кичур от косата ѝ, който преди малко погали, издърпа го между устните си, сякаш беше стрък трева.

– Остави на мен да се тревожа за тези неща!

– Добре. След като си крал, ти трябва да се тревожиш за всичко – отвърна му тя.

– Правя го, Дженис, правя го. – Той я издърпа върху бедрата си и покри с устните си нейните.

Яниф и Реджар вървяха през гората по една древна пътека. Свечеряваше се и на Реджар вече му се искаше да се върне вкъщи при Лайлак, която страшно започваше да му липсва. По лицето му се плъзна лека усмивка – сети се как тя често го подкачаше за нежната му привързаност към нея. Но какво можеше да направи – любовта беше ново нещо

за него, и той ѝ се отдаваше без задръжки.

По земята се стелеше дебел килим от сухи листа и заглушаваше стъпките им. Отвсякъде ги обгръщаше зелена, хладна тишина. Реджар с удоволствие се вслушваше в приглушеното потропване на ботушите им по покритата с борови иглички почва. Звукът им някак го успокояваше.

Изведнъж откри, че му е приятно да се разхожда с Яниф. Особено така – когато бяха спокойни и разговаряха за обикновени неща. Е, разбира се, нямаше намерение да споделя тези си чувства със стареца.

Яниф се усмихваше на спътника си, но фамилиерът не забеляза.

– Яниф, не смяташ ли, че за народа на фамилиерите ще настъпят по-добри времена? Не мога да спра да мисля за това.

– Всички мислим за това, Реджар. Но аз се уповавам на Джайън. Той ще ги опази от беди. Тревожа се единствено за слуховете около мистериозните планове на Карпон.

– Ти не усещаш ли нещо?

– Яниф често имаше прозрения. В миналото те многократно бяха предотвратявали какви ли не беди, надвиснали над Авария и Алианса. Не, нищо не съм видял. И това ме тревожи.

– А може би наистина няма нищо и всички правим от мухата слон. – Реджар вдигна поглед към върхарите, които се открояваха на фона на вечерното небе. Тъмните очи на Яниф стрелнаха младежа. Едно от най-важните неща, на които Реджар трябваше да се научи, беше да се съсредоточава.

– Вярваш ли?

Реджар хвърли изненадан поглед на стария мистик. Яниф го беше попитал дали предчувства нещо. Какво искаше сега?

– Яниф, знаеш, че дарбата ми ме измъчва.

– Мхм.

Реджар усети, че магьосникът си има нещо науем.

– Какво мхм?

Яниф махна с ръка. Този жест обикновено означаваше, че старият магьосник смята да говори. Реджар стисна зъби и се приготви за поредния урок по езотеризъм. А си беше мислил, че разходката ще е приятна! Така му се щеше поне веднъж да се пошляе, без да му се налага да философства. Яниф захихика.

– Защо да пропускаме тази възможност? Сигурен съм, че можеш да ходиш и мислиш едновременно, млади ми приятелю. Самият аз съм бил свидетел на много случаи, когато си го правил в компанията на разни млади дами.

Реджар пламна, осъзнавайки че не е прикрил мислите си от Яниф.

– Цял живот ти повтарям, че не притежавам дарбата на чарл.

Старият магьосник пак размаха ръка, потвърждавайки подозрението на Реджар относно темата на разговора.

– Естеството на дарбата идва отвътре. Ако вярваш, че не я притежаваш, тогава наистина си безсилен. И обратното, ако мислиш, че я притежаваш, тя оживява в теб.

Реджар примигна, когато чу думите на учителя си.

– Искаш да кажеш, че не проявявам дарбата си, защото вярвам, че я нямам?

– Ти никога не си я приемал и ето че си успял да я приспиш.

Реджар изсумтя недоверчиво.

– Не мога да се съглася с това. Искаш да кажеш, че ако кажа – да, ти живееш в мен, – той се потупа по гърдите – и тя ще се върне?

– По-сложно е и същевременно точно толкова просто.

Реджар вдигна черната си вежда и реши да подразни магьосника.

– Пак говориш в гатанки, Яниф.

Яниф изпухтя. Този Реджар...

– Не можеш да постигнеш тези неща само с едната мисъл, Реджар. – Поне не още.

– Не съм сигурен, че те разбирам, Яниф.

– Вземи за пример Стража на мъглата.

– Добре. – Двамата завиха по пътеката и навлязоха дълбоко в гората.

– Джайън никога не се колебае в силата си, понеже това не му е присъщо. Ето защо е толкова себеовладян. Силата му идва от инстинкта и той го знае. Той никога не се съмнява в себе си. – Яниф хвърли кос поглед към младежа. – И все пак той е фамилиер.

– Аз също.

– Не съвсем.

Реджар се взря в стареца. Действително, не съвсем.

– Искаш значи да кажеш, че щом разсъждавам върху вътрешната си мощ, съм безсилен?

– Не съвсем.

Магьосникът го мотаеше. Реджар отпусна ръце отстранен. Не притежаваше достатъчно търпение за тези уроци, които само го объркваха. Но блестящите очи на Яниф не се откъсваха от него.

– В природата на чарл е да се съмнява и да разсъждава върху всичко. А ти си един чарл.

– Ти така казваш – сърдито отвърна Реджар.

– Така е наистина.

Реджар стисна устни с досада.

– Тогава как бих могъл да балансирам в двете си половини? Чарлът разсъждава, фамилиерът действа инстинктивно.

Двамата се наведоха, за да избегнат един нисък клон. Изведнъж пред тях се разкри горско езеро. Мъжете спряха на брега му и се загледаха в спокойните води.

– Трябва да се научиш да използваш онези качества на всяка от половините, които ще са ти най-полезни в даден момент. Не е лесно да постигнеш това, ала е много важно.

Реджар не отвърна, взрян в неподвижната повърхност на езерото. Водата, беше му казал Яниф, винаги крие тайни. И понякога може да породи невероятни прозрения, Той лениво се зачуди дали учителят му го е довел случайно дотук и дали случайно е подхванал този разговор.

– Ако смяташ да ме питаш това, мисля, че вече знаеш отговора. – Яниф гледаше втренчено пред себе си.

Реджар въздъхна тежко.

– И как става това? – тихо попита той. – Как да постигна тази вътрешна хармония?

Устните на Яниф се извиха многозначително.

– Трябва да разчиташ на инстинкта на фамилиерите и да му се оставиш да те води. Мистичното израстване идва от вътрешно себепознание, не от влиянията на външни сили. Мощта никога не трябва да се бърка с обикновената сила. Способностите ни могат да катализират скритата ни мощ, стига да им дадем тази възможност. Това е истинската сила на чарл.

Реджар се замисли над думите на учителя си, а синьо-златните му очи отразиха повърхността на водата. Фамилиерът в него можеше да съживи...

*Мощта.*

Инстинктът и силата на чарл...

Разноцветните му очи на фамилиер засияха, когато той започна да разбира. Събуди силата на волята си и чрез нея отключи скритите си сетива, позволявайки на знанието да премине през него като вода. Найсетне позволи на инстинкта си да го отведе към дома му.

*Нещо сякаш потръпна в него...* Някакво дълбоко закътано знание, което започна да изплува на повърхността. То тръгна от кухнята в стаята му и се изкачи по гръбнака, разливайки се сега по цялото му тяло.

Започна да нараства, растеше, растеше това вътрешно чувство и го изпълваше! През тялото му мина гъделичкаща вибрация. Разноцветните му очи заблестяха все по-силно и по-силно, сякаш в тях се събираше огън. Плътта му засмъдя. А гората наоколо буквално се тресе! Вятър фучеше между стволите, а по небето се кълбяха черни мъхнати облаци. *Тогава земята потръпна под краката им.*

Преди Реджар да разбере какво става, от очите му излетяха два лъча кристалночиста светлина. Те сочеха право към езерото. Чу се мощен тътен. Изведнъж над водата се издигна със съскане огромно кълбо пара и всичко утихна.

И въпреки привидното спокойствие, нещо не беше вече както преди. Езерото, което бе лежало пред тях, се бе изпарило до капка от огромната енергия, излъчена от очите на фамилиера.

Потресен, Реджар обърна смаяния си поглед към учителя си. Два светлинни лъча бяха излезли от собствените му очи! *Що за мощ бе това?* Никога не бе виждал нещо подобно.

Яниф леко се усмихна на изражението на ученика си. Един студент би трябвало да има повече доверие в учителя си!

– Ето че видяхме малка част от способностите ти, Реджар.

– Що за чудо е това, Яниф? – Реджар бе видимо потресен. Още усещаше препускащата във вените му мощ. В гласа му трепна загриженост. – Какво означава всичко това?

По лицето на стария маг плъзна доволно изражение.

– Означава, ученико мой, че истинската ти природа най-сетне се прояви.

*И в същия този момент всички мистици в Авария и отвъд, в тунелите и отвъд спряха, за да осъзнаят, да вникнат, да се вледат в мощта, която току-що им се бе разкрила.*

*Необузdana мощ.*

*Предсказана мощ.*

*Мощ за прозрение в истината.*

*Тя идваше от онзи, чието име бе Надареният.*

15

Бяха ѝ приготвили бял кафтан със златна дантела.

Дженис разбра, че е за вечерните празненства. Вдигна полата на дрехата и погали с пръсти нежната тъкан. Тя щеше да се плъзга по кожата ѝ и да я милва, докато танцува.

*Докато танцувам...*

Тя приседна на ръба на леглото. Доколкото знаеше, френзийският обичай, да се танцува, не бе познат на Джайън. Не че това би подобрило отношенията им.

От това, което беше видяла досега в него, тя бе разбрала, че той не желае нищо, което не му е отдадено доброволно. Може би се домогваше като котарак към това, което искаше, но не би взел нищо насила. И все пак... Новият мъж на майка ѝ не бе могъл да ѝ прости това, че не е изпълнила Танца за него. А тя не бе могла, защото вече го бе танцувала за бащата на Дженис.

Жените френзи обичаха истински само веднъж. Това беше съвършена любов. Случваше се тя да бъде отдадена не на мъжа на живота им. Но понякога някои щастливки намираха единствената си половинка и бяха безкрайно щастливи с нея.

Ръката ѝ се плъзна по нежния сатен. Тя трябваше да сложи тази рокля, за да отпразнува свързването на тях двамата. Мислете ѝ литнаха към Джайън...

– Прекрасна си, таджа. – Джайън взе ръката ѝ и нежно целуна вдлъбнатинката на дланта ѝ. Върхът на езика му се стрелна към кожата ѝ и веднага се отдръпна. – Всичките ни мъже ще те пожелаят тази вечер. – Изглеждаше горд.

Дженис се изчерви от комплимент; ясно усещаше защо фамилиерите бяха прочути с изкуството да ухажват. Той, както винаги, ѝ замаяваше главата.

Беше облечен целият в бяло, също като нея. По белите му панталони, риза и ботуши имаше златни ширити. Снежнобелият цвят контрастираше прекрасно със златистата му кожа и дълги бронзови коси. На усните му трепкаше вездесъщата загадъчна усмивка.

– Ти си красив, Джайън. – Беше го виждала по-красив единствено гол.



Устните ѝ потрепнаха при неприличната мисъл. *Дженис, какво става с теб?* – попита се тя. Странно беше как напоследък започваше да гледа на този мъж толкова... сексуално.

Той погали вибриращите ѝ устни.

– И за какво си мислиш, а?

Тя се усмихна дяволито.

– За нищо.

Той вдигна недоверчиво вежда.

– Добре. Е, готова ли си?

– Да.

Той я хвана за ръка и я поведе към огромната зала, където щеше да се състои сватбената церемония.

Тежките дървени врати се разтвориха тържествено пред тях. Дженис се смая от размерите на залата и от невероятното множество фамилии, които я изпълваха. Всички млъкнаха. Огромното море от невероятно красиви лица, мъжки и женски, я поздравяваше. Тя забеляза, че някои от фамилиерите стояха на групички. Без съмнение това бяха клановите, за които Джайън ѝ бе говорил.

В залата цареше гробна тишина. Всички я зяпаха шокирано. Явно бяха очаквали жена фамилиер. Дженис се притисна към Джайън и отново се запита беше ли разумно да се показва с него.

*Успокой се и ги остави да свикнат.* Джайън стисна ръката ѝ.

Един достопепен мъж се изстъпи напред. Бакенбардите му бяха посребрени и той излъчваше спокойна мъдрост. Застана до Джайън. Тя позна лицето му от изображението на ютала на Джайън, Х'райър. Постъпката на мъжа явно беше жест на подкрепа на тадж в избора му на съпруга.

Без да се притеснява от реакцията на народа си, Джайън ѝ се усмихна нежно. Х'райър хвана сключените им ръце и високо ги вдигна.

– Таджа на Рен! – извика той и гласът му прокънтя през залата. За миг настъпи тишина, после още петдесет мъже излязоха напред – главите на фамилиерските кланове. Те вдигнаха едновременно юмруци.

– Таджа на Рен! – извикаха и те. Очите на Джайън проблеснаха съвсем по котешки. Той се усмихна широко. Изведнъж, без никакво предупреждение, вдигна Дженис на ръце и я завъртя лудо. Всички фамилиери нададоха радостни викове, от които залата прокънтя.

След това всичко се разви със шеметна скорост.

Дженис бързо разбра, че фамилиерите са любители на забавата и веселието – до един. Десетки музиканти взеха инструментите си.

Мелодиите, които засвириха, бяха екзотични, сексуални и много живи. Повечето фамилиери се впуснаха в жизнерадостни танци и се въртяха невъздържано наоколо. Май не ги интересуваше много с кого точно танцуваха – стигаше им да танцуват. Мъже танцуваха с мъже, жени с жени; въртяха се неспирно и се омесваха съвсем. Всички изпълняваха виртуозно сложните стъпки. Дженис ги гледаше с разширени очи.

– Винаги ли са такива? – попита тя, смаяна от освободеността и страстта, бушуващи пред очите ѝ.

– Не. Обикновено са по-диви. Почакай нощта да узрее, Дженис. Ще видиш как фамилиерите празнуват щастието си. – Той ѝ намигна и лицето му засия от удоволствие. Дъхът ѝ секна. Така би искала да го запомни – завинаги! Пленителните му очи грееха от щастие.

– Джайън, виж, ето го Трейд. – И наистина, аварианският воин стоеше насаме, както беше обичаят му, край една от стените. Дженис видя как той поглежда към една от отрупаните с лакомства маси и забелязва собствената си физиономия върху курабийките. Красивата му вежда се вдигна, докато разглеждаше откритието си с объркано изражение. Докато се взираше така в недоумение, една красива фамилиерка се приближи и си взе една от курабийките с лика му. Сложи я в устата си и плъзна език по нея. Веждата на Трейд отново отскочи нагоре. Дженис се разкичоти. Джайън също се усмихна.

– Сега и той ще изживее нещо ново, бъди сигурна. Дженис, хайде да го поздравим!

Тя кимна, доволна да види отново аварианина. Скромното му, овладяно държане дълбоко я бе впечатлило по време на пътешествието им. Колкото и да я криеше, в него имаше нещо мило, което привличаше останалите.

– Радвам се, че успя да дойдеш, Трейд – плесна го Джайън по рамото.

– Тадж Джайън. – Той погледна Дженис. – Таджа.

– Трейд, толкова се радвам, че си тук.

– Тази вечер, освен че приветстваме нашата таджа, ще поздравим и Трейд, Кру! – Х'райър отново пристъпи напред и увереният му глас накара залата да притихне. – За върнатата му служба към нашия Страж на мъглата, го даряваме с достъп до Ма'ан когато пожелае. От днес нататък го смятаме за един от нас!

Вдигна се страхотна врява. Всички поздравяваха аварианина, който бе спасил краля и кралицата. Трейд беше онемял. Той хвърли поглед към Джайън.

– Не е нужно... То не беше нищо...

– Мълчи, ще ме обидиш. Нали не искаш да кажеш, че животите ни са нищо?

Трейд поруменя.

– Разбира се, че не. И все пак аз...

– Хубаво! – Джайън го шляпна сърдечно по рамото. Трейд явно страшно се дразнеше от развоя на събитията. Направо беше настръхнал. Джайън грейна.

– Ще трябва да го понесеш, боя се, приятелю мой. – Той посочи красивата жена, която Трейд беше забелязал.

*Опитвал ли си с фамилиерка?* попита той телепатично. Трейд поклати глава и очите му проблеснаха, когато погледна чувствената тъмно-коса дама, извиваща се под звуците на музиката.

*Ще видиш, че не прилича на нищо, което си изпитвал преди. Казват, че не са доволни, докато не започнат да драскат и викат за още.*

Трейд наостри уши.

*Все пак, признавам, че предпочитам писанките.* Джайън погледна към Дженис и намигна на Трейд. Дженис ги огледа внимателно.

– Какво му каза?

– Какво те кара да мислиш, че му говоря? – попита той невинно.

– Е, сега вече съм сигурна.

И двамата мъже се усмихнаха.

– Трябва да представя Дженис на клановете. – Джайън я хвана за ръка. – По-късно ще си поговорим, Трейд – той хвърли многозначителен поглед към жената, привлякла вниманието на приятеля му. Трейд кимна и изведнъж замръзна. Обветреното му лице побледня и той се втрени в нищото с израз на изумление. Джайън изтича към него притеснен.

– Какво има? – Той сведе поглед и видя светещата аварианска кама. Оръжието ярко заблестя и угасна.

*Случило се е нещо необикновено...*

Трейд все още трепереше от усещането.

– Какво? Какво има, приятелю? – Джайън се опита да го успокои с длан.

– Реджар? *Реджар!* – Трейд изглеждаше потресен.

– Какво за него? Добре ли е? – Джайън се разтревожи за родственика си. Трейд примигна и дойде на себе си.

– Всичко е наред. Добре съм.

Само че не изглеждаше добре. Устата му бе все още сива. Каквото

и да се бе случило, то из основи бе разтърсило суровия воин. Джайън се приближи до него.

– Ако си сигурен, че си добре, ще се видим след малко.

– Добре.

Джайън отведе Дженис, чудейки се какво ли бе смутило строгия боец. То явно засягаше роднината му Реджар. Джайън реши да попита Яниф за това. Мистикът щеше да пристигне по-късно тази вечер заедно с мъдреците, които щяха да заключат тунела.

Засега хората се държаха смело, но той знаеше, че скоро щастието им ще помръкне. Тъга щеше да помрачи веселия празник.

Джайън представи Дженис лично на всеки от главите на клановете. Това се проточи дълго, тъй като всеки от патриарсите държеше да я запознае със семейството и съветниците си. Джайън се смееше вътрешно, знаейки, че любимата му никога няма да запомни толкова имена.

Но Дженис мислеше за свои си неща.

Тези мъжкари, разсъждаваше тя, изглеждат страхотно. Всички до един в разцвета на силите си. Мъжествени. Прекрасни. Различни. Нищо чудно, че така тичаха след тях!

Дженис се зачуди какво ли щеше да каже Джайън на тези хора, когато тя си тръгнеше. Потръпна. Той ѝ бе казал, че ще се справи с тази задача и тя му бе благодарна. Тази вечер трябваше да бъде нейният подарък за него. Знаеше, че Джайън не искаше много от нея, но бе поискал това. Самата му молба я бе накарала да се съгласи. Братът на Карпон никога не бе молил майка ѝ за нищо. По време на странната им връзка Дженис силно се бе привързала към Стража на мъглата. Малко бяха нещата, осъзна тя, които не би направила за него.

*Едно от тях бе да остане тук като негова жена.*

Сякаш кама се заби в гърдите ѝ.

Не. Жените френзи имаха нужда от свобода... Не можеше да позволи отново да се превърне в нечие притежание.

Така че тя продължи да се усмихва на поданиците му и да приема благопожеланията им с благодарност. Само че болката в сърцето ѝ не утихна.

*Болеше я за онова, което притежаваше и все пак не можеше да има.*

Джайън я гледаше внимателно. Опитваше се да вдълбае в паметта си прелестното ѝ лице и нежен профил, чийто фин релеф неведнъж бе проследявал с устни. Тя бе негова и все пак...

*Болеше го за онова, което имаше и все пак не можеше да*

*притежава.*

Край прозорците се чу шепот. Постепенно гласовете се усилиха. Псалм на скръбта. Чертите на Джайън се свиха от болка. Мъдреците бяха пристигнали. Той обвини ръка около раменете на Дженис и я поведе към най-близкия прозорец; пред тях се разтваряше шпалир от фамилиери. Той погледна към двора, където се намираше тайният тунел на фамилиерите, заобиколен от всички страни от кралския дворец.

Дженис ахна.

– Не знаех, че има и друг тунел!

– Само ние знаехме за него – обясни ѝ той. – Досега.

– Какво искаш да кажеш? – Тя се обърна трепетна към него.

– Карпон някак е научил за съществуването му. Той тормози народа ми по много начини, мила Дженис.

Дженис почувства, че ѝ прилява.

– Но ти... – тя преглътна. – Ти никога не си ми казвал.

– Не.

– Защо, Джайън? Не ми ли вярваш?

Той погали нежната ѝ буза.

*Не беше искал тя да си тръгва.*

– Ако беше разбрала за втория тунел, може би щеше...

По лицето ѝ премина болезнена тръпка.

– Нямахте, Джайън. Не и без да се сбогувам.

– Да, но веднъж почти го направи – прошепна той.

– То беше друго. – Съмняваше се, че е била способна да го направи.

Но нямаше нужда той да го знае. – Не можеш да задържиш неудържимото, Джайън. Ти си фамилиер, би трябвало да разбираш.

– Разбирам. Ти не разбираш. Опитвах се да те защитя от Карпон.

Откакто знае за този тунел, той лесно можеше да те отвлече през междинните порти. Вече изпратих вест до всички фамилиери да се приберат у дома. Но някои няма да успеят.

Очите ѝ натезаха от сълзи. Пак я беше защитил. И не само нея.

– Не бях помислила за това.

– Знам.

Тя се обърна към прозореца.

– Какво правят? – Тя посочи групата хора в двора.

– Тези са от къщата на мъдреците. Дойдоха тук, за да затворят тунела под мое ръководство.

Тя се ужаси.

– Нима е възможно!

– Да, при извънредни обстоятелства. Но се прави рядко. Възможно е да се появят реакции от мистично естество.

Какви точно, не се разбра.

Двамата гледаха тринайсетината – все древни и могъщи магьосници, – които се подреждаха в триъгълник пред портала. Начело стоеше Яниф, тъй като силата му беше най-голяма. Зад него бяха Волтант и Гелфан. Зад тях – други четирима мистици и после още шестима довършваха триъгълника на мъдреците. Тази позиция беше много особена и събираше и насочваше общата им сила.

Нямаше във вселената по-голяма мощ от сбора на тринайсетте.

Поне доскоро.

Над залата легна гробна тишина, фамилиерите тъжно наблюдаваха как пътят към свободата им бива отрязван завинаги.

Яниф вдигна високо жезъла си и започна ритуала, призовавайки силата си. Тя се завихри около него все по-бързо и по-бързо и обви в светлина изправената му фигура. Яниф насочи потока ѝ нагоре по жезъла и я съсредоточи в шлифования кристал на върха му. Той заблестя неистово. Яниф насочи жезъла и освободи натрупаната сила срещу отвора на портала.

Музикантите засвириха тъжна мелодия, когато Волтант призова своята сила и изпълни същия ритуал.

Дженис никога нямаше да забрави величествения, печален спектакъл на ритуала, нито звука на инструментите в ушите си. Усети духа на хората, скръбта и сълзите им. Преследваха ги – понякога дори ги поробваха – само заради тяхната красота. Сега щяха да ги принудят да не напускат никога дома си. Как беше възможна такава жестокост?

Гелфан се присъедини към двамата магьосници и лъча на неговата мощ се заби в тъмния тунел. Един по един и останалите се присъединиха към ритуала по същия начин, сляха енергиите си, за да запечатат отвора.

*Напомни ми за важните неща, котенце.*

– Така ли? – Тя го погледна, объркана.

– Да. – Джайън изведнъж извърна поглед от прозореца и се обърна към тълпата.

– Фамилиерите не могат да бъдат затворени! – извика той с ясен глас. Смълчаната тълпа застина при думите му. Изведнъж всички започнаха да повтарят думите му, докато те зазвънтяха из всички сводове: „*Фамилиерите не могат да бъдат затворени! Фамилиерите не могат да бъдат затворени!*“

Джайън кимна на музикантите.

– Предпочитам да танцувам и да се веселя пред това, да съзерцавам безсилно и да тъгувам! – Той сграбчи Дженис и я дръпна към центъра на паркета. – Нашата свобода е тук! – Той удари гърдите си с юмрук. – *Тук!*

Из тъпата се надигна оглушителен вик. Всички благославяха сърцатия си крал за утехата. Сега Дженис виждаше защо толкова го обичат всички.

Музиката се промени. Ритъмът стана по-бърз, чувствен и весел. Джайън отметна гордо коси и бавно започна да върти Дженис, погълщайки я с поглед. Ръката му прихвана здраво кръста ѝ.

– Какво да правя сега? – стреснато прошепна тя, без да разбира стъпките на фамилиерския танц. Не искаше да разочарова хората в този важен миг.

*Обгърни кръста ми с едната ръка. Вдигни другата ето така.*

Тя го последва и двамата се завъртяха по дансинга, отначало бавно, но постепенно отпускатки се в чувствени движения. Той разтърси бронзовата си грива и бясно я завъртя.

Дженис започна радостно да се смее. Джайън ѝ се усмихна, музиката го развесели.

Изведнъж той я пусна, с токовете на ботушите си леко започна да удря по пода, серия сложни енергични стъпки, удрящи в такта на музиката. Наблюдаващите започнаха да пляскат в ритъма на стъпките му. Дженис наблюдаваше, очарована от мъжката грация на движенията му, от стила и красотата му. Той я омая с удивителните си стъпки, любеше я с изразителните движения, които бяха едновременно и силно възбуждащи, и властни.

Той скочи във въздуха и се приземи на едно коляно. С движенията на ръката си, с езика на танца той ѝ казваше, че я желае и е щастлив от това.

Той се плъзна по пода на колене и спря точно пред нея. Отметна косата си назад. Силните му ръце обгърнаха кръста ѝ. В разрез с общоприетото лицецо му се притисна в корема ѝ. Чувствайки ударите на страстта, той се залюля с нея в такт с музиката, чувствено леко я повдигаше и спускаше, което тя никога нямаше да забрави.

Без предупреждение той отново я вдигна във въздуха и я завъртя в прегръдките си.

Въодушевеното му настроение завладя тъпата. Скоро ѝ другите се присъединиха към тях, танцуваха и празнуваха. Бяха вътрешно

свободни.

Джайън я притисна здраво в прегръдката си и продължи да се върти с нея. Той я вдигна леко като перце със силните си ръце, целуна я жадно и бързо по устата, преди отново да я пусне.

И двамата се засмяха.

Танцът стана по-бърз. Дженис остана без дъх, омайната музика танцуваше като пламък в кръвта ѝ, движенията ѝ станаха необуздани.

Тя бавно го заобиколи точно както той беше направил с нея и се завъртя около него. Приближаваше го, после се отдалечаваше, люлееше се примамливо в такт с музиката. Показа му малка част от таланта на жените френзи да танцуват.

Двуцветните очи на Джайън заблестяха от възторг.

*Винаги ще намирам свободата си в теб, Дженис.* Тя зяпна от учудване. Преди да успее да осмисли думите му, той отново я вдигна високо във въздуха и я завъртя.

Празненството продължи до късно през нощта, а необикновената светлина на запечатания тунел осветяваше залата със странни отблясъци, фамилиерите танцуваха със своите крал и кралица.

За свободата на духа си.

Трейд се разхождаше из нощния мрак.

Тих шум от дебнещи стъпки на някакво същество го следваше. Тъмнината беше пълна със смъртоносни заплахи. Но това не го интересуваше. Напротив, спокойният аварианин ги предизвикваше.

Той беше готов да посрещне опасността.

Заобикаляше го гъста растителност – това му харесваше. Да бъдеш скрит, но въпреки това да не се криеш. Поемайки дълбоко влажния въздух, той се наслаждаваше на уханието на земята, растителността и живота.

Животното изръмжа внезапно от лявата му страна.

Трейд се обърна светкавично, вече беше извадил блестящата си сабя. Огромното чудовище рязко спря, смъртоносните му зъби се оголиха. Двамата се втренчиха един в друг.

Розовите очи на звяра отразиха фигурата на аварианина – свиреп воин, готов за битката.

Трейд искаше дивият звяр да го нападне.

Чудовището го наблюдаваше, замръзнало на мястото си. Трейд задържа дъха си. Цялото му тяло се напрегна, пригответи се за битка на



живот и смърт. За да се почувства жив.

Чудовището изръмжа хищно.

Светлозелените очи на Трейд заблестяха предупредително, това беше блясък на задоволство. Аварианинът вдигна гордо глава и се изправи пред своя противник. После той бавно снижи сабята си и така стана чудесна плячка.

Звярът се сви, пригответи се за скок.

Трейд се усмихна и го подкани да нападне.

Звярът замря нерешително. Странното поведение на жертвата го объркваше.

Очите на Трейд се присвиха в блестящи нефритени цепки.

– Ще ме разочароваш ли?

Звярът изви гръб.

Трейд го фиксираше, съсредоточил цялата си воля.

Със силен рев животното отскочи встрани и бързо се скри под земята.

Ноздрите на Трейд пламнаха. Извърна се разочаровано и се запъти обратно към кралския палат.

Скрит в гъсталака, магьосникът проследи сцената с очите си, потъмни и от най-тъмната нощ. Беше загрижен.

На планетата Зариан, където Трейд известно време беше живял, имаше едно пустинно растение. Наричаха го лутус. То се издигаше над голите пясъци и побеждаваше мъртвилото наоколо.

Точно като Трейд.

Яниф погали перата на Боджо, докато обмисляше възможностите.

По-късно през нощта Яниф се срещна с Джайън в работната му стая.

Джайън направи знак на стария магьосник да седне, после му напълни чашата с топъл „мир“.

– Забавлява ли се на тържеството, приятелю?

След като седна удобно на ниската възглавница, Яниф вдигна чашата и отпи с наслада.

– Твърде съм стар за такива бурни веселби.

Джайън му отправи недоверчив поглед.

– Как ли пък не.

Яниф се усмихна зад ръба на чашата.

– Все едно. Важното е, че сватбата стана хубава. Само закриването

на тунела помрачи настроението.

Джайън потри скулите си.

– Да, така е.

– Дженис ще има доста трудности да се приспособи – в съзнанието си.

– Знам. Но съм уверен, че ще успее.

– Ах, тази фамилиерска самоувереност. Как ми липсва понякога. –

Усмихна се мъдрецът.

Джайън изсумтя.

– Е, Яниф, от това, което чух, вече имаш своя фамилиер в лицето на Реджар. Неговата арогантност сигурно разнообразява твърде равния ти живот.

Яниф се засмя.

– Той не е чак толкова самонадеян, колкото ти беше на неговата възраст, Джайън. В интерес на истината с теб се забавлявах най-много.

– Ммм. Дай му време.

Яниф се засмя. Джайън му се закани с пръст. Магъосници и фамилиери. Винаги е съществувало специално споразумение между тях.

– Каж ми, Яниф, какво се случи с Реджар?

Яниф остави питието.

– Какво те кара да си мислиш, че нещо се е случило?

– Трейд. Тази вечер той онемя по време на празненството. Замръзна на мястото си като ударен от гръм. Забелязах как блесна сабята му – или може би трябва да кажа, твоята сабя. Е, какво се случи?

– Реджар извика силата си. – Яниф остави празната чаша на масата. Джайън я напълни отново. – Днес се появи за първи път.

– Разбирам. – Джайън наблюдаваше стария мистик с присвити очи.

– И какво толкова чудно има? Не е ли нормално събитие за един чарл?

– Да, така е – Яниф отвърна на погледа му. – Но сега беше някак различно.

Джайън бавно въздъхна.

– Тогава през всичките тези години си бил прав.

– Да.

– Разбирам.

И двамата мъже потънаха в собствените си мисли.

– Искам една услуга от теб, Яниф.

– Каква, Джайън?

– Бих искал да отвориш сигналната дъга до Ганакари. – Като мистик от високо ниво Яниф имаше способността да изпраща съобщения по

дъга през времето, пространството и измеренията.

Яниф вдигна вежди учудено.

– С каква цел?

– За кратко искам да посетя Карпон... имаме да си изясним някои неща.

Яниф иронично се усмихна.

– Какво ще му кажеш, приятелю?

– Не си ли изложен на заплаха след запечатването на тунела?

Яниф се усмихна на нелепия въпрос.

Джайън се ухили.

– Тогава да започнем.

Магьосникът наклони глава. Той прати мълния към стената от върха на пръстите си. Тя изсъска и проблесна. Скоро се образува малък, с размерите на камък, отвор.

– Говори – каза Яниф. – Той ще види образа ти. Джайън самоуверено скръсти ръце пред гърдите си и кръстоса крака върху масата. Щеше да се позабавлява.

Карпон седеше на любимото си място пред огъня.

Той кроеше планове за залавянето на фамилиерите. Отлично обучени тайни сили щяха да атакуват на сутринта. Те бяха инструктирани да намерят и заловят толкова фамилиери, колкото намерят, като използват специалното упойващо вещество, отслабващо сетивата им. И тъй като фамилиерите копнееха да пътуват, много от тях непрекъснато кръстосваха световете. Всъщност Карпон бе чул, че не могат да се въздържат и да живеят без приключения.

Хубавото на плана беше, че докато фамилиерите усетят, че много от тях липсват, щеше да бъде късно. Подобно отвлечане беше трудно, ако не невъзможно да се разкрие бързо.

Пленниците вече бяха изтъргувани.

Карпон получи крупна сума за тях, хазната му беше препълнена. Но той не знаеше на каква цена върви на нелегалния пазар добър мъжки индивид. Беше повече, отколкото алчната му природа можеше да допусне.

Изведнъж ослепителен блясък изпълни стаята. Един образ се появи пред него. Беше чудно красив мъж със скръстени на гърдите ръце. Стори му се странно познат... фамилиер!

– Ти! – Карпон скочи от мястото си да извика охраната, но спря,

когато си даде сметка, че всъщност мъжът не е тук.

– Каква е тази магия? – изсъска той.

„Няма лесно да заловиш друг фамилиер, варварино.“ – чу Карпон глас в главата си.

Изруга по посока на образа.

„Тунелът на Ма'ан е запечатан завинаги – няма вход за теб.“

Карпон пребледня. Купчината скъпоценни камъни, които вече беше събрал, беше получил от много опасни същества. Нямаше да приемат радостно новината, че не може да им предаде обещаната жива плът.

„Дженис е моя. Тя е с мен и завинаги ще остане тук – недостъпна за теб.“

Карпон се разпени при тази новина.

– Кой си ти?

„В случай, че се чудиш кой съм – отговори му образът. – Аз съм Стражът на мъглата. Кралят на всички фамилиери. Жалко че не знаеше кой съм, когато бях прикован за стената като звяр! Само си помисли какво можеше да направиш с тази информация... да не говорим колко щеше да получиш за мен.“

Образът затрептя, избледня и изчезна.

Юмруците на Карпон се стовариха върху облегалката на стола. В ръцете му е бил кралят на фамилиерите? И го е изпуснал! И всичко това заради Дженис. Сега фамилиерът я имаше.

Яростен рев се изтръгна от гърлото му.

Не беше свършено.

Не всичко беше загубено.

Дженис бързо заспа. Джайън се върна чак призори. Той се съблече, мушна се под копринените завивки и я придърпа в обятията си. Намери начин да спре Карпон, без да изстребва хората на Ганакари. Точно както неговата таджа го беше помолила.

Но това беше само началото на отплатата му. В бъдеще Карпон щеше да отговаря за всичко, което му стори в килията. Щеше да си плати за онова, което направи с Дарик.

Разтърси го силен спазъм. След малко още един.

Времето приближаваше. Нямаше да може повече да отлага.

Това усложняваше задачата му – ако можеше да избира, момент, би изчакал още и още. Нямаше начин да знае как една жена, която не е фамилиерка, щеше да реагира на това, което го очакваше.

Решението обаче трябваше да вземе тя. Той щеше да говори с Дженис на сутринта.

Тогава тя щеше да направи своя избор. За добро или лошо, Джайън нямаше повече време.

Въпреки неразположението си, той се сгуши в нея.

През цялата нощ той я притискаше в прегръдката си, докато треската продължи да го измъчва.

16

Дженис седеше на брега на езерото.

Скритото местенце в гъстата растителност ѝ осигуряваше усамотение, а пред нея се ширеше гледката на кристално чиста синя вода, която леко се плискаше о брега. От дясната ѝ страна поточе извираше от огромното езеро. Ромонът на водата успокояваше разтревожения дух, търсещ мир и хармония.

Тя хвърли разсеяно няколко камъчета във водата и се вгледа в концентричните кръгове, набраздили повърхността. Едно просто действие като падането на камъка предизвикваше толкова сложни последици. Подобно на моя живот, помисли си тя.

Ударът на камъка с водата наподобяваше много на първата ѝ среща с Джайън. Събраха се бързо и решително. Трептенето на кръговете обаче продължаваше да бразди водната повърхност.

Не че тя беше търсила такова усложнение.

Но то я беше сполетяло.

В стремежа си към свобода и разгръщане на своя дух тя си беше услужлила живота. Джайън.

Винаги се връщаше към Джайън.

Нямаше да я пусне лесно, вече го знаеше. И въпреки че ѝ обеща, мъж като Стража на мъглата никога нямаше да се откаже от битката за нея, защото, ако го направеше, щеше да тръгне срещу своята природа.

А какво може да каже за себе си? Нима тя самата не го искаше? О, как го желаше. Копнееше за него. Харесваше го. Дори когато беше далеч, продължаваше да го чувства непрестанно като част от себе си.

Той растеше в нея като зародиш.

Дали пък съдбата не бе решила да са заедно? Не можеше да отрече странната близост между тях, те бяха като парчета от една и съща мозайка, които образуват едно цяло, които си пасват.

Но къде оставаше нейната собствена воля? Нейната свобода? Какво щеше да стане с нея? Объркана, тя хвърли още едно камъче във водата.

И въпреки доброто си скривалище, не се изненада, когато усети Джайън зад себе си. Нямаше място, където фамилиерът да не може да я открие, ако пожелае. Затова в случай че го напуснеше, трябваше да стане с пълното му съгласие.

А при сегашните обстоятелства нямаше никакви изгледи за успех.

Усети как той безмълвно седна зад нея. Остави я да подреди обърканите си мисли. Също като котка...

Накрая тя заговори, като продължаваше да се взира във водата.

– Тук съм затворничка.

– Не – меко й отвърна той.

– Но ти няма да ми позволиш да си тръгна!

– Много е опасно. – Не този отговор би искала да чуе. Но вече беше разбрала, че фамилиерът е майстор на хитростта и думите му често довеждат до целта, която са си поставили.

Тя шумно въздъхна, беше раздразнена. Но въпреки това изпитваше странното чувство, че е и очарована. Тъй двойствена беше и природата на котката – винаги мила и ласкава, винаги потайна и непредсказуема.

Джайън усети настроението й.

– Просто исках да дойдеш, за да опознаеш тази земя, моя народ. – Промълви ласкаво. – Не ти ли харесва тук, не е ли красиво?

– Много е красиво. Но това не е моето място.

Той се наведе напред така, че тя да може да почувства топлината му с гърба си, после погали дългата коса върху рамото й.

– Напротив, таджа, твое е.

Тя настръхна цялата.

– Не ме наричай така.

– Свързан съм с теб. – Дъхът му галеше шията й. – Не мога да имам друга. – Устните му се впиха в рамото й. – Не искам друга.

– Моля те, Джайън! – Тя се дръпна от топлите му устни. Докосването му, както винаги, я объркваше.

Джайън не се отказа. Силната му ръка обгърна кръста й, притисна я, прилепи гърба й към гърдите му.

– Защо? И двамата се привличаме, чувствата ни с всеки изминат ден стават все по-силни. Знаем, че и с тебе е така. Обичам те, писано.

Дженис затвори очи. Сълза се търкулна по лицето й. Той се сгуши в извивката на врата й.

– Не ме ли обичаш, Дженис? – измърка до нежната й кожа.

– Обичам те – задъха се тя, признавайки истината и пред себе си. – Обичам те, Джайън.

Устните му се прилепиха за шията й, милваха я нежно, любящо.

– Когато приключи това с Карпон, ще те заведа навсякъде, където пожелаеш, Дженис. Ще ти покажа Алианса, ще сложа в краката ти изкушенията на другите светове, ще те даря с всичко, което е мое.

Дженис беше поразена от предложението му. Въобще не беше се

досетила, че може да иска да пътува с нея.

– Ще направиш ли това за мен? Ще оставиш хората си?

Той леко се усмихна.

– Никога няма да оставя моите хора. Не става въпрос за това.

Тя се изви в прегръдката му, отдръпна се леко и го погледна.

– Но ти току-що каза...

Красивите му зелено-златисти очи потъгнаха в нейните.

– Семейните обичат да пътуват. Мога да ти дам това, което желаш, Дженис. След време. Повярвай ми.

Той наистина можеше да го стори. Много пъти вече той я беше изненадвал. Понякога дори бе постъпвал против себе си заради нея. Джайън имаше куража да опитва нови пътища – беше го доказал безброй пъти по време на тяхното пътуване.

Тя прехапа устни.

Може би не виждаше ясно ситуацията? Джайън не беше просто силен мъж, той беше и мъж, който упражнява власт. Нямах ли да го промени? Нямах ли да се отрази на целия му начин на живот?

Изведнъж прозрението я осени.

Преди време, когато двамата се срещнаха, тя си мислеше, че фамилиерът ще я освободи. Може би това не беше обикновено предложение, а пророческо предчувствие...

Може пък Джайън да беше ключът към свободата на нейното сърце?

Беше ли прав, когато каза, че голямата любов може да освободи душата? Тюркоазените ѝ очи се напълниха със сълзи. Може пък Джайън да беше истинската свобода за нея.

– Моля те само да си помислиш върху това. – Пръстите му леко докоснаха устните ѝ. Силна тръпка го разтърси. Зрънца пот избиха по челото му. Той се дръпна и се преви на две.

Дженис докосна ръката му.

– Какво има, Джайън? Да не си болен?

Той си пое дълбоко дъх, опитваше да възвърне самообладанието си.

– Не, не съм болен. Помолих те да помислиш върху тези въпроси, но се страхувам, че трябва да вземеш още едно решение. Сега, таджа. Много важно решение.

Тя разтревожено го погледна.

– За какво говориш?

– Има нещо, което мъжете фамилиери не говорят на никого извън Мъглата. Това се прави, защото нашата природа е много особена. В зли



ръце тази информация може да причини нещастие на моите хора. И това, което сега ще ти кажа, е една от многото причини да се стремят да ни пленят, една от причините да се забулваме в тайнственост.

Дженис беше покъртена от доверието му в нея и в същото време се страхуваше да научи тайната му. Все пак надделя куражът ѝ, както и загрижеността ѝ за него.

– Това, което трябва да направя, свързано ли е с треската ти?

Очите му заблестяха благодарно. Тя го беше разбрала.

– Да. Това, което трябва да се направи, ние наричаме превъплъщение.

– Превъплъщение? Какво е това?

Джайън я притисна в обятията си, въпреки ситните тръпки, които го разтърсваха.

– Забеляза ли, че тук повечето от мъжете са на средна възраст?

Дженис се замисли. Наистина ѝ беше направило впечатление.

– Да, но си помислих... е, не съм сигурна. Всички знаят, че фамилиерите са толкова... толкова... – не можеше да намери думите.

Джайън се засмя.

– Една от причините да сме такива, е заради превъплъщението. Когато един фамилиер достигне върховото си ниво, някъде между тридесетте и четиридесетте години – за всеки от нас това е различно – ние се превъплъщаваме.

– Какво разбираш под превъплъщение?

– Това е процес, който дава възможност на фамилиерите да поддържат идеалното си физическо състояние. Цял живот.

– Не разбирам. Нима се опитваш да ми кажеш, че не стареете?

– Не, стареем. Но преди това се превъплъщаваме девет пъти. Всяко превъплъщение в живота на фамилиера продължава приблизително около едно десетилетие.

– Така поддържате оптималното си ниво – бузите ѝ пламнаха – цели деветдесет години?

Той кимна.

– Продуктивните ни години, през които задоволяваме физическата част на нашата природа.

Понятието беше много чуждо за нея.

– Какво се случва, след като изминат тези девет цикъла?

– През останалата част от живота си започваме да стареем естествено. Моят ютал, Х'райър е извършил своите превъплъщения. Това е една от причините да е мой толкова ценен съветник, защото е натрупал доста

житейски опит по време на живота си.

– Значи това е жизнено важно за вас, за да останете млади и красиви?

Джайън широко се усмихна.

– Благодаря ти, таджа, но погрешно ме разбра. Външността ни няма нищо общо. Превъплъщенията са важни, за да поддържаме физическата си издръжливост.

– Защо?

– Това е най-голямата сила и най-големият дар на фамилиера.

Дженис предпазливо го изгледа.

– И как се извършва това превъплъщение?

Джайън въздъхна.

– Е, нали разбираш, мъжът и жената...

Дженис не можеше да повярва.

– Сигурно се шегуваш?

– Страхувам се, че не, моя Дженис.

– Но... как така?

– Трябва да ти обясня как фамилиерите гледат на тези неща. Ние вярваме, че свръхчувствителността ни се дължи на огромно ниво на енергия. Когато се любим, сексуалната ни същност достига по-високи нива. Мъжа и неговата съпруга наистина се сливат. Този акт ни извисява, всеки отделно, и расата като цяло.

– Звучи красиво...

– И е красиво, Дженис, макар все още да не съм го изживял с теб.

– С мен.

– Да.

Тя преглътна.

– В какво точно се състои това превъплъщение?

– За мъжа фамилиер освобождаването и свършването в любовния акт са две отделни неща. Ние се стремим да дадем удоволствие на жената с многобройни освобождавания – понякога правим любов дни наред. Всеки път, когато жената достигне върха на страстта си, нейната енергия се прехвърля към мъжа – и така се увеличава неговата жизненост. Ако двамата са в хармония, започват ритуала на превъплъщението, което ние наричаме Деветстотин ласки на любовта. Жизнената им енергия ще протича между тях, ще ги извисява на по-високо ниво на съществуване. Ти вече си виждала нещо подобно – превръщането ми в котка.

Тя кимна разтреперано, зашеметена от това, което беше чула.

– Подобно събитие може да се случи само когато мъжът е започнал

енергетичното си формиране, той ще поведе съпругата със себе си, докато се осъществи превъплъщението. Това е церемония на издръжливостта, изпитание, преход, благословия – всичко едновременно, което не само води до физически промени, но и до духовно съвършенство.

Той я наблюдаваше внимателно. Дженис почувства тежестта на камъчето в ръката си.

– Нима и двамата съпрузи трябва да бъдат подложени на това превъплъщение?

– Мъжът трябва, жената има право да избира.

Най-накрая го разбра. Той ѝ го каза съвсем ясно. В последна сметка тя щеше да реши.

– Някога жена, която не е фамилиер минавала ли е през това?

– Не.

Дъхът ѝ секна.

– Какво ще стане, ако не успея, Джайън. Аз не съм фамилиерка! Няма да се справя...

Той улови лицето ѝ в дланите си.

– Ако видя, че не можеш, ще прекъсна.

– Какво ще се случи, ако го направиш?

Той отклони поглед и не ѝ отговори.

Дженис стисна ръката му.

– Много е рисковано, Джайън. Какво правят мъжете, които не са женени? Сигурно трябва да има някаква алтернатива.

Мускул заигра на челюстта му.

– Има жреци, които превеждат през това изпитание и неженени мъже. Такъв избор не ми допада, нито ще го направя, ако се наложи. Дал съм клетва на теб, не мога да я наруша.

Нито тя щеше да го иска – но ако животът им беше в опасност...

– Има ли някакъв друг начин?

– При извънредни обстоятелства мъжът може понякога да изпълни превъплъщението сам, като се потопи в дълбок мисловен транс. Обаче това се постига доста трудно, може да бъде опасно.

Както изглежда, нямаше избор. Ако я интересуваше какво ще стане с него.

– Правил ли си го преди, Джайън?

– Само веднъж. Имам малка линия на превъплъщението от вътрешната страна на бедрото си.

– Виждала съм я.

Той вдигна вежди. Дженис се изчерви.

– Учудвам се, че си я забелязала, особено на такова място.

Две трапчинки се появиха около устните му.

– Ходил си при онези жреци? – Непонятна ревност я разяждаше.

– Да, както правят всички, които не са женени.

Мрачни мисли я накараха да потръпне.

– Така си запазил своята жизненост? – Ноздрите ѝ пламнаха, когато установи какво означава това. – Не е много честно спрямо бъдещите съпруги.

Джайън се засмя. Ръката му се уви около врата ѝ и я притегли по-близо.

– Ах, ето защо го пазим в тайна. – Зъбите му захапаха възбуждащо врата ѝ.

Дженис се нацупи. Не можеше да си позволи да се усмихне. Той не беше единственият, който...

При страдалческото ѝ изражение, Джайън не можа да продължи шегата.

– Всяко следващо превъплъщение има своята красота, таджа. По време на него ние можем да дадем живот, Дженис.

Тя се задъха.

– Искаш да кажеш...

– Да. Можем да дарим нашите съпруги с превъплъщение.

Това вече ѝ дойде много.

– Мога да те даря със своята жизнена сила само веднъж на десет години, Дженис.

Тя го гледаше слисана.

Той я изгледа през булото на черните си мигли.

– Сега разбираш защо тази информация не трябва да се разчува.

– Да – прошепна тя, все още зашеметена от това, което ѝ беше казал. Ако фамилиерите и досега са били преследвани, тя не можеше да си представи какво щеше да стане, ако се разбере, че те могат да даряват живот с любовта си.

Отново го разтърсиха спазми. Сухите му устни се притиснаха в челото ѝ.

– Ще те чакам в нашата спалня. Направи своя избор.

След това той я пусна и си тръгна така тихо, както беше дошъл.

И докато Дженис се взираше във водата, опитвайки се да вземе най-важното решение в своя живот, Джайън Рен се оттегли в спалнята.

Дженис измери камъка в ръката си.

Нямаше значение колко я беше страх. Нямаше значение, че се бе опитвала да се отдръпне от него. Сега всичко това нямаше никакво значение.

Най-после той я беше пленил.

Дженис познаваше Джайън – той не можеше да постъпи иначе. Беше честен с нея.

Тя не искаше да го загуби. Джайън Рен се беше просмукал в нея. Беше в сърцето ѝ, в ума ѝ, в душата ѝ.

Той беше и огромна вълна, и леко вълнение. Стъпка по стъпка беше я дебнал, ревностно пазеше взетото, докато накрая напълно я улови. Взе я.

И тогава просто ѝ предложи сърцето си.

Колко опасни бяха тези фамилиери!

Тя затвори очи и стисна камъка в ръката си. Искеше това благородно сърце. Искеше го. Искеше този невероятен фамилиерски дар в замяна на любовта си. Искеше да бъдат заедно, да бъдат живи и прегърнати, да споделят един и същи дъх.

Да открият възвишеното щастие.

Не претендираше, че разбира мистичните способности на фамилиерите или пък начина, по който разпознаваха своите съпруги. Но беше повярвала в тези способности... защото той ѝ беше показал какво значи безгранична любов, любов, която непрекъснато се променя и сякаш става все по-силна.

Любов, дива и необузdana. Безкрайна. Свободна.

Дженис разтвори ръката си и пусна камъчето във водата.

Отиде при него. Той знаеше, че ще отиде.

Сам приготви спалнята. Първо запали стоици благоуханни восъчни свещи, блясъкът им беше мек и озаряваше всичко като тяхната любов.

Съблече всичките си дрехи. После разпръсна цветове тасмин в шадраванчето, изсипа парфюм, постави ароматични стъкленици до възглавниците и копринените завивки, постлани върху пода и ниското легло. Сребърната тъкан преливаше в лилаво и червено и бе изпъстрена със загадъчни шарки, предназначени да възбуждат чувствата, да засилват удоволствието.

Разпръсна цветя и върху пода. Сладък аромат изпълни въздуха.

Знаеше, че копнежът на сплетените им тела скоро ще излъчи още благоухание.

Отвори вратите на балкона, за да влезе лекият бриз, за миг затвори очи и се заслуша в чувствената музика на струните, които звъняха от нощния вятър.

Кръвта му силно пулсираше в жилите с първичен необуздан ритъм.

Превъплъщението беше мистична трансформация на фамилиера. Свръхчувствеността беше израз на любовта, духовна и физическа. Любовният ритуал беше пътешествие, търсене, намиране на нов живот за тялото, сърцето и духа.

През целия си живот мъжът събираше сили за своите превъплъщения – променяше се, узряваше. Неговата жена щеше да го събуди напълно. Тя щеше да стане катализатор, да му даде истинската сила на страстта.

Сега той щеше да изживее това с Дженис.

Да ѝ се отдаде напълно, надяваше се да получи пълното ѝ отдаване. Да се остави на женската ѝ сила. Тя щеше да го завладее дори когато той я обладаеше. Чувствеността на жената щеше да го освободи и прероди.

И той щеше да узрее и да се обнови нейната любов.

Джайън тъкмо подреждаше купата с плодовете на вълненото килимче, когато Дженис влезе в спалнята. Очите им се срещнаха. Тюркоазено и зелено-златисто. И двамата знаеха какво означава това.

Той ѝ подаде ръка.

Тя я пое.

Бавно мина зад нея, повдигна косата ѝ, притисна устни в тила ѝ. Разкопча дългата ѝ туника и проследи как тя се свлича по тялото ѝ.

Вдигна я на ръце и стъпи в шадравана.

Бездънните му очи отразяваха пламъчетата на свещите, докато мълчаливо я оглеждаше и изучаваше всяка нейна черта.

– Какво да правя, Джайън? – прошепна тя.

Той леко се усмихна.

– Превъплъщението е спонтанно и телесно. Има девет цикъла. Аз ще те водя през тях, а ти ще насочиш своята енергия.

Дланите ѝ притиснаха силното му лице.

– Вярвам ти, мой тадж.

Той притаи дъх при простите думи, които казваха толкова много. Беше го нарекла крал и като направи това, тя признаваше не само какъв е той, а и кой е за нея.

Той извърна лице и я целуна жадно в средата на дланите.

– Все още не съм взела последното си решение – дрезгаво каза тя.

– Не, направила си го.

Той я пусна и тя застана пред него. Гребна в шепите си вода и загледа как се стича по заоблените ѝ гърди. Тихото клокочене на водата в шадравана успокояваше, но и стимулираше.

Дженис слушаше хармоничните звуци на нощта, лекият звън, който се сливаше с чудесното ухание на тасмин и на още нещо. Тасминът от разцъфналите цветове, а другият аромат от Джайън. Успяваше да чуе и звуците на животните в градините.

– Ма'ан ти говори – прошепна той. – Загребва още вода и обля кожата ѝ. – Веднъж щом стане твоя кръв, никога няма да го напуснеш, писано.

И ще остане при него.

Клепачите ѝ трепетно се затвориха от опияняващата страст, която я обливаше от нежното му докосване. Съвсем леко. Но безпогрешно.

Тя се залюля във водата, когато той обля и косите ѝ с ароматната топла течност.

Джайън плавно се потопи при нея, отметна коса назад, когато главата му се показа над повърхността. Пръстите му сграбчиха кръста ѝ под водата и я приближи по-плътно до него.

Отново се потопи под водата. И в този миг тя почувства обхождащия му език да очертава ръба на пъпа ѝ. Топли леки милувки сред студената, леко ромоляща, вода.

Тих стон се изтръгна от устните ѝ.

*Кое те докосва по-добре... аз или водата?*

Гласът му замърка в съзнанието ѝ, когато почувства нов лек допир на езика му между бедрата си. Пръстите ѝ се вкопчиха в раменете му. Той или водата? Дори нямаха нищо общо.

Той отново излезе над повърхността и се взря в нея, капки трептяха върху гъстите му черни мигли и отразяваха пламъците на стаята. Бавно ѝ се усмихна.

Разклати глава, опръска я с водните капки и се засмя тихичко, когато тя отскочи назад.

Ръцете му обвиха кръста ѝ и мокротото му тяло се притисна в нейното. Наведе глава и докосна устните ѝ с възпламеняваща ласка. После лекичко, едва-едва. Целувките на Джайън. Всичките предназначени да измъчват и да предизвикват.

Тя измърмори нещо несвързано, когато нежно погали брадичката

му.

Той я вдигна от водата. Постоя с нея в средата на шадравана, изчака, докато ароматичната вода се стече от тях, преди да я положи на меките възглавници на пода. После внимателно коленичи пред нея, сякаш беше олтар.

И леко започна да духа върху тялото ѝ, като най-лекия бриз, от раменете ѝ до пръстите на краката. Горещият му дъх изпари капчиците влага.

– Джайън. – Тя погали гърдите му, за да усети атлазената тъкан на кожата му. – Прегърни ме. – Нежно, но решително, той улови ръцете ѝ и ги спусна до тялото ѝ. Все още не искаше тя да го докосва.

Взе стъкленницата с благовонно масло и я стопли в дланите си.

Изля малко в ръката си и започна да разтрива маслото върху тялото ѝ с продължителни ласки. Навсякъде, където минаваха ръцете му, плътта ѝ сякаш се надигаше, за да посрещне допира му. Така той докосна всяка част от тялото ѝ с ласкави пръсти – от устните до пръстите на краката ѝ.

Маслото върху кожата ѝ заблестя на меката светлина от свещите. Очите на Джайън също блестяха, въглените на фамилиерското желание, което Дженис добре познаваше.

Посегна към купата с плодове и внимателно срязва един бодлив плод, докато се разкрие розовата му сърцевина.

– Затвори очи – измърмори той.

Отрязва едно парче, взе месестия плод и погали долната ѝ устна, като остави сока да се стече в устата ѝ.

– Ммм. – Тя облиза сладкия сок.

Джайън се наведе, дългата му коса леко докосна гърдите ѝ. Той бавно облиза лепкавия сладък остатък от устните ѝ. Дженис потрепери.

Седна върху бедрата ѝ и когато тя отвори очи, той постави едната си голяма длан върху сърцето ѝ, а другата ниско на корема ѝ, почувства как се надига и снижава при дишането. Той изравни дишането си с нейното. Синхронно. В хармония.

Наблюдаваше я, разглеждаше чертите ѝ и най-малката промяна в изражението ѝ. Втръненният му поглед оставяше върху нея следи като докосване.

Дженис знаеше какво следва. Той я водеше към превъплъщението бавно, възбуждаше всичките ѝ сетива. За нещастие тя нямаше толкова, колкото жените фамилиерки.

– Да можех да ти дам повече.



– Ще приема това, което ми предложиш, Дженис, и ти обещавам, че ще изживееш всичко, на което се наслаждават и фамилиерките. Те разполагат само с пет сетива, толкова притежаваш и ти.

Ако все още не го обожаваше, заради тези думи си струваше да го направи. И в тях се прокрадваше онази гальовна котешка самонадеяност и самолюбие. Той се усмихваше горделиво, прииска й се да го подразни.

– Много си самоуверен.

Той сви рамене подкупващо.

– Нещо повече. С висшата си техника ще направя така, че изживяването ти да превъзхожда това на фамилиерките. – Той прелъстително й намигна.

– Най-добрите ти качества са скромността и смирението, Страж на мъглата.

Той се засмя, хареса добродушната й закачка. Целуна я. Силно и настойчиво притисна устата й. После чувствено засмука горната й устна.

Върхът на езика му обхождаше повърхността на устата й, молеше я да проникне. Дженис го пусна и посрещна езика му. Джайън я притискаше плътно до себе си, мъркаше, дразнеше слуха й, душеше я игриво, като котка.

Със същия палав маниер той проучи с уста цялото й тяло от главата до пръстите на краката – ходилата, пъпа й, гънката зад коляното й, всичко бе опознато от кадифените му устни.

Дишането му се учести.

Той премина през първия цикъл на ритуала, прониквайки дълбоко в нея, докато тя лежеше под него. Беше агресивен, но въпреки това нежен, съчетание от порив и чувственост с истинска мощ. Дълбочината на проникването му зависеше от темпото на тласъците му, той следваше древния ритъм – осем плитки и едно дълбоко проникване. Дженис беше зашеметена от възбуда.

Почти неусетно я пренесе във втория цикъл. Седем плитки и един дълбок тласък.

И тогава започна да сменя позата й, сякаш тя изпълняваше движенията на сложен, добре научен танц. Пред него. Под него. Отстрани.

А когато той достигна третия цикъл, Джайън знаеше, че с приближаването на нощта любовните ласки щяха да бъдат повече, отколкото можеше да си представи. Ритъмът ставаше все по-бърз и двамата изпаднаха почти в унес. Колкото и да се опитваше да съдържа страстта си с всеки следващ цикъл, Джайън ставаше все по-яроsten и настойчив.

Той захапа рамото ѝ и я издърпа под себе си, така че тя да легне по корем. Плъзна се над тялото ѝ и проникна отзад.

– Вдигни бедра – измърмори подканващо в ухото ѝ. Когато тя го направи, той захапа тила ѝ.

После ѝ показа как да движи тялото си, как да отвори трептящия си отвор за него. Превърна се в съскаща котка и чувствен мъж – мъркащо животно и страстен любовник.

Мълчеше. Движеше се. Обгръщаше я с топлина. Обливаше я с чувствени вълни.

Предаде се на страстта, която се развихри. Див. Свободен. Доближаваше се до жарките вълни на кулминацията, въздържаше се и все пак не се отдръпваше.

Дженис го притискаше, държеше го, откликваше.

Но най-важното, тя му позволи да бъде фамилиер.

Не се отдръпна от грубите му тласъци, неконтролируеми реакции и дивите му страстни викове.

И когато той стигна шесто ниво, тя не можеше да си поеме дъх. Когато ѝ спомена за деветстотинте милувки на любовта, тя си помисли, че просто се изразява образно. Сега не беше сигурна. Какво ще стане, ако не успее да издържи?

Белите му зъби ухапаха гърлото ѝ и тя забрави всичко друго освен омайващото докосване.

До седмия цикъл тя знаеше, че ще бъде негова. Точно както той искаше.

Докато Дженис се опитваше да успокои собственото си дишане, като се обърна и легна по гръб, той седна на колене пред нея и вдигна краката ѝ на раменете си. Сграбчи здраво глезените ѝ, сгуши лице в петите ѝ, дръпна я в скута си и проникна напълно. Тя простена от удоволствие.

После закрещя при тласъците, които последваха.

– Моля те, Джайън! Джайън! – замоли се тя.

И тогава той леко се отдръпна, беше я чул, макар и със съзнание, забулено от страстта.

Спусна пръсти до чувствените ѝ гънки, без да спира да се движи в нея. Притисна долния край на дланта си и рязко проникна по-дълбоко, което я понесе до върха на насладата. А от началото вече го беше пратил безброй пъти.

Но в този стадий силните вибрации и освобождаването му бяха опасни за него. По време на превъплъщението решаващо беше мъжът да не достигне своето освобождение до девето ниво.

Изръмжа нещо неразгадаемо и властно постави върха на пръста ѝ върху мъжествеността си.

– Натисни – заповяда той.

Шокирана, тя се взираше безмълвно в него. *Това ще ми позволи допълнително удоволствие, без да се освободя, таджа.* Направи го, както я помоли. Той отметна назад косата си, продължителни и тихи стонове се изтръгваха от гърлото му.

Отдръпна се, пхна ръка под бедрата ѝ и я повдигна към лицето си. После я любил с уста. Дженис започна да хлипа. Това беше прекалено много!

Джайън отчаяно се опитваше да се отдръпне, но беше във властта на магическия ритуал. Джайън отново сменяше позите им. Лягаше настрани и се забавляваше с нея, опитваше се да спре за момент – нечувано нещо за един фамилиер в средата на неговото превъплъщение.

– Трябва да изживееш всеки миг, таджа – конвулсивно изрече той.  
– Всяко докосване... всеки дъх... това е единственият начин...

Тя кимна разтреперана.

Гласците му продължиха в диво променящ се ритъм. Дженис се досети, че чрез това легендарно ускорение, което вече беше много високо, фамилиерът достига върховното ниво. Ако те случайно бяха използвали техниката на усиливащото удоволствие, сега тя знаеше, че способността им да достигнат този връх се дължеше на ритуала на превъплъщението.

Когато навлязоха в осмия цикъл, Дженис усети, че той се въздържа заради нея. Капчици пот осеяха челото му, двувънните му красиви очи блестяха от страст, ръцете му трепереха.

– Трябва да спрем за твоё добро – прошепна тя. – Добре ли си...

Силен спазъм сгърчи тялото му. И нейното. Той изстена от болка.

Не бива да спират превъплъщението, разбра тя. Той не би оцелял.

– Не! Не спирай! – И макар да беше изтощена от страстната любов, тя се вкопчи в него, отказа да спре. Тя не беше фамилиерка, но беше жена, която можеше да се бори за своята любов! Знаеше, че ще намери сили. И щеше да покаже на фамилиера силата на женското сърце.

– Не, Джайън! Искам да продължиш. Чуваш ли ме? Няма да ти позволя да спреш!

Усети нов прилив на енергия и желание.

Тя се изви и го положи под себе си. Той сграбчи бедрата ѝ, използва надигането ѝ, повдигна още малко тялото ѝ и енергично проникна. Ръцете ѝ се отпуснаха върху гърдите му, когато се наведе над него,

завъртя бедрата си, показа му, че беше достойна жена на фамилиер.

Очите на Джайън се присвиха одобрително.

Тихо хищно мъркане се изтръгна от гърдите му.

Но тя имаше само един миг да се чуди дали котката в него беше се събудила от самото начало.

Ръцете му я обгърнаха мощно и той седна, докато тя седеше в скута му. Продължи да пулсира в нея. Без да отслабва темпото, все по-силно и по-силно.

Както бяха вплетени в здрава прегръдка, той силно се сгуши в рамото ѝ, използвайки захапката „Жилото на меда“. Силно възбуждащи и умели движения, предназначени да засилят сексуалната им пламенност.

Дженис също помагаше.

Изкрещя, почти загуби съзнание от ласките на устните, ръцете, зъбите му.

И той достигна деветото ниво. Девет резки бързи пулсации. Девет дълбоки тласъка.

Дженис стенеше срещу устата му. Той ръмжеше до гърлото ѝ.

Фотони светлина започнаха да го обливат, излязоха от мъжествеността му, пулсираха и блестяха с движенията, когато сексуалната енергия между тях се покачваше по-високо и по-високо и я превръщаше в нещо ново.

Котешката му сила, изглежда, се пренесе в нея. Блясък обви тялото му, примигваше, светеше и изгасваше в синхрон с движенията му, с трептенето му, сякаш беше в процес на метаморфоза. Само че сега той не се преобрази. Случи се нещо друго.

Пулсациите навлязоха в нея и я разтърсиха. Тя сведе поглед към ръцете си и се изплаши, когато видя, че навсякъде около тях се излъчва светлина.

Той докосна устните ѝ и пламенно я целуна. След като издаде див вик, напълно ѝ се отдаде, изригна целият за нея и започна да се освождава. Предаде ѝ силата си, мощта си, любовта си.

И двамата крещяха, потънали в абсолютната красота на екстаза.

Притискаха се трескаво един в друг в прегръдките си.

А спазмите и пулсациите продължаваха и продължаваха.

Докато накрая притихнаха и всеки отпусна глава на рамото на другия.

Дженис примига. Тя го направи! Преведе Джайън през превъплъщението! А не беше жена фамилиерка. Потърка бузата си в рамото му с любящ жест, докато се опитваше да успокои дъха си.

Слаб гъдел подразни дланта на ръката ѝ, сякаш опитвайки се да привлече вниманието ѝ. Като разтвори пръсти, тя ахна. Малка блестяща светла сфера се бе оформила между тях.

– Виж, Джайън – прошепна тя със страхопочитание.

Изтощен, все още продължаващ да диша тежко, Стражът на мъглата се втрени в свободно носещата се из въздуха светла топка. Изведнъж влага изпълни зелено-златистите му очи, безкрайно щастие озари красивите му черти.

– Какво е това, Джайън? – изговори тихо тя, с благоговение пред това, което виждаше, както от това, което бяха направили. Двамата все още продължаваха да бъдат един в друг.

Малката светлина отскочи към Джайън, преди да се стрелне обратно към нея.

– Това е нашият син, таджа.

Дженис се задъха.

– Нашият син?

– Да, и той е фамилиер! – Лицето му светна от гордост. Джайън протегна длан и малкото светлинно кълбо кацна върху дланта му.

– Ще го вземеш ли, Дженис? – попита с благоговение.

Дженис беше зашеметена, фамилиерското създаване на потомство беше толкова различно от това на френзите. Докато тя се колебаеше потресена, малката сфера започна да избледнява.

– Защо помръква?

Когато Джайън отговори, гласът му бе пропит с тъга.

– Не го приемаш. Разбирам, че за тебе е твърде скоро...

– Искам го! – извика тя решително, уплаши се, че със самолюбието си беше може би обидила тяхното създаване. Не мислеше да има дете, но сега, когато то беше тук... е, това бе друго нещо!

Джайън ѝ отправи благодарен и влюбен поглед. Дженис разбра, че никога няма да забрави този миг. Той улови малката блестяща сфера в шепата си и постави дланта си върху долната част на корема ѝ. Със страшен шум от разтваряне светлината изчезна.

– Къде отиде? – уплаши се тя.

Джайън се засмя на паниката ѝ.

– В теб, таджа. Физическото му тяло ще се развие в тялото ти, но душата, която създадохме, му даде истинския живот.

Тя покри с ръце корема си, едва можейки да повярва, че сега там е тяхното дете. Детето на Джайън. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Знаеше ли, преди да започнем?

Той поклати глава.

– Знаех, че има някаква вероятност, но това е всичко. Мъжът фамилиер може да дарява живот само по време на превъплъщението, но дори тогава енергиите трябва да бъдат правилни, за да се осъществи зачеване. И макар да можеш да го спра, Дженис, не го сторих. Толкова рядко ще имаме възможност... – Той вдигна ръката ѝ до устните си. – Реших изборът да бъде твой.

Кожата му опари пръстите ѝ.

– Значи реши изборът да бъде мой? – Отново безкрайните фамилиерски хитрини.

Очите му заискряха.

– Виждам, че започваш да ни разбираш.

Тя се засмя.

– Не ми е лесно.

– Е, добре. Предпочетох това да е изненада за теб, писано. – Той ѝ се усмихна с целия си чар.

Дженис изведнъж забеляза, че той беше станал по-жизнен и по-млад. Нейната сила бе сторила това с него. Изпълни я чувството за власт.

– Тогава Майка Тан-Ши беше права.

– Какво ти каза?

Дженис му отправи свенлив поглед и прокара нежно пръста си под втората малка линия, която се беше появила от вътрешната страна на бедрото му.

– Няма значение, о, Страж на мъглата, създаде ми доста проблеми за един ден.

Той се засмя и я притегли в прегръдката си.

– О, аз имам на разположение девет живота, за да ти създавам проблеми.

Тя се усмихна във врата му.

– Да, и съм сигурна, че ще го направиш.

Той дрезгаво измърка.

Лорджин седеше на покритото с трева хълмче и подрусваше дъщеря си на коляно. Баща му, Кру, го поглеждаше при всяко движение, да не би детето да пострада по някакъв начин.

Лорджин въздъхна мрачно.

Когато ставаше въпрос за първото му внуче, Кру беше по-лош от... с една дума, ставаше направо нетърпим! Кой можеше да предположи, че такъв суров воин ще бъде изцяло покорен от едно бебе?

Лорджин наведе настрани русата си глава и се вгледа в дъщеря си, сякаш се опитваше да разбере по какъв начин това малко същество упражнява властта си. Тя вдигна към него огромните си виолетови очи и игриво се засмя.

Както винаги, сърцето му се разтопи от обич. И как иначе, та тя беше изключителна! Той нежно я гушна.

– Дадох клетва на Лайлакс, че ние ще изчакаме с нашето бебе – заяви брат му Реджар, който се мотаеше наоколо.

Беше типично за него да създава проблеми. Реджар потвърди мнението на Лорджин, като му отправи дяволита усмивка.

– Освен това не бих искал да ти отнема изключителното внимание на нашия баща.

Ноздрите на Лорджин пламнаха. Обикновено Кру държеше изкъсо юздите на брат му. След като Реджар се беше върнал със съпругата си от планетата Рий Ген Кий Инг, всичко се обърна наопаки. Включително и фактът, че брат му стана чарл – нещо, което той се закле, че никога няма да направи.

Реджар сладостно погъделичка Мелъди под брадичката. Тя реагира като повечето жени в присъствието на фамилиер – отправи му замечтан поглед на пълно обожание.

Аметистовите очи на Лорджин ядосано се присвиха. Той нежно погали буйната червена коса на дъщеря си.

– Аз не се притеснявам, братко. Знаеш, че няма да мине много време, и цялото внимание на татко отново ще се прехвърли върху теб.

Реджар му се ухили с характерния си гаменски маниер. Тоест отговорът беше: „Ще видим.“ Лорджин изсумтя.

Семейството се беше събрало на този хълм за тържествената церемония в чест на Реджар. Това беше уединена горска поляна, където

повечето хора от рода Лодарес бяха тържествено приемани за рицари на чарл. Самият Лорджин беше приел посвещение на това място. Той забеляза, че Трейд, Джайън и Дженис се изкачват по хълма.

Джайън се приближи и поздрави Реджар. Дженис остана сама с Яниф. Старият магьосник я поздрави за детето, черните му очи заблестяха.

– Как разбра? – усмихна се изненадана Дженис.

– Аз съм мистик – отвърна той весело. – Знам много неща.

Дженис размаха пръст.

– И какво виждаш за нашето дете? – Тя предпазливо сложи ръка на корема си. – Надявам се, само хубави неща.

Яниф се засмя.

– Може ли Стражът на мъглата да създаде нещо, което да не е хубаво?

Дженис се усмихна.

– Ти го познаваш по-добре!

Яниф продължаваше да се смее тихичко.

– Не мога да ти кажа много, но бебето ще бъде със златиста коса – по-светла от тази на Джайън и по-тъмна от твоята. Очите му ще бъдат в тюркоазено и в златисто – като на башата.

– Като на башата? – Дженис се учуди, защото очите на Джайън бяха зелено-златисти.

– Да, като на башата. Ще има три малки златисти петънца в синьото.

Дженис въздъхна дълбоко.

– Тогава той ще бъде следващият крал на Ма'ан.

Старият магьосник се взираше мълчаливо в нея.

– Какво друго, Яниф?

Мистикът потри брадичка.

– Той ще наследи дара на френзите.

Тя замига.

– Дарът на „Танца“?

– Да.

– Но, това е невъзможно! Той е само за жени от моята раса.

– Защо го казваш?

– Защото винаги е било така!

– Сигурно, защото им се е струвало, че обичайното е единствено възможно.

Тя прехапа устната си, когато обмисляше думите му.



– Може би... Тогава той ще може...

– Не само ще разкрие любовта си с танца, но ще обича само веднъж в живота си. И това ще бъде истинска любов.

Дженис благодари на Яниф, помилва корема си и се замоли нейният син не само да открие любовта, но и да я изживее. Погледна към съпруга си. Реджар беше казал нещо, от което Джайън се смееше. *Той е толкова красив...*

Толкова невероятно силен.

Сърцето ѝ заби в гърдите. Джайън беше като огромна океанска вълна. Той се появяваше изведнъж от нищото, набираше сила и връхлиташе върху нея. И я понасяше към брега.

Обичаше го много.

Обичаше го като Страж на мъглата. Обичаше го като Джайън Рен. Обичаше го като фамилиер. Обичаше го като мъж.

Тя беше намерила пътя си – той я бе повел към свободата. На тялото. На духа. На съществуването. И въпреки обвързването с Джайън, характерът ѝ на френзи беше се разкрил.

Приблужи се до него и постави любящо ръка на гърба му, докато той говореше със синовете на Кру.

Без да прекъсва думите си, съпругът ѝ дискретно отвърна на докосването ѝ. Дженис се усмихна и нежно го погали.

– Готов ли си да започваме, Яниф? – Кру застана до стария магьосник.

– Да, всички са тук.

– Мм. – Кру хвърли поглед към Трейд и леко смръщване изкриви прекрасните му черти. – Надявах се на двоен ритуал.

– Няма да е лесно, Кру. Има твърде много неща от миналото, които още не са изличени.

– Мислиш ли, че не знам това? И макар той да е Лодарес, син от моя род, той се нуждае от време, за да намери своето място в семейството.

Яниф колебливо се загледа в Трейд.

– Може би да. Може би не.

Кру гневно избухна.

– Достатъчно нападки имаше срещу него! Той ще се присъедини към чарл.

Старият мистик, изглежда, се смути.

– Трейд е наследил твоята упоритост, Кру. Много си приличате вие двамата. Ще ми бъде интересно да видя как ще го убедиш да стане чарл.

Кру присви очи.

– Кой е споменавал за убеждаване? Трейд е мой син и ще направи това, което му заповядам.

– Ха-ха! – Яниф се преви от смях. – Точно като другите ти синове, нали!

Кру сви рамене.

– Какво да правя, като съм отгледал независими мъже, които знаят как да се грижат за себе си? – Едното аметистово око на Кру проблесна хитро към стария магьосник.

Яниф се усмихна.

– Да се надяваме, че Реджар може да се обуздае малко – най-малко по време на церемонията. – И двамата мъже се извърнаха към най-малкия син на Кру в момента, в който той сладострастно галеше по гърба съпругата си. Поклатиха глави със съмнение.

Лайлакс отблъсна ръката на Реджар. Кру се закиска.

– Неговата палавост е изпитание за мен, Кру.

Кру знаеше, че Яниф се шегува, а всъщност е много горд с ученика си. Реджар се беше справил добре.

Магьосникът направи знак на младия полуфамилиер да се приближи. През това време роднините му насядаха по тревата в полукръг. Реджар се изкачи горе при магьосника.

От всички пътища мистици се стичаха към хълма. Те идваха от четирите посоки, безкрайни върволици от всички краища на Авария. Водеха ги мъдреците.

Поляната, почерня от хора, които не спираха да прииждат.

– Какво е това? – мърмореше Реджар на брат си Лорджин.

Лорджин наблюдаваше множеството, което се приближаваше до тях.

– Те идват заради теб, Реджар.

– Но защо? – момчето беше стъписано от изненада.

– Да станат свидетели на приемането ти за чарл.

Гладкото чело на Реджар се сбърчи.

– Не разбирам.

– Хайде, време е. – Яниф взе ръката на фамилиера и му направи знак да коленичи пред него.

В ръката си той държеше кристално топче, висящо на къса златна верижка. Гласът на стария магьосник прозвуча гърмоко и проникновено.

Кристалът е чист и не крие лъжа.  
Той е прозорец на виждането и око на прозрението.  
Неговото съществуване е чисто и той сияе от светлина.

Яниф се наведе над Реджар, постави златната верижка с висящото топче до ухото му. Силна светлина заблестя от пръстите му.

Това е знакът на чарл.  
Нека да води към светлината по време на твоя живот.  
Нека винаги ти напомня, че мъдростта е необходима за истинската сила.  
И с тази молба ти ставаш воин.

Обицата прониза лявото ухо на Реджар. Тълпата одобрително зашумя. Яниф отстъпи назад.

И така воинът става мистик.  
Провъзгласявам Реджар та'ал Кру за рицар на чарл,  
бъдещ носител на истинска мощ  
**ДЕСЕТО НИВО НА СИЛА!**

Тълпата започна да скандира името му.

– Реджар! Реджар! Реджар!

Реджар се олюля при думите на Яниф. Десето ниво? Яниф, най-мощното съзнание във вселената, беше седмо ниво мистик. Мъдреците като него имаха способността да виждат какви нива на силата крие един човек. Значи Реджар бе роден да постигне десето ниво на силата? Десето ниво? Невъзможно!

– Какво искаш да кажеш, Яниф? – прошепна дрезгаво той. – Аз нямам такива способности.

– Напротив, Реджар, имаш ги.

– Но аз... аз не...

Яниф бащински обгърна с ръка широките му рамене.

– Мислиш ли, че аз ще те оставя без ръководство? Трябва много да учиш, Реджар. Ще ти предам всичко, което знам, останалото ще научиш сам.

Вторият син на Кру беше преbledнял.

Не се чувстваше щастлив от това, което Яниф беше разкрил днес. Реджар никога не бе желал подобна съдба. Но съдбите не се избират.

Той улови бдителния поглед на жена си Лайлак. Подозираше че, тя също не се зарадва. Лайлак обгърна с поглед тълпата, после

загриженият ѝ поглед отново се върна на съпруга ѝ. И двамата се чудеха какво ли означава за тях това ново разкритие. Щеше ли да промени живота им?

Кру изгледа по-малкия си син, после замисленият му поглед се върна на Яниф. Много въпроси измъчваха воина, все неща от миналото. Жена му, Сулейла, също гледаше стреснато в сина им.

Проницателният взор на Кру се върна на Яниф. Това беше поглед на истински воин, който е видял много в своя живот, истински чарл, който усещаше, че старият мистик крие още нещо.

Изведнъж тъпата се раздели и Майка Тан-Ши мина, последвана от личните ѝ ученици в наметала и вдигнати качулки. Шепотът на тъпата се засилваше, когато те минаваха покрай тях – беше нечувано Майка Тан-Ши да дойде на приемане на един чарл.

Това беше паметен ден за Авария, денят на ритуала на Реджар та'ал Кру.

Майка Тан-Ши се приближи до момчето и застана пред него. Тя свали качулката от главата си. Дългата ѝ сребриста коса се развя от левия вятър.

– Тан-Ши признава Реджар та'ал Кру! – Тя стисна ръцете на полуфамилиера. И нейните придружители свалиха качулките си в знак на признание и приемане. Първото подобно в историята на Авария.

Аварианите закрещяха името на Реджар.

Той не знаеше какво да стори. Какво очакваха от него? Той си беше такъв, какъвто винаги е бил – въобще не се чувстваше по-различен.

– Разбира се, че не си – измърмори Яниф до него. – Винаги ще бъдеш такъв, какъвто си. И точно в това е същността на признанието.

Реджар го погледна любопитно. И веднага предпази мислите си от всички други чарлове.

– Добре. – Яниф кимна одобрително. – Трябва да си много внимателен, Реджар. Това ще те опази.

Мъжете от всички родове коленичиха пред него. Всеки извади своята сабя и сведе глава в знак на почит.

– Какво правят? – възмути се Реджар.

– Предлагат ти своето наследство. – Яниф посочи Трейд, който също беше коленичил и протягаше сабята на Яниф. Дори собственият му брат Лорджин беше коленичил пред него, в протегнатите му ръце бе оръжието на баща им.

– Защо ми ги дават?

– Защото ти можеш да видиш мъдростта на техните деди. Само ти,

Реджар.

– Не! – прошепна той изплашен.

– Така е. Трябва да избереш една сабя, която ще стане първото ти оръжие. Помисли добре. – След това Яниф коленичи на едното си коляно пред него и протегна своето острие.

*Предлагаш ми сабята на Тийдар?* Реджар не знаеше дали да се обиди, или не.

– Тя съдържа моите истини, ученико. Най-болезнените уроци понякога дават най-дълбоките познания.

Реджар стоеше на хълма и се взираше със синьо-зелените си очи в тълпата, коленичила пред него. Какво да прави? Явно трябваше да вземе решение. Забеляза най-стария магьосник, Гелфан, който много бавно коленичи и предложи оръжието си.

Яниф го наблюдаваше съсредоточено.

Реджар се пресегна и взе сабята на Гелфан.

Яниф се усмихна. Взимайки сабята на Гелфан, той се свързваше завинаги с неговия род. Горкият Гелфан, имаше да пати със своенравното момче в бъдеще.

През следващите дни Яниф щеше да посъветва Реджар кои родове да привлече. Стратегията беше трудно изкуство, но Реджар винаги се справял отлично с този род упражнения. Скоро щеше да прояви истинските си способности в действително изпитание.

В края на краищата страстният характер на Реджар щеше да стане негово спасение или проклятие. Нежното му сърце щеше да се вкорави от изпитанието, пред което винаги са се изправяли мъжете с изключителна сила и съвест.

Чрез всичко, което предстоеше, Реджар та'ал Кру щеше да изгради личността си.

Яниф си помисли за чистотата на кристала, който му сложи на ухото, и се замоли този полуфамилиер, получарл винаги да намира точната мяра и да намери себе си.

В края на деня Яниф дръпна настрана Реджар и му връчи малкия си жезъл, който беше омотан с кожен ремък.

– Дар от мен за посвещението ти, моето момче.

Реджар погледна със съмнение стария жезъл, който му стигаше едва до коляното.

– И какво да правя с него?

– Нищо. Всичко вече е направено.

И Яниф се отдалечи със загадъчен смях.

Реджар поклати глава и сви рамене. Понякога мъдреците бяха много странни. Страстният му поглед потърси Лайлакс. Беше време да я заведе вкъщи.

Кристалната обича на ухото му се полюшна и зазвъня.

Той си представи как с нея деликатно ще подразни определени части от тялото на съпругата си. Засмя се и тръгна да търси Лайлакс.

Тадж Джайън се беше изтегнал върху меките зелени и златисти възглавници на леглото и чакаше жена си.

Защо се бавеше толкова дълго? Тя му беше казала, че трябва да остане за малко сама. С котешкия си темперамент той разбираше тази нужда. Но беше минало толкова време!

И точно когато той отметна копринената завивка, решен да я търси, вратата на спалнята се отвори. Дженис затвори внимателно вратата.

После тя го погледна.

С една ръка разкопча роклята си и я остави да се плъзне на пода.

Джайън се облегна на възглавниците и зачака.

Тялото ѝ започна бавно да се извива в такт с чудната песен, която започна да пее. Мелодия, която изведнъж проникна в сетивата му, изпълни го с живот, потопа го в мига. Ръцете ѝ се сплитаха в сложни фигури, докато тялото ѝ се движеше с прелъстителни и грациозни движения, които той никога преди не беше виждал.

Дългите къдрици на светлата ѝ коса се вееха около тялото, олицетворяващо абсолютната женска красота. Джайън я наблюдаваше като омагьосан.

Докато бавно прекосяваше стаята до него, тя хвърляше погледи, протягаше ръце и извиваше тяло в такт с чувствената хипнотична мелодия. Движенията ѝ разкриваха нейната страст, говореха му много по-красноречиво, отколкото думите можеше да го направят.

Красивите му устни се разтвориха от изненада, когато разбра, че това беше Танцът на любовта на френзите и сега тя го играеше за него.

За първи път в живота си Джайън Рен остави сълзите му да се стичат свободно по лицето при вида на танца – физически израз на нейната истинска любов. Сега той разбра защо мъжете говореха шепнешком и с копнеж. За този танц жена му се превръщаше в жива творба на изкуството, в музика и поезия със стъпките си, с извивките си, с чувственото

полюшване... с всичко, което му казваше с тялото си.

Той щеше да помни това, докато е жив. В нейния танц той видя истинската сила на жената. Безгранична. Вечна.

Женската сила. Вътрешната сила. Душевната ѝ сила. Страстта е велико нещо, когато мъжът и жената се свързват на много нива.

Той протегна ръце, песента ѝ продължаваше да гали сърцето му.

И то сякаш извираше от устните на неговата красива котка.

Любовта на сърцето му.

18

Яниф бавно се изкачи на най-високия връх на Авария, родното място на бащата на Трейд.

Говореше се, че най-ясните видения се събират на тези стръмни върхове.

Крилатият му приятел Боджо пусна обшитата със черни и златисти бродерии торбичка с прозрачни камъни в ръката на Яниф. Мъдрецът дръпна връвта и ги изсипа от върха.

Силният порив на вятъра развяваше тъмночервената му роба, когато се загледа в долината.

Облаци се появиха на хоризонта, макар да беше ясен ден. Купестите грамади бяха тъмни, плътни и вещаеха опасност.

Яниф внимателно наблюдаваше далечината.

Приближаваше буря. Тя щеше да промени бъдещето.

Той съсредоточено се заслуша.

Полъхът на вятъра му прошепна.

Надареният.

КРАЙ



© 1998 Дара Джой  
© 2001 Даниела Забунова, превод от английски

Dara Joy  
Mine to Take, 1998

Сканиране: ???  
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009  
Редакция: maskara, 2009

**Издание:**  
Дара Джой. Надареният  
ИК „Ирис“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10606>]